

A Kúria
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele

2014. október 31.
V. évfolyam 10. szám

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK.....3

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK.....3

BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....3

GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....3

MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....8

POLGÁRI ÜGYSZAK.....12

KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....16

ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK.....40

BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....40

GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....40

MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....41

POLGÁRI ÜGYSZAK.....43

KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....44

EGYÉB, MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT.....54

A KÚRIA UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI.....56

BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....56

GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....59

MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....60

POLGÁRI ÜGYSZAK.....61

KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....61

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK.....65

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEL.....65

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEL.....66

A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI.....72

BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....72

GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....74

MUNKAÜGYI ÜGYSZAK.....74

POLGÁRI ÜGYSZAK.....74

KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....77

Európai uniós jogi közlemények

A Máltai Köztársaság által az EUMSZ 218. cikk (11) bekezdése alapján előterjesztett vélemény iránti kérelem (1/14. sz. vélemény)

Az eljárás nyelve: valamennyi hivatalos nyelv

A Bíróság elé terjesztett kérdés

Összeegyeztethető-e a Szerződésekkel, különösen az EUMSZ 18., 49. és 56. cikkel az Európa Tanácsnak a sporteredmények befolyásolása elleni küzdelemről szóló egyezménytervezetének a sportfogadásokat szabályozó és az „illegális sportfogadást” az annak 3. cikke (5) bekezdése a) pontjában „olyan sportfogadási tevékenységként” meghatározó része, „amely jellegére vagy szervezőjére tekintettel a fogyasztó tartózkodási helye szerinti ország irányadó jogszabályai értelmében nem megengedett”, a tervezet 9. és 11. cikkével összefüggésben, amely cikkek az így meghatározott „illegális sportfogadásra” vonatkoznak?

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

9. A Tribunale di Firenze (Olaszország) által 2014. június 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-290/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Ellentétes-e a 2008/115 irányelv rendelkezéseivel a tagállamok olyan nemzeti jogszabálya, amely arra a harmadik országbeli állampolgárra, aki, miután nem büntetőjogi szankcióként és nem is büntetőjogi szankció következményeként kiutasították, egy jogszerű újra-beutazási tilalmat megsértve újfent beutazott az állam területére, négy évig terjedő szabadságvesztés-büntetést ír elő anélkül, hogy az említett állampolgárral szemben gyors és hatékony kitoloncolása céljából előzőleg a 2008/115 irányelv 8. cikke által szabályozott kényszerítő intézkedéseket alkalmazták volna?

Gazdasági ügyszak

29. A Rechtbank Amsterdam (Hollandia) által 2014. május 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-257/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Hogyan kell értelmezni [a visszautasított beszállás és légi járatok törlése vagy hosszú késése esetén az utasoknak nyújtandó kártalanítás és segítség közös szabályainak megállapításáról, és a 295/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet] (14) preambulumbekzdésében foglalt „esemény” fogalmát?

2. A Wallentin-Hermann-ügyben hozott ítélet 22. pontjára tekintettel az előzőekben említett (14) preambulumbekzdés értelmében vett rendkívüli körülmények nem esnek egybe az említett (14) preambulumbekzdés második mondatában foglalt felsorolás példaként felsorolt eseteivel, amelyekre a Bíróság az említett ítélet 22. pontjában eseményekként hivatkozik. Igaz-e, hogy az előzőekben említett 22. pont értelmében vett események nem azonosak a rendelet (14) preambulumbekzdésében szereplő eseménnyel?

3. Mire kell gondolni az olyan „rendkívüli körülmények” fogalma esetében, amelyek a Wallentin-Hermann-ügyben hozott ítélet 23. pontja szerint [a rendelet] (14) preambulumbekzdése értelmében vett „váratlan repülésbiztonsági hiányosságok” eseményével járnak, ha a váratlan repülésbiztonsági

hiányosságok [az említett ítélet] 22. pontjára tekintettel maguk nem jelenthetnek rendkívüli körülményeket, hanem csupán ilyen körülményeket eredményezhetnek?

4. A Wallentin-Hermann-ügyben hozott ítélet 23. pontja szerint a műszaki hiba a „váratlan repülésbiztonsági hiányosságok” közé sorolható, és így az említett ítélet 22. pontja értelmében vett „esemény”; az említett esemény körülményei az ítélet 23. pontja szerint akkor minősíthetők „rendkívülinek”, ha olyan eseményhez fűződnek, amely nem tartozik az érintett légifuvarozó rendes tevékenységi körébe, és jellegénél vagy eredeténél fogva a légifuvarozó tényleges befolyásolási körén kívül esik; a 24. pont szerint a karbantartási hiányosságból eredő műszaki hiba megoldását a légifuvarozó rendes tevékenységi körébe tartozónak kell tekinteni; ezért az ilyen műszaki hibák a Wallentin-Hermann-ügyben hozott ítélet 25. pontja szerint nem jelenthetnek rendkívüli körülményeket. E megállapítások arra engednek következtetni, hogy a „váratlan repülésbiztonsági hiányosságok” közé sorolható műszaki hiba egyúttal olyan eseményt jelent, amely rendkívüli körülményekkel járhat, és maga rendkívüli körülményt jelenthet. Hogyan kell értelmezni a Wallentin-Hermann-ügyben hozott ítélet 22–25. pontját ahhoz, hogy feloldható legyen e látszólagos ellentmondás?

5. „[A] légifuvarozó rendes tevékenységi körébe tartozó[...].” fordulatot az alsóbb fokú bíróságok ítélezési gyakorlata rendszerint „a légifuvarozó rendes tevékenységével összefüggő[ként]” értelmezi – e tekintetben egyébként olyan értelmezésről van szó, amely összeegyeztethető a holland „inherent” szóval („körébe tartozó”) (az ítélet nem hiteles változata) –, és így például a madarakkal való ütközéseket vagy a hamufelhőket sem tekintik a Wallentin-Hermann-ügyben hozott ítélet 23. pontja értelmében vett eseményeknek. Más ítélezési gyakorlat a szintén a 23. pontban foglalt „és [az esemény] jellegénél vagy eredeténél fogva a légifuvarozó tényleges befolyásolási körén kívül esik” fordulatot emeli ki. Úgy kell-e értelmezni a „körébe tartozó” kifejezést, hogy csak a légifuvarozó tényleges befolyásolási körébe eső események tartoznak e fogalom alá?

6. Hogyan kell értelmezni a Wallentin-Hermann-ügyben hozott ítélet 26. pontját, illetve hogyan kell értelmezni e pontot a Bíróság negyedik és ötödik kérdésre adandó válaszára figyelemmel?

7. a) Amennyiben a hatodik kérdésre olyan értelmű választ kell adni, hogy a váratlan repülésbiztonsági hiányosságok közé sorolandó műszaki hibák rendkívüli körülményeket jelentenek, amelyek a rendelet 5. cikkének (3) bekezdésére való hivatkozás sikerét eredményezhetik, ha e hibák olyan eseményből erednek, amely nem tartozik a légifuvarozó tevékenységi körébe, és a légifuvarozó tényleges befolyásolási körén kívül esik: azt jelenti-e ez, hogy az a műszaki hiba, amely spontán következett be, és amelyet nem karbantartási hiányosság okozott, illetve amelyet nem a rendes karbantartás (a tényállás ismertetése körében fent említett A–D-check-ek és a napi ellenőrzés) során állapítottak meg, rendkívüli körülményt jelenthet, vagy éppen nem jelenthet ilyet – amennyiben az e rendes karbantartási időközök során nem volt megállapítható – amiatt, hogy ebben az esetben nem állhat fenn a Wallentin-Hermann-ügyben hozott ítélet 26. pontja értelmében vett esemény, és ezért az sem állapítható meg, hogy ezen esemény a légifuvarozó tevékenységi körébe tartozik-e, tehát a légifuvarozó befolyásolási körén kívül esik-e?

b) Amennyiben a hatodik kérdésre olyan értelmű választ kell adni, hogy a váratlan repülésbiztonsági hiányosságok közé sorolandó műszaki hibák a Wallentin-Hermann-ügyben hozott ítélet 22. pontja értelmében vett események, a műszaki hiba spontán következett be, és azt nem karbantartási hiányosság okozta, illetve azt nem a rendes karbantartás (az említett A–D-check-ek és a napi ellenőrzés) során állapították meg: az említett műszaki hiba ebben az esetben (nem) a légifuvarozó tevékenységi körébe tartozik, és az előzőekben említett 26. pont értelmében véve a légifuvarozó befolyásolási körébe vagy éppen azon kívül esik?

c) Amennyiben a hatodik kérdésre olyan értelmű választ kell adni, hogy a váratlan repülésbiztonsági hiányosságok közé sorolandó műszaki hibák a Wallentin Hermann ügyben hozott ítélet 22. pontja értelmében vett események, a műszaki hiba spontán következett be, és azt nem karbantartási hiányosság okozta, illetve azt nem a rendes karbantartás (az említett A–D check ek és a napi ellenőrzés) során állapították meg: milyen körülményeknek kell ebben az esetben az említett műszaki hibával járnuk, és mikor minősítendőek e körülmények rendkívülinek oly módon, hogy hivatkozhatóvá válnak a rendelet 5. cikkének (3) bekezdése értelmében véve?

8. A légifuvarozó csak akkor hivatkozhat rendkívüli körülményekre, ha bizonyítani tudja, hogy a járat törlését/késését olyan rendkívüli körülmények okozták, amelyeket minden ésszerű intézkedés ellenére sem lehetett volna elkerülni. Helyes-e az a következtetés, hogy minden ésszerű intézkedés megtétele a rendkívüli körülmények bekövetkeztének elkerülését jelenti, nem pedig olyan intézkedések megtételét, amelyek arra irányulnak, hogy a késést a rendelet 5. cikke (1) bekezdése c) pontjának a Sturgeon és társai egyesített ügyekben hozott ítélet (3) 57–61. pontjával összefüggésben értelmezett iii. alpontjában említett háromórás időtartamon belül tartsák?

9. Főszabály szerint kétféle intézkedést kell figyelembe venni a műszaki hibák miatti késések legfeljebb három órára mérséklése érdekében: egyrészt egy pótalkatrész-raktárkészlet rendelkezésre állását a világ több pontján, tehát nem csak a légifuvarozó bázisrepülőterén, másrészt a késésben levő járat utasainak átirányítását. Azon kérdés tekintetében, hogy milyen mennyiségű raktárkészlettel rendelkeznek, és a világ mely pontján rendelkeznek azzal, a csak részben a rendelet hatálya alá tartozó fuvarozók esetében is alapul vehetik-e a légifuvarozók azt, ami megszokott a légifuvarozók világában?

10. Azon kérdés megválaszolásakor, hogy minden ésszerű intézkedés megtételére sor került-e a repülésbiztonságra hatást gyakorló műszaki hibák miatti késés mérséklése érdekében, figyelembe kell-e vennie a nemzeti bíróságnak azokat a körülményeket, amelyek fokozzák a késés hatásait, például azt a körülményt, hogy a műszaki hibák által érintett légi járműnek, mielőtt, akárcsak a jelen esetben, visszatérne bázisrepülőterére, több repülőterre el kell repülnie, és ezáltal még nagyobb idővesztésig léphet fel?

30. A Landgericht Hannover (Németország) által 2014. június 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-279/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a 261/2004 rendeletet annak (15) preambulumbekkezdésére figyelemmel, hogy a légifuvarozót arra ösztönző rendkívüli körülmény bekövetkezte, hogy e körülmény bekövetkezte után tudatosan járatokat irányítson át és először a rendkívüli körülmény által közvetlenül érintett járatokat pótolja, igazolja a rendelet 5. cikke értelmében vett késést, és a légifuvarozó mentesülhet a 261/2004 rendelet [eredeti 2. o.] 5. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti kártalanítási kötelezettsége alól azon utassal szemben, akinek járatát először bonyolították le azt követően, hogy elhárították az említett körülményeket, és minden járat pótlására sor került?

2. Úgy kell-e értelmezni ezen összefüggésben a 261/2004 rendelet 5. cikkének (3) bekezdését, hogy a járatokat egymást váltó járatokat üzemeltető rendszerben működtető légifuvarozó minden ésszerű intézkedést megtett, és ezáltal mentesült kártalanítási kötelezettsége alól, ha azokat az utasokat, akiknek a járata közvetlenül valamely rendkívüli körülmény miatt már jelentős késésben van, elsődlegesen az egymást váltó járatokat üzemeltető rendszerben tulajdonképpen más útvonalon használt gépekkel szállítja el?

3. Abból kell-e kiindulni a (15) preambulumbekkezdésre figyelemmel, hogy csak a sztrájjal közvetlenül érintett légi jármű vonatkozásában feltételezendők olyan rendkívüli körülmények, amelyek érinthetik az említett légi jármű egy vagy több járatát, vagy ezek köre több légi járműre is kiterjed?

4. Megengedett-e a légitársaság számára a 261/2004 rendelet 5. cikkének (3) bekezdése szerinti ésszerű intézkedések keretében az, hogy a nem érintett légi járműveket használja a sztrájk következményeinek enyhítésére a közvetlenül érintett utasok esetében, és így a sztrájk következményeit több légi jármű és utas között ossza meg?

31. A Helsingin hovioikeus (Finnország) által 2014. június 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-310/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: finn

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Úgy kell-e értelmezni a fizetéseképtelenségi eljárásról szóló rendelet 13. cikkét, hogy a „vonatkozó esetben [...] a jogügylet” kifejezés azt jelenti, hogy a jogügylet az ügy valamennyi körülményének figyelembevétele mellett nem megtámadható?
- 2) Amennyiben az első kérdésre igenlő válasz adandó, és a megtámadott fél a 13. cikk első francia bekezdése szerinti jog valamely rendelkezésére hivatkozott, amelynek értelmében valamely esedékes tartozás csak az abban előírt körülmények esetén megtámadható, amelyek a fizetéseképtelenségi eljárás szerinti állam joga szerint előterjesztett keresetben nem kerültek megemlítésre:
  - i. fennállnak-e olyan indokok, amelyek tiltják a 13. cikk olyan értelmezését, hogy a megtámadó félnek, miután tudomást szerzett e jogszabályról, hivatkoznia kell e körülményekre akkor, amikor a fizetéseképtelenségi eljárás megindítása szerinti tagállam nemzeti joga értelmében a megtámadási keresetet alátámasztó valamennyi körülményt be kell mutatnia, vagy
  - ii. a megtámadott félnek kell bizonyítania azt, hogy e körülmények nem álltak fenn, és a megtámadás ezért a kérdéses rendelkezés értelmében nem lehetséges, anélkül hogy a megtámadó félnek külön hivatkoznia kellene e körülményekre?
- 3) A 2) i. kérdésre adandó választól függetlenül: Úgy kell-e értelmezni a 13. cikket, hogy
  - i. a megtámadott felet terheli a bizonyítási teher a tekintetben, hogy a konkrét ügyben nem állnak fenn a rendelkezésben említett körülmények, vagy
  - ii. az ezen körülmények fennállására vonatkozó bizonyítási terhet megállapíthatja az eljárás megindítása szerinti államtól eltérő tagállamnak a jogügyletre alkalmazandó joga, amely előírja, hogy a megtámadó felet terheli a bizonyítási teher, vagy
  - iii. értelmezhető-e a 13. cikk úgy is, hogy a bíróság államának nemzeti rendelkezései határozzák meg a bizonyítási teherre vonatkozó ezen kérdést?
- 4) Úgy kell-e értelmezni a 13. cikket, hogy a „nem teszi lehetővé a jogügylet semmilyen megtámadását” fordulat a jogügyletre vonatkozó jog fizetéseképtelenségi rendelkezései mellett magában foglalja e jognak a jogügyletre alkalmazandó általános rendelkezéseit és elveit is?
- 5) A 4) kérdésre adott igenlő válasz esetén:
  - i. Úgy kell-e értelmezni a 13. cikket, hogy a megtámadott félnek ehhez bizonyítania kell azt, hogy a 13. cikk szerinti jog nem tartalmaz olyan általános vagy egyéb rendelkezéseket vagy elveket, amelyek értelmében a bemutatott tények alapján lehetséges a megtámadás, és
  - ii. a 13. cikk értelmében a bíróság számára lehetséges-e az, hogy – amennyiben úgy véli, hogy a megtámadott fél ehhez kellően érvelt – a másik féltől kérje a fizetéseképtelenségi eljárásra vonatkozó jog valamely rendelkezésének vagy a 13. cikk értelmében az eljárás megindítása szerinti államtól eltérő másik tagállam jogügyletre alkalmazandó általános jogának bizonyítását, amelynek értelmében a megtámadás mégis lehetséges?

32. A Ráckevei Járásbíróság (Magyarország) által 2014. július 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-312/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Pénzügyi eszköznek kell-e tekintetni a Tanács 2004/39/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 2. pontjában (befektetési szolgáltatások és tevékenységek) és 17. pontjában (pénzügyi eszköz) valamint I. számú melléklete C. szakaszának 4. pontjában (deviza határidős

ügylet, származtatott eszközök) foglalt meghatározások alapján, ha a devizaalapú kölcsönszerződés jogcímén forint átszámításával nyilvántartott devizával végzett folyósításkori azonnali és törlesztéskori határidős adásvételi (árfolyam-) ügyletet kínálnak az ügyfélnek, mely az ügyfelet illető kölcsönt a tőkepiac hatásaitól teszi függővé, azt kockáztatja (árfolyamkockázat)?

2) Befektetési szolgáltatásnak vagy tevékenységének kell-e tekinteni a 2004/39/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 6. pontja (saját számlára kereskedés), valamint I. melléklete A szakaszának 3. pontja (sajátszámlás kereskedés) meghatározás alapján, ha a fenti első kérdésben foglalt pénzügyi eszközzel végeznek saját számlás kereskedési tevékenységet?

3) Pénzügyi intézmény köteles-e elvégezni az irányelv 19. cikke (4) és (5) bekezdésében előírt megfeleléségi vizsgálatot arra is figyelemmel, hogy a deviza határidős ügylet (származtatott eszköz) pénzügyi eszközre vonatkozó befektetési szolgáltatást más pénzügyi termék (kölcsön) részeként kínálták, és a származtatott eszköz önmagában is összetett pénzügyi eszköz. Az irányelv 19. cikke (9) bekezdésének hatálya kizárható-e arra tekintettel, hogy mivel a kölcsönre és a pénzügyi eszközre vonatkozó ügyfélkockázatok alapvetően eltérnek, a származtatott eszközre vonatkozó ügyleti tartalom okán a megfeleléségi értékelés nélkülözhetetlennek mutatkozik?

4) Az irányelv 19. cikke (4) és (5) bekezdésének megkerülése a bank és az ügyfél között létrejött kölcsönszerződés semmisségének a megállapítását vonja-e maga után?

33. Az Amtsgericht Rüsselsheim (Németország) által 2014. július 2-án és 2014. július 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-318/14. és C-365/14. sz. ügyek)¹

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A légi fuvarozó tevékenységi körébe tartozó feladatokkal megbízott, saját felelősségükre eljáró harmadik személyek károkozása a [261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi] rendelet 5. cikkének (3) bekezdése értelmében vett rendkívüli körülménynek minősül-e?

2) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén, függ-e az értékelés attól, hogy a harmadik személyt ki bízta meg (légitársaság, repülőtér-üzemeltető, stb.)?

34. Az Amtsgericht Rüsselsheim (Németország) által 2014. július 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-337/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Be kell-e mutatnia és bizonyítania kell-e a légitfuvarozónak ahhoz, hogy a [61/2004/EK európai parlamenti és tanácsi] rendelet 5. cikkének (3) bekezdése szerinti kimentési lehetőséget igénybe vehesse, hogy minden ésszerű intézkedést megtett valamely rendkívüli körülmény járattörésben vagy jelentős járatkésésben megnyilvánuló, várható következményeinek elkerülése érdekében, vagy hogy nem volt lehetséges ilyen ésszerű intézkedések megtételére?

---

¹ A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

35. Az Amtsgericht Rüsselsheim (Németország) által 2014. július 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-364/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Közvetlenül a helyfoglalással érintett járat vonatkozásában kell-e felmerülnie a [61/2004/EK európai parlamenti és tanácsi] rendelet 5. cikkének (3) bekezdése értelmében vett rendkívüli körülménynek?
- 2) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén: a tervezett járat lebonyolítására szánt légi jármű hány korábbi oda vissza útja bír jelentőséggel valamely rendkívüli körülmény szempontjából? Van-e időbeli korlát a korábbi oda-vissza járatok során felmerült rendkívüli körülmények figyelembevételére tekintetében? És ha igen, miként kell ezen időbeli korlátot megszabni?
- 3) Amennyiben a korábbi oda-vissza utak során felmerülő rendkívüli körülmények is jelentőséggel bírnak valamely későbbi járat szempontjából: az üzemeltető légitársaságnak csak a rendkívüli körülmény elkerülésére kell-e a rendelet 5. cikkének (3) bekezdése szerinti ésszerű intézkedéseket megtenni, vagy a hosszabb késés elkerülésére is?

Munkaügyi ügyszak

33. Az Arbeitsgericht Verden (Németország) által 2014. május 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-229/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Úgy kell-e értelmezni a vonatkozó uniós jogot, különösen a csoportos létszámcsökkentésre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1998. július 20-i 98/59/EK tanácsi irányelv 1. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy azzal ellentétesek az olyan nemzeti törvényi rendelkezések vagy gyakorlatok, amelyek a munkavállalói létszám ezen rendelkezés szerinti kiszámításánál akkor sem veszik figyelembe a tőkeegyesítő társaság ügyvezetésének tagját, ha tevékenységét e társaság valamely másik szervének utasítása alapján és felügyelete alatt végzi, e tevékenységéért díjazásban részesül, és maga nem rendelkezik részesedéssel a társaságban?
- 2) Úgy kell-e értelmezni a vonatkozó uniós jogot, különösen a csoportos létszámcsökkentésre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1998. július 20-i 98/59/EK tanácsi irányelv 1. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy az kötelező jelleggel előírja, hogy a munkavállalói létszám említett rendelkezés szerinti kiszámításakor azokat a személyeket is a munkavállalók közé kell számítani, akik a munkáltató általi díjazás nélkül, de a foglalkoztatás elősegítéséért felelős állami hatóságok pénzügyi támogatásával és elismerésével gyakorlatilag munkatársként dolgoznak ismeretszerzés vagy az ismeretek elmélyítése, illetve szakképzés céljából („gyakornok”), vagy a tagállamoknak lehetőségük van e tekintetben nemzeti jogszabályi rendelkezéseket elfogadni vagy gyakorlatokat kialakítani?

34. A Curtea de Apel Alba Iulia (Románia) által 2014. május 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-258/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Egy olyan megállapodást, mint a Monitorul Oficial 2009. július 1-jei 455. számában közzétett, az Európai Közösség és Románia között 2009. június 23-án létrejött megállapodás, lehet-e olyan aktusnak, határozatnak, közleménynek stb. tekinteni, amely az Európai Unió Bíróságának ítélezési gyakorlata értelmében jogi kötőerővel bír (Flavia Manghera ítélet, 59/75, 1976. február 3., illetve Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-57/95, 1997. március 20.) és az Európai Unió Bíróságának értelmezési hatáskörébe tartozhat-e?

2) Igenlő válasz esetén, úgy kell-e értelmezni a Monitorul Oficial 2009. július 1-jei 455. számában közzétett, az Európai Közösség és Románia között létrejött 2009. június 23-i Egyetértési Megállapodást, hogy a gazdasági válság hatásainak a személyzeti kiadások csökkentése általi enyhítése érdekében az Európai Bizottság jogszerűen írhatja elő egy olyan nemzeti törvény elfogadását, amely visszavonja egy személynek a több mint 30 év alatt szerzett, a törvényt megelőzően jogszerűen megállapított és folyósított járulékalapú nyugdíjhoz való jogát, azon tény okán, hogy ez a személy egy munkaszerződés alapján végzett tevékenységért fizetést kap, amely tevékenység különbözik attól a tevékenységtől, amelynek tekintetében nyugállományba helyezték?

3) Úgy kell-e értelmezni az Európai Közösség és Románia között létrejött 2009. június 23-i Egyetértési Megállapodást, hogy a gazdasági válság hatásainak enyhítése érdekében az Európai Bizottság jogszerűen írhatja elő egy olyan nemzeti törvény elfogadását, amely teljes egészében és határozatlan időre megvonja egy személynek a több, mint 30 év alatt szerzett, a törvényt megelőzően jogszerűen megállapított és folyósított járulékalapú nyugdíjhoz való jogát azzal az indokkal, hogy ez a személy egy munkaszerződés alapján végzett tevékenységért fizetést kap, amely tevékenység különbözik attól a tevékenységtől, amelynek tekintetében nyugállományba helyezték?

4) Úgy kell-e értelmezni a Megállapodás egészét és különösen annak a közigazgatás átalakítására és hatékonyságának javítására vonatkozó 5. pontja d) alpontját, hogy a gazdasági válság hatásainak enyhítése érdekében az Európai Bizottság jogszerűen írhatta elő egy olyan nemzeti törvény elfogadását, amely a közintézmények nyugdíjas tisztviselői esetében a nyugdíjnak a fizetéssel való halmozására vonatkozó tilalmat vezet be?

5) Értelmezhető-e úgy az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17., 20., 21. és 47. cikke, az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 6. cikke, az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 110. cikke, a jogbiztonságnak a közösségi jogban rögzített elve és a Bíróság ítélkezési gyakorlata, hogy azokkal ellentétes az olyan szabályozás, mint az 554/2204. sz. törvény 21. cikkének (2) bekezdésében foglalt szabályozás, amely az uniós jog elsőbbsége elvének megsértése esetén kizárólag a közigazgatási peres eljárásokban teszi lehetővé a nemzeti bíróság által hozott határozatok vonatkozásában a perújítást, a nemzeti bíróság által a más (polgári, büntető, kereskedelmi) jogterületeken hozott határozatokkal szemben pedig nem teszi lehetővé a perújítást az uniós jog elsőbbsége elvének az ilyen határozatok általi megsértése esetén?

6) Ellentétes-e az EUSZ 6. cikkel az olyan tagállami szabályozás, amely a hivatásos bírák nyugdíjának – amelyet az általuk a bíróságon több, mint 30 éves szolgálati idő alatt fizetett járulék alapján állapítottak meg – folyósítását az egyetemi jogi oktatásra vonatkozó munkaszerződés megszüntetésének feltételéhez köti?

7) Ellentétes-e az EUSZ 6. cikkel, az Európai Unió Alapjogi Chartája 17. cikkének (1) bekezdésével és az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlatával az olyan szabályozás, amely annak ellenére fosztja meg a jogosultat az őt megillető nyugdíjhoz való jogától, hogy ezt a nyugdíjat egy több, mint 30 éven át fizetett járulék alapján állapították meg, miközben a bírák az egyetemi tevékenységük után elkülönítetten fizették és fizetik továbbra is a nyugdíjjárulékot?

8) Ellentétes-e az EUSZ 6. cikkel, a faji vagy etnikai származásra való tekintet nélkül a személyek közötti egyenlő bánásmódról szóló 2000/78 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontjával, illetve az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlatával valamely tagállam alkotmánybírósága által hozott olyan ítélet, amely a törvény alkotmányossági vizsgálata során megállapítja, hogy a nyugdíjnak a fizetéssel történő halmozásához való jog csak a megbízással kinevezett személyeket illeti meg, és kizárja ezáltal azokat a hivatásos bírákat, akik számára azért tilos a több, mint 30 éven át fizetett egyéni járulék alapján megállapított nyugdíj folyósítása, mert ezek a bírák továbbra is gyakorolják egyetemi jogi oktatói tevékenységüket?

9) Ellentétes-e az EUSZ 6. cikkel, illetve az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlatával az olyan szabályozás, amely a bírák több, mint 30 éven át fizetett egyéni járulék alapján megállapított nyugdíjának folyósítását határozatlan időre az egyetemi tevékenység megszüntetésének feltételéhez köti?

10) Ellentétes-e az EUSZ 6. cikkel, illetve az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlatával az

olyan szabályozás, amely sérti a személyek tulajdonának védelme és a közérdekű követelmények között fenntartandó igazságos egyensúlyt azáltal, hogy csak a személyek egy meghatározott csoportja esetében írja elő a bírói nyugdíj az okból történő elvesztését, hogy ezek a személyek egyetemi [oktatói] tevékenységet folytassanak?

35. A Tribunalul Neamț (Románia) által 2014. június 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-262/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Értelmezhető-e úgy a 2000/78 irányelv 2. cikkének (2) bekezdése, hogy a hátrányos megkülönböztetés fogalma, amelyre e rendelkezés hivatkozik, magában foglalja az azon a feltételen alapuló eltérő bánásmódot is, hogy a munkavállaló vagy munkát vállalni kívánó személy nyugdíjas-e?
- 2) Értelmezhető-e úgy a 2000/78 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése, hogy a munkavállalás feltételeinek, a kiválasztás feltételeinek és az elbocsátás feltételeinek fogalma a kritériumok és feltételek között magába foglalja a nyugdíjas fogalmát is?
- 3) Értelmezhető-e úgy a 2000/78 irányelv 6. cikke, hogy a nemzeti jogba az e rendelkezést átültető tagállam számára, lehetővé teszi azt, hogy igazságszolgáltatási hatáskörének gyakorlása során ellenőrizze az európai irányelveknek a nemzeti jogba történő nem megfelelő/nem teljes átültetését az eltérő bánásmód alkalmazása „[objektív és ésszerű igazolásának]” ellenőrzése, valamint a jogalkotó által az eltérő bánásmódot tartalmazó jogi aktus elfogadásakor követett „jogszerű” cél ellenőrzése tekintetében?

36. A Conseil d'État (Belgium) által 2014. június 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-298/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 45. és 49. cikket, valamint a szakmai képesítések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36 irányelvet, hogy azok alkalmazandók arra az esetre, amikor egy Belgiumban élő belga állampolgár, aki nem gyakorolt szakmai tevékenységet egy másik tagállamban, a Cour de cassation mellett működő jogi referensek felvételi eljárására való jelentkezési kérelmét egy francia egyetem által kiállított oklevéllel, vagyis a poitiers-i egyetem által 2010. november 22-én kiállított, magánjog szakon, jogász–nyelvész szakirányon szerzett, jogi, gazdasági és igazgatási mesteroklevéllel támasztja alá?
- 2) A belga Cour de cassation mellett működő jogi referensi foglalkozás, amely tekintetében a Code judiciaire 259k. cikke azt írja elő, hogy a kinevezés jogász doktori vagy jogi alapképzésben szerzett oklevél feltételétől függ, a fent hivatkozott 2005. szeptember 7-i 2005/36 irányelv 3. cikke értelmében vett szabályozott szakmának minősül-e?
- 3) A Cour de cassation mellett működő jogi referensi foglalkozás, amelynek feladatait a Code judiciaire 135a. cikke határozza meg, az EUMSZ 45. cikk (4) bekezdése értelmében vett közszolgálati foglalkozásnak minősül-e, és ennél fogva az EUMSZ 45. és 49. cikknek, valamint a szakmai képesítések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36 irányelvnek az alkalmazását a fent hivatkozott 45. cikk (4) bekezdése kizárja-e?
- 4) Amennyiben az EUMSZ 45. és 49. cikk, valamint a 2005. szeptember 7-i 2005/36 irányelv a jelen ügyben alkalmazandó, ezeket a rendelkezéseket úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes, hogy a jury de recrutement de référendaires près la Cour de cassation a felvételi eljáráson való részvételt belga egyetem által kiállított jogász doktori vagy jogi alapképzésben szerzett oklevélről, vagy attól teszi függővé, hogy az oktatás területén hatáskörrel rendelkező Francia Közösség a felperes részére elismerje a francia poitiers-i egyetem által kiállított mesteroklevél egyenértékűségét a belga egyetem által adott jogász doktori, vagy jogi alap- vagy mesterképzésben adott fokozattal?

5) Amennyiben az EUMSZ 45. és 49. cikk, valamint a 2005. szeptember 7-i 2005/36 irányelv a jelen ügyben alkalmazandó, ezeket a rendelkezéseket úgy kell-e értelmezni, hogy azok arra kötelezik a jury de recrutement de référendaires près la Cour de cassation, hogy a felperes oklevelei által tanúsított képesítéseit, valamint szakmai tapasztalatát összehasonlítsa a belga egyetem által adott jogász doktori vagy jogi alapképzésben adott fokozathoz kapcsolódó képesítéssel, és adott esetben arra kötelezik, hogy a 2005/36 irányelv 14. cikke szerinti kompenzációs intézkedést hozzon?

37. A Juzgado de lo Social no 33 de Barcelona (Spanyolország) által 2014. július 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-351/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A „szülői szabadságról kötött, felülvizsgált keretmegállapodás végrehajtásáról szóló” 2010/18 irányelvnek az 1. szakasza 2. pontjában meghatározott hatálya alá tartozik-e a Ley (española) 27/99 de Cooperativas (a szövetkezetekről szóló 27/99. sz. spanyol törvény) 80. cikkében és a Ley 8/2003 de Cooperativas de la Comunidad Valenciana (a valenciai autonóm tartomány szövetkezetéről szóló 8/2003. sz. törvény) 89. cikkében szabályozott dolgozói szövetkezet munkavállaló tagjának jogviszonya, amely bár a tagállami szabályozás és ítélkezési gyakorlat szerint „tagsági” jogviszonynak minősül, a közösségi jog értelmében „munkaszerződésnek” is minősülhetne?

Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén, az előbbi mellett másodlagos jelleggel fogalmazódik meg a második kérdés.

2. Úgy kell-e értelmezni „a szülői szabadságról szóló felülvizsgált keretmegállapodás” (2010/18 irányelv) 8. szakaszának 2. pontját, és különösen azon rendelkezését, amelynek értelmében „[e] megállapodás rendelkezéseinek végrehajtása nem teremt érvényes jogalapot a munkavállalók általános védelmi szintjének csökkentésére az e megállapodás hatálya alá tartozó területeken”, hogy a 2010/18 irányelv egyértelmű tagállami átültetésének hiányában nem csökkenhet a korábbi 96/34 irányelv (2) átültetésekor általa meghatározott védelmi szint?

Kizárólag e két kérdés valamelyikére adandó igenlő válasz és annak megállapítása esetén, hogy a felpereshez hasonló szövetkezeti munkaviszonyra a 2010/18 irányelv alkalmazandó, lenne indokolt megválaszolni – az alábbi okok miatt – a következő kérdéseket.

3. Úgy kell-e értelmezni a 2010/18 irányelv részét képező, „a szülői szabadságról szóló felülvizsgált új keretmegállapodás” 6. szakaszát, hogy az előírja, hogy az átültető belső nemzeti jogszabály vagy megállapodás tartalmazza és tegye egyértelművé a munkáltatók azon kötelezettségét, hogy „megvizsgálják” és „megválaszolják” a munkavállalóknak a „munkaidő és munkarend megváltoztatására” vonatkozó kérelmeit a szülői szabadságot követő visszatérés során, figyelembe véve mind a saját, mind a munkavállalók igényeit, anélkül hogy belső jogalkotási vagy társasági rendelkezés útján teljesítettnek lehetne tekinteni az átültetésre vonatkozó kötelezettséget, amely e jog tényleges érvényesülését kizárólag a munkáltatónak a szóban forgó kérelmek jóváhagyására vagy elutasítására vonatkozó mérlegelési jogkörétől tenné függővé?

4. Úgy kell-e tekinteni „a szülői szabadságról kötött, felülvizsgált keretmegállapodásnak” – a [2010/18] irányelv 3. cikkének és a megállapodás 8. szakaszának „záró rendelkezéseinek” fényében értelmezett – 6. szakaszát, hogy az, mint közösségi minimumszabály, átültetés hiányában, „horizontális közvetlen hatállyal” rendelkezik?

38. A Juzgado de lo Social no 2 de Terrassa (Spanyolország) által 2014. július 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-352/14. és C-353/14. sz. ügyek)²

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Az 1995. március 24-i 1/1995 királyi törvényerejű rendeletben foglalt, munkavállalók jogállásáról szóló törvény 56. cikke, a munkaerőpiac reformja érdekében sürgősségi intézkedések bevezetéséről szóló, 2012. július 6-i 3/2012 törvény ötödik átmeneti rendelkezése, valamint a közigazgatási és munkajogi peres eljárásról szóló, 2011. október 10-i 36/2011 törvény (Ley Reguladora de la Jurisdicción Social) 123. cikke és 124. 13 cikke (amelyek a fenti rendelkezésekre utalnak) ellentétes-e az Európai Unió [működéséről] szóló szerződés egységes szerkezetbe foglalt változatának 107. és 108. cikkével, amennyiben lényegében növelik az Európai Bizottság „State aid SA.35253 (2012/N) Spain. Restructuring and Recapitalisation of the BFA Group” eljárásra vonatkozó határozata által jóváhagyott végkielégítések összegét?

2. Az Európai Unió fent hivatkozott rendelkezéseivel és az Európai Bizottság „State aid SA.35253 (2012/N) Spain. Restructuring and Recapitalisation of the BFA Group” eljárásra vonatkozó határozatával ellentétes-e az említett nemzeti rendelkezések olyan értelmezése, amely lehetővé teszi a nemzeti bíróság számára a jogszerű felmondás esetén fizetendő végkielégítések belső jogi rendelkezések által megállapított törvény szerinti legkisebb összegére történő módosítását?

3. Az Európai Unió fent hivatkozott rendelkezéseivel és az Európai Bizottság „State aid SA.35253 (2012/N) Spain. Restructuring and Recapitalisation of the BFA Group” eljárásra vonatkozó határozatával ellentétes-e az említett nemzeti rendelkezések olyan értelmezése, amely – a felmondás jogellenességének megállapítása esetén – lehetővé teszi a nemzeti bíróság számára a végkielégítések konzultációs időszakban létrejött megállapodásban kikötött összegeknek megfelelő módosítását, feltéve, hogy azok összege magasabb a törvény szerinti legalacsonyabb összegnél, de alacsonyabb a törvény szerinti legmagasabb összegnél?

Polgári ügyszak

38. A Landgericht Mannheim (Németország) által 2014. május 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-242/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- Már akkor is köteles-e az a mezőgazdasági termelő, aki, anélkül hogy szerződéses megállapodást kötött volna erről a jogosulttal, egy oltalom alatt álló fajta vetés révén nyert szaporítóanyagát használta, a közösségi növényfajta-oltalmi jogokról szóló, 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendelet 94. cikkének (1) bekezdése alapján méltányos díjazást fizetni és – szándékosság vagy gondatlanság esetén – az említett rendelet 94. cikkének (2) bekezdése alapján a növényfajta-oltalmi jogok bitorlása eredményeképpen bekövetkező minden egyéb kár vonatkozásában kártérítést fizetni, ha az őt az említett rendelet 14. cikke (3) bekezdésének a 2100/94/EK rendelet 14. cikkének (3) bekezdésében biztosított mezőgazdasági mentesség [helyesen: biztosított eltérés] érvényesítésének végrehajtási szabályairól szóló, 1995. július 24-i 1768/95/EK bizottsági rendelet 5. és azt követő cikkével összefüggésben értelmezett negyedik franciabekezdése alapján terhelő méltányos térítésre (a betakarított termény ültetése vonatkozásában fizetendő díjra) vonatkozó fizetési kötelezettséget még nem teljesítette akkor, amikor a szántóföldön ténylegesen szaporítási célra fordította a betakarítás eredményét?
- Amennyiben az első kérdésre olyan értelmű választ kell adni, hogy a mezőgazdasági termelő a betakarított termény ültetése vonatkozásában fizetendő méltányos díjat érintő fizetési kötelezettségét még azt követően is teljesítheti, hogy a szántóföldön ténylegesen szaporítási célra fordította a betakarítás eredményét: úgy kell e értelmezni az említett rendelkezéseket, hogy azok olyan határidőt határoznak meg, amelyen belül annak a mezőgazdasági termelőnek, aki egy oltalom

² A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

alatt álló fajta vetés révén nyert szaporítóanyagát használta, teljesítenie kell a betakarított termény ültetése vonatkozásában fizetendő méltányos díjat érintő fizetési kötelezettségét ahhoz, hogy a vetés a 2100/94/EK rendelet 94. cikkének a 14. cikkével összefüggésben értelmezett (1) bekezdése értelmében ne legyen „jogosulatlanak” tekinthető?

39. A Handelsgericht Wien (Ausztria) által 2014. május 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-245/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni az európai fizetési meghagyásos eljárás létrehozásáról szóló 1896/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet (a továbbiakban: 1896/2006 rendelet), hogy a kötelezett az 1896/2006 rendelet 20. cikkének (2) bekezdése alapján abban az esetben is kérheti az európai fizetési meghagyás bírósági felülvizsgálatát, ha a fizetési meghagyást ugyan érvényesen kézbesítették részére, azt azonban a kérelmet tartalmazó formanyomtatványban megadott joghatósági adatok alapján joghatósággal nem rendelkező bíróság bocsátotta ki?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: már abban az esetben is fennállnak-e az 1896/2006 rendelet 20. cikkének (2) bekezdése értelmében vett különleges körülmények a 2006. február 7-i 2004/0055 európai bizottsági közlemény (25) preambulumbekkezdésének megfelelően, ha az európai fizetési meghagyást a kérelmet tartalmazó formanyomtatványban megadott olyan adatok alapján bocsátották ki, amelyek utóbb valótlannak bizonyulhatnak, különösen ha a bíróság joghatósága függ azoktól?

40. A Gyulai Törvényszék (Magyarország) által 2014. június 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-287/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Az, hogy az uniós jog megszegéséből eredő kártérítési felelősség alanya a tagállam, kizárja-e e felelősség szabályainak alkalmazását a jogsértést ténylegesen elkövető tagállami szervvel szemben ezen az alapon indított kártérítési kereset elbírálása során?

2) Ha az első kérdésre a válasz nemleges, kizárja-e az 561/2006/EK rendelet 10. cikkének (3) bekezdése a tagállam számára olyan nemzeti jog alkotását, amely a rendeletben foglalt kötelezettségek megszegéséért a szállítási vállalkozás mellett vagy helyett a szabályszegést ténylegesen elkövető járművezetővel szemben is alkalmazható jogkövetkezményekről rendelkezik?

3) Ha a második kérdésre a válasz igenlő, a tagállam közigazgatási ügyekben eljáró bíróságának azon határozata, amely a Rendelet 10. cikkének (3) bekezdésével szemben az azzal ellentétes belső jogon alapul, olyannak minősül-e, mint amely az uniós jogot nyilvánvalóan figyelmen kívül hagyja?

41. A Bundesgerichtshof (Németország) által 2014. június 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-297/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 16. cikke (1) bekezdésének második fordulatával összefüggésben értelmezett 15. cikke (1) bekezdése c) pontjának második

fordulata alapján indíthat-e keresetet a fogyasztó a lakóhelye szerinti hely bíróságánál az Európai Unió valamely más tagállamában kereskedelmi vagy szakmai tevékenységet folytató szerződéses partnere ellen, ha a kereset alapjául szolgáló szerződés nem tartozik ugyan közvetlenül a szerződéses partner olyan tevékenysége körébe, amely a fogyasztó lakóhelye szerinti tagállamra irányul, a szerződés azonban annak a gazdasági eredménynek a megvalósítását szolgálja, amelyre a felek között korábban létrejött és már teljesített, a fent hivatkozott rendelkezések hatálya alá tartozó szerződés irányul?

42. A Hof van Beroep te Antwerpen (Belgium) által 2014. június 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-300/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Az Európai Unió működéséről szóló, 1957. március 25-i szerződés (konszolidált változata) 288. cikkének megsértését jelenti-e az, ha azért nem alkalmazzák közvetlenül a nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okirat létrehozásáról szóló, 2004. április 21-i 805/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet, mert

- a belga jogalkotó elmulasztotta e rendeletet átültetni a belga jogba, és
- a belga jogalkotó elmulasztotta felvenni a belga jogba a felülvizsgálati eljárást annak ellenére, hogy a kifogás és a fellebbezés lehetőségéről rendelkezik?

2) Amennyiben az első kérdésre nemleges válasz adandó: Mivel a rendeletek közvetlen hatállyal bírnak, mit kell érteni a „határozat felülvizsgálatának” a nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okirat létrehozásáról szóló, 2004. április 21-i 805/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 19. cikkének (1) bekezdése szerinti fogalma alatt? Csak akkor kell előírni felülvizsgálati eljárást, ha az idézés vagy az eljárást megindító irat kézbesítésére vagy az arról szóló értesítésre a 805/2004 rendelet 14. cikke értelmében, azaz a kézhezvétel bizonyítéka nélkül kerül sor? A Belgisch Gerechtelijk Wetboek (a bíróságokról szóló belga törvénykönyv) 1047. és azt követő cikkei szerinti kifogás és a Belgisch Gerechtelijk Wetboek 1050. és azt követő cikkei szerinti fellebbezés útján a belga jog nem nyújt elegendő biztosítékokat ahhoz, hogy teljesüljenek a „felülvizsgálati eljárás” 805/2004 rendelet 19. cikkének (1) bekezdése szerinti feltételei?

3) A 805/2004 rendelet 19. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti elegendő védelmet biztosít-e a Belgisch Gerechtelijk Wetboek 50. cikke, amelynek értelmében a Belgisch Gerechtelijk Wetboek 860. cikkének (2) és (55) bekezdésében és 1048. cikkében a jogvesztő határidőket vis maior vagy az érintettnek fel nem róható rendkívüli körülmények esetén meg lehet hosszabbítani?

4) Olyan bírósági határozat-e a nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okiratként történő hitelesítés, amelyet eljárást megindító irattal kell kérelmezni? Amennyiben igen: A bírónak kell-e európai végrehajtható okiratként hitelesítenie a határozatot, és a hivatalvezetőnek kell-e a hitelesítést igazolnia? Amennyiben nem: Lehet-e a hivatalvezető feladata a határozat európai végrehajtható okiratként történő hitelesítése?

5) Amennyiben az európai végrehajtható okiratként történő hitelesítés nem bírósági határozat: Az európai végrehajtható okiratot nem eljárást megindító irattal kérő kérelmező kérheti-e utólag – azaz a határozat jogerőre emelkedését követően – a hivatalvezetőtől az európai végrehajtható okiratként történő hitelesítést?

43. A Bundesgerichtshof (Németország) által 2014. július 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-315/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni a tagállamok önálló vállalkozóként működő kereskedelmi ügynökökre vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló, 1986. december 18-i 86/653/EGK tanácsi

irányelv 17. cikke (2) bekezdése a) pontjának első franciabekezdését, hogy azzal ellentétben az olyan nemzeti szabályozás alkalmazása, amelynek értelmében „új vevők” lehetnek a kereskedelmi ügynök által szerzett olyan vevők is, akik ugyan már üzleti kapcsolatban állnak a megbízóval az általa értékesített termékválasztékban szereplő termékek miatt, azonban nem olyan termékekkel összefüggésben, amelyek kizárólagos közvetítésével a megbízó megbízta a kereskedelmi ügynököt?

44. A Landgericht Krefeld (Németország) által 2014. július 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-322/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Eleget tesz-e az úgynevezett „click wrapping” az elektronikus úton történő közlésre vonatkozó, a 44/2001 rendelet 23. cikkének (2) bekezdésében előírt követelményeknek?

45. A Hof van beroep te Brussel (Belgium) által 2014. július 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-325/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29 európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikke értelmében vett nyilvánossághoz közvetítést végez-e az a műsorsugárzó szervezet, amely a műsorait kizárólag a direktbetáplálás módszere útján – vagyis egy kétlépcsős eljárásban, amelynek során a műsorhordozó jeleit kódolt formában műholdon, optikai kapcsolaton vagy más szállítóeszközön keresztül (műholdas, kábeles vagy x-DSL-es) forgalmazókhöz közvetíti anélkül, hogy a jelek e közvetítés során vagy alkalmával nyilvánosan hozzáférhetőek lennének, és amelyek esetében a forgalmazók a jeleket ezt követően előfizetőikhez közvetítik, hogy azok megnézhessék a műsorokat – sugározza?

46. Az Oberster Gerichtshof (Ausztria) által 2014. július 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-326/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Abban az esetben is biztosítani kell-e az egyetemes szolgáltatási irányelv 20. cikkének (2) bekezdésében az előfizetőknek biztosított azon jogot, hogy hátrányos következmények nélkül felmondhatják a szerződéseiket a „szerződési feltételek módosításairól szóló értesítés nyomán”, ha a díjak kiigazítása a szerződési feltételekből ered, amelyek már a szerződéskötéskor előírják, hogy a jövőben ki kell igazítani a díjakat (emelés/mérséklés) a pénzértékváltozást tükröző objektív fogyasztói árindex változásainak megfelelően?

47. A Cour d’appel de Bruxelles (Belgium) által 2014. július 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-338/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni a tagállamok önálló vállalkozóként működő kereskedelmi ügynökökre vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló, 1986. december 18-i 86/653/EGK tanácsi irányelv 17. cikkét, hogy az feljogosítja a nemzeti jogalkotót arra, hogy úgy rendelkezzen, hogy a szerződés megszűnését követően a kereskedelmi ügynök jogosult az ügyfélkör miatti kártalanításra, amelynek összege nem haladhatja meg az egy évi díjazás összegét, valamint – amennyiben e

kártalanítás nem fedezi teljes mértékben a ténylegesen elszenvedett károkat – a ténylegesen elszenvedett kár összege és az említett kártalanítás összege közötti különbözetnek megfelelő mértékű további kártérítésre?

2) Pontosabban, úgy kell-e értelmezni az irányelv 17. cikke (2) [bekezdésének] c) [pontját], hogy az az ügyfélkör miatti kártalanításhoz képest kiegészítő jellegű kártérítés nyújtását olyan, a megbízó által elkövetett szerződésszegés vagy jogellenes károkozással egy tekintet alá eső cselekmény fennállásához köti, amely okozati összefüggésben áll a követelt kárral, valamint az ügyfélkör miatti átalánykártalanítás révén megtérítettekől elkülönülő kár fennállásához köti?

3) Ez utóbbi kérdésre adandó igenlő válasz esetén a szerződésszegésnek a szerződés egyoldalú megszüntetésétől különbözőnek kell-e lennie, mint például a nem megfelelő felmondási idő közlése, a felmondási időre járó elégtelen összegek és elégtelen ügyfélkör miatti kártalanítás nyújtása, a megbízó részéről súlyos okok fennállása, a felmondási joggal való visszaélés vagy bármilyen más, többek között a piaci gyakorlatokkal kapcsolatos kötelezettségszegés?

48. A Vilniaus miesto apylinkės teismas (Litvánia) által 2014. július 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-359/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: litván

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló, 2008. [június] 17-i 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet („Róma I”) 4. cikkének (4) bekezdését, amelynek értelmében „[h]a az (1) vagy a (2) bekezdés alapján alkalmazandó jog nem állapítható meg, a szerződésre azon ország joga irányadó, amelyhez a szerződés a legszorosabban kapcsolódik”, hogy olyan körülmények esetén, mint amilyenek a szóban forgó ügyben felmerültek, a német jogot kell alkalmazni?

2) Amennyiben az első kérdésre nemleges válasz adandó, akkor úgy kell-e értelmezni a szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra alkalmazandó jogról szóló, 2007. július 11-i 864/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet („Róma II”) (2) 4. cikkében szereplő elvet, hogy olyan körülmények esetén, mint amilyenek a szóban forgó ügyben felmerültek, a kamion biztosítója és a félpótkocsi biztosítója közötti jogvitára alkalmazandó jogot annak az országnak a jogával összhangban kell meghatározni, ahol a közúti balesetből eredő kár keletkezett?

Közigazgatási ügyszak

148. A Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Németország) által 2014. április 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-191/14. és C-192/14. sz. ügy)³

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Érvénytelen-e a 2013/448/EU határozat, és sérti-e a 2003/87/EK irányelv 10a. cikkének (5) bekezdését, amennyiben a 10a. cikk (5) bekezdésének a) és b) pontja szerinti számítás alapján kizárja a 2003/87/EK irányelv I. melléklete alá tartozó létesítmények által termelt hulladékgázokkal összefüggő kibocsátásokat, illetve a 2003/87/EK irányelv I. melléklete alá tartozó létesítmények által felhasznált és kapcsolt energiatermelésű létesítményekből származó hőt, amely utóbbi létesítmények tekintetében a 2003/87/EK irányelv 10a. cikkének (1) bekezdése és 10a. cikkének (4) bekezdése, valamint a 2011/278/EU határozat (3) értelmében az ingyenes kiosztás megengedett?

2) Érvénytelen-e a 2013/448/EU határozat, és sérti-e 2003/87/EK irányelv – önmagában és/vagy a 2003/87/EK irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 3. cikkének e) és u) pontját, amennyiben úgy rendelkezik, hogy a – 2003/87/EK irányelv I. melléklete alá tartozó létesítmények által termelt – hulladékgázokkal összefüggő CO₂-kibocsátások, illetve a 2003/87/EK irányelv I. melléklete alá tartozó létesítményekben felhasznált és kapcsolt energiatermelésű

³ A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

létesítményektől beszerzett hő „villamosenergia-termelők” kibocsátásainak tekintendők?

3) Érvénytelen-e a 2013/448/EU határozat, és sérti-e 2003/87/EK irányelv céljait, amennyiben aszimmetriát teremt, mivel a hulladékgázok égetésével és a kapcsolt energiatermelés útján termelt hővel összefüggő kibocsátásokat kizárja a 10a. cikk (5) bekezdésének a) és b) pontja szerinti számítás alapjából, míg e kibocsátások vonatkozásában a 2003/87/EK irányelv 10a. cikkének (1) bekezdése és 10a. cikkének (4) bekezdése, valamint a 2011/278/EU határozat értelmében ingyenes kiosztásra kerülhet sor?

4) Érvénytelen-e a 2011/278/EU határozat, és sérti-e az EUMSZ 290. cikket és a 2003/87/EK irányelv 10a. cikkének (5) bekezdését, amennyiben a 2011/278/EU határozat 15. cikkének (3) bekezdése akképpen módosítja a 2003/87/EK irányelv 10a. cikke (5) bekezdésének a) és b) pontját, hogy „a (3) bekezdés hatálya alá nem tartozó létesítmények[re]” való hivatkozást „a villamosenergia-termelőnek [...] nem minősülő létesítmények[re]” való hivatkozással helyettesíti?

5) Érvénytelen-e a 2013/448/EU határozat, és sérti-e a 2003/87/EK irányelv 23. cikkének (3) bekezdését, amennyiben e határozatot nem az 1999/468/EK tanácsi határozat 5a. cikkében és a 182/2011/EU rendelet 12. cikkében előírt, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás alapján került elfogadásra?

6) Úgy értelmezendő-e az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17. cikke, hogy az kizárja az ingyenes kiosztások egy ágazatközi korrekciós tényező jogellenes kiszámítása alapján történő visszatartását?

7) Úgy értelmezendő-e a 2003/87/EK irányelv – önmagában vagy a 2011/278/EU határozat 15. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 10a. cikkének (5) bekezdése, hogy az kizárja az olyan nemzeti jogszabály alkalmazását, amely valamely tagállamban az ingyenes kiosztásokra a 2013/448/EU határozat 4. cikkében és II. mellékletében rögzített, jogellenesen kiszámított egységes ágazatközi korrekciós tényező alkalmazását írja elő?

8) Érvénytelen-e a 2013/448/EU határozat, és sérti-e a 2003/87/EK irányelv 10a. cikkének (5) bekezdését, amennyiben csak a 2008-tól a közösségi rendszerbe tartozó létesítményekből származó kibocsátásokat foglalja magában, és így kizárja az olyan tevékenységekkel összefüggő kibocsátásokat, amelyek 2008-tól a közösségi rendszerbe tartoztak (a 2003/87/EK irányelv módosított I. mellékletében szerepeltek), amennyiben e tevékenységekre olyan létesítményekben került sor, amelyek már 2008 előtt a közösségi rendszerbe tartoztak?

9) Érvénytelen-e a 2013/448/EU határozat, és sérti-e a 2003/87/EK irányelv 10a. cikkének (5) bekezdését, amennyiben csak a 2013-tól a közösségi rendszerbe tartozó létesítményekből származó kibocsátásokat foglalja magában, és így kizárja az olyan tevékenységekkel összefüggő kibocsátásokat, amelyek 2013-tól a közösségi rendszerbe tartoztak (a 2003/87/EK irányelv módosított I. mellékletében szerepeltek), amennyiben e tevékenységekre olyan létesítményekben került sor, amelyek már 2013 előtt a közösségi rendszerbe tartoztak?

149. A Corte suprema di cassazione (Olaszország) által 2014. április 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-210/14.-C-214/14. sz. ügyek)⁴

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Az Európai Unió Bíróságának a C-72/10. és C-77/10. sz. egyesített ügyekben 2012. február 16-án hozott ítélete tükrében értelmezett EUMSZ 46. és azt követő cikkeket, valamint az EUMSZ 56. és azt követő cikkeket akként kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes a korábban odaítélt koncessziók időtartamánál rövidebb időtartamú koncessziókra irányuló pályázati eljárás kiírása, amennyiben az említett pályázati eljárást kifejezetten azzal a céllal írták ki, hogy orvosolja bizonyos számú piaci szereplő korábbi pályázati eljárásokból való kizárása jogellenességének következményeit?

2) Az Európai Unió Bíróságának a fent említett ítélete tükrében értelmezett EUMSZ 46. és azt követő cikkeket, valamint az EUMSZ 56. és azt követő cikkeket akként kell-e értelmezni, hogy azokkal

---

4 A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

ellentétes, ha a koncessziók lejáratainak átmeneti kiigazításának követelménye megfelelően igazolja a pályázati eljárás tárgyát képező koncessziók időtartamának a korábban odaítélt koncessziós jogviszonyok időtartamánál rövidebb megállapítását?

3) Az Európai Unió Bíróságának a fent említett ítélete tükrében értelmezett EUMSZ 46. és azt követő cikkeket, valamint az EUMSZ 56. és azt követő cikkeket akként kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes a játékok szervezésére és gyűjtésére szolgáló hálózatot alkotó materiális és immateriális eszközök használatának ingyenes engedélyezésére irányuló kötelezettség előírása, a tevékenységnek a koncesszió lejárata miatti megszüntetése, illetve a koncesszió visszavonása esetén?

150. A Finanzgericht Hamburg (Németország) által 2014. május 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-226/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Ellentétes-e a 77/388/EGK irányelv rendelkezéseivel behozatalt terhelő forgalmi adó felszámítása olyan termékek után, amelyeket nem közösségi áruként újraexportáltak, de amelyek tekintetében a Vámkódex 204. cikke szerinti kötelezettségszegés – a jelen ügyben: az áru vámraktárból történő kivételének legkésőbb az áru kivételének időpontjában az e célra előírt raktárnyilvántartásba való bejegyzésére vonatkozó kötelezettség határidőn belüli teljesítésének elmulasztása – miatt vámtartozás keletkezett?

Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

2) Megkívánják-e a 77/388/EGK irányelv rendelkezései, hogy ilyen esetekben behozatalt terhelő forgalmi adót számítsanak fel a termékek után, vagy mérlegelési jogkör illeti meg a tagállamokat e tekintetben?

és

3) Akkor is köteles-e megfizetni a valamely terméket egy harmadik országból egy szolgáltatásnyújtásra irányuló jogviszony alapján a vámraktárába beraktározó, de a termék felett rendelkezési joggal nem rendelkező vámraktár-engedélyes a kötelezettségszegése miatt a 77/388/EGK irányelvnek a Vámkódex 204. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 10. cikke (3) bekezdésének második albekezdése alapján fizetendő behozatali héát, ha a terméket nem adóköteles tevékenységéhez használja fel a 77/388/EGK irányelv 17. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében véve?

151. A Finanzgericht Hamburg (Németország) által 2014. május 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-228/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A Vámkódexnek a 2006/112/EK irányelv rendelkezéseivel összefüggésben értelmezett 236. cikkének (1) bekezdése értelmében véve nem jogszabály szerintinek kell-e tekinteni az azon termékeket terhelő behozatali héát, amelyeket nem közösségi áruként vámfelügyelet alatt újraexportáltak, de amelyek tekintetében a Vámkódex 204. cikke szerinti kötelezettségszegés – a jelen ügyben: a közösségi külső árutovábbítási eljárásnak az árunak a harmadik országba való beléptetés előtt az illetékes vámhatóság elé állítása útján történő határidőn belüli elintézésének elmulasztása – miatt vámtartozás keletkezett, legalábbis abban az esetben, ha adóként olyan személynek kell megfizetnie a héát, akit anélkül terhelt a megszegett kötelezettség, hogy a termékek felett rendelkezési joggal rendelkezett volna?

152. A Finanzgericht Baden Württemberg (Németország) által 2014. május 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-241/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni az egyrészről az Európai Közösség és tagállamai, másrészről a Svájci Államszövetség között létrejött, a személyek szabad mozgásáról szóló – a Bundestag (szövetségi gyűlés) által 2001. szeptember 2-án törvénybe iktatott (BGBl. II 2001., 810. o.) és 2002. június 1-jén hatályba lépett –1999. június 21-i megállapodást (BGBl. II 2001., 810. és azt követő oldalak) (a személyek szabad mozgásáról szóló megállapodás), különösen annak preambulumát, 1., 2. és 21. cikkét, valamint I. mellékletének 7. és 9. cikkét, hogy azok nem teszik lehetővé, hogy egy belföldről Svájcba költöző, svájci állampolgársággal nem rendelkező és a Svájcba történő átköltözés óta a kettős adóztatás elkerüléséről Svájjal kötött, 1971/2002. évi egyezmény 15a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, úgynevezett fordított határmenti ingázónak minősülő munkavállalót a kettős adóztatás elkerüléséről Svájjal kötött, 1971/2002. évi egyezmény 15a. cikke (1) bekezdésének negyedik mondatával összefüggésben értelmezett 4. cikkének (4) bekezdése alapján Németországban adóztassanak?

153. A Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által 2014. május 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-251/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A benzin és a dízelüzemanyagok minőségéről, valamint a 93/12/EGK tanácsi irányelv módosításáról szóló, az Európai Parlament és Tanács 1998. október 13-i 98/70/EK (1) Irányelve 4. cikk (1) bekezdése és 5. cikke úgy értelmezendő-e, hogy az annak alapján megalkotott nemzeti jogszabályban meghatározott minőségi követelményeken túl, más nemzeti jogszabály az irányelvben foglalt minőségi követelményekhez képest nemzeti szabványban írt többlet minőségi követelményeket nem támaszthat az üzemanyag forgalmazójával szemben?

2) A műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás megállapításáról szóló, a Tanács és az Európai Parlament 1998. június 22-i 98/34/EK (2) Irányelve 1. cikk 6. és 11. pontjai úgy értelmezendők-e, hogy amennyiben műszaki szabály (a jelen esetben törvényi felhatalmazás alapján megalkotott miniszteri rendelet) hatályban van, ugyanazon kérdésben megalkotott nemzeti szabvány alkalmazása csak önkéntes lehet, vagyis törvény annak kötelező alkalmazását nem írhatja elő?

3) A 98/34/EK Irányelv 6. pontja szerinti nemzeti szabvány nyilvánosság számára hozzáférhetőség kritériumának megfelel-e az a szabvány, amely abban az időpontban, amikor a hatóság szerint alkalmazni kellett volna, nem áll a nemzeti nyelven rendelkezésre?

154. A Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által 2014. május 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-255/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A Közösség területére belépő, illetve a Közösség területét elhagyó készpénz ellenőrzéséről szóló 2005. október 26-i 1889/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (a

továbbiakban: Rendelet) végrehajtásáról szóló 2007. évi XLVIII. törvény (a továbbiakban: nemzeti végrehajtási törvény) 5/A. § -a alapján meghatározott közigazgatási bírság mértéke megfelel-e a Rendelet 9. cikk (1) bekezdésében foglalt azon követelménynek, hogy a nemzeti jog által megalkotott szankciónak hatékonynak, visszatartó erejűnek, ugyanakkor a jogsértéssel és az elérendő céllal arányosnak kell lennie?

2) A nemzeti végrehajtási törvény 5/A. § -a, az abban foglalt bírságmérték miatt, nem ütközik-e az Európai Unióról Szóló Szerződés és az Európai Unió Működéséről Szóló Szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 65. cikk (3) bekezdésében megfogalmazott tőkemozgás rejtett korlátozásának tilalmába?

155. A Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugália) által 2014. május 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-256/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Ellentétes-e az Európai Unió jogával az, hogy a földgázelosztó infrastruktúrát működtető magánvállalkozás által azon települések számára, amelyek területén az ezen infrastruktúrát alkotó csővezetékek találhatóak, megfizetett általajhasználati díjaknak megfelelő összegek után, ezen összegeknek a szolgáltatást igénybevevő vállalkozásra egyéb kiegészítő összegek nélkül történő áthárításakor héa-t számítanak fel?

2) Tekintettel arra, hogy a helyi önkormányzatok hatósági jogkörükben eljárva héa felszámítása nélkül szedik be az általajhasználati díjakat, ellentétes-e az uniós joggal az, ha a földgázelosztó infrastruktúrát működtető magánvállalkozás által megfizetett díjaknak megfelelő összegek után, ezen összegeknek a szolgáltatást igénybevevő vállalkozásra történő áthárításakor héát számítanak fel?

156. A Curtea de Apel Bacău (Románia) által 2014. május 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-260/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A [2004/18/EGK] irányelv 7. cikkének a) pontjában meghatározott értékhatár alatti közbeszerzési szerződések odaítélésére vonatkozó jogszabályoknak az ajánlatkérő szerv – amely a strukturális alapokból származó támogatás kedvezményezettje – által olyan beszerzés odaítélése során történő megsértése, amelynek tárgya a támogatott tevékenység megvalósítása, a 2988/95/EK, Euratom rendelet 1. cikke szerinti „szabálytalanságnak” (románul: „abatere”) vagy az 1083/2006/EK rendelet [2]. cikkének 7. pontja szerinti „szabálytalanságnak” (románul: „neregularitate”) minősül-e?

2) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetében azt kell megvizsgálni, hogy úgy kell-e értelmezni az 1083/2006/EK rendelet 98. cikke (2) bekezdésének második mondatát, hogy a tagállamok pénzügyi korrekciói – abban az esetben, ha azokat a strukturális alapokból társfinanszírozott kiadások tekintetében, a közbeszerzési szerződésekre vonatkozó jogszabályok megsértése miatt alkalmazták – a 2988/95/EK rendelet 4. cikke értelmében vett közigazgatási intézkedésnek vagy az ugyanezen rendelet 5. cikke c) pontja értelmében vett közigazgatási bírságnak minősülnek?

3) Amennyiben a második kérdésre adandó válasz az, hogy a tagállamok pénzügyi korrekciói közigazgatási bírságnak minősülnek, azt kell megvizsgálni, hogy alkalmazandó-e a 2988/95/EK rendelet 2. cikke (2) bekezdésének második mondatában foglalt kevésbé szigorú szankció visszaható hatályú alkalmazásának elve?

4) Abban az esetben, ha a strukturális alapokból társfinanszírozott kiadások tekintetében a pénzügyi korrekciók alkalmazására a közbeszerzési szerződésekre vonatkozó jogszabályok megsértése miatt került sor, ellentétes-e a 2988/95/EK rendelet 2. cikkének – az 1083/2006/EK rendelet 98. cikke (2)

bekezdése második mondatával összefüggésben értelmezett – (2) bekezdésével, valamint a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvével az, ha egy tagállam olyan nemzeti rendelkezéssel szabályozott pénzügyi korrekciókat alkalmaz, amely a közbeszerzési szerződésekre vonatkozó jogszabályok állítólagos megsértését követően lépett hatályba?

157. A Curtea de Apel Bacău (Románia) által 2014. május 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-261/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni az 1083/2006/EK rendelet 98. cikke (2) bekezdésének második mondatát, hogy a tagállamok pénzügyi korrekciói – abban az esetben, ha azokat a strukturális alapokból társfinanszírozott kiadások tekintetében, a közbeszerzési szerződésekre vonatkozó jogszabályok megsértése miatt alkalmazták – a 2988/95/EK rendelet 4. cikke értelmében vett közigazgatási intézkedésnek vagy az ugyanezen rendelet 5. cikke c) pontja értelmében vett közigazgatási bírságnak minősülnek?

2) Amennyiben az első kérdésre adandó válasz az, hogy a pénzügyi korrekciók közigazgatási bírságnak minősülnek, azt kell megvizsgálni, hogy alkalmazandó-e a 2988/95/EK rendelet 2. cikke (2) bekezdésének második mondatában foglalt kevésbé szigorú szankció visszaható hatályú alkalmazásának elve?

3) Amennyiben az első kérdésre adandó válasz az, hogy a pénzügyi korrekciók közigazgatási bírságnak minősülnek, abban az esetben, ha a strukturális alapokból társfinanszírozott kiadások tekintetében a pénzügyi korrekciók alkalmazására a közbeszerzési szerződésekre vonatkozó jogszabályok megsértése miatt került sor, ellentétes-e a 2988/95/EK rendelet 2. cikkének – az 1083/2006/EK rendelet 98. cikke (2) bekezdése második mondatával összefüggésben értelmezett – (2) bekezdésével, ha egy tagállam olyan nemzeti rendelkezéssel szabályozott pénzügyi korrekciókat alkalmaz, amely a közbeszerzési szerződésekre vonatkozó jogszabályok állítólagos megsértését követően lépett hatályba?

158. A Tribunal Económico Administrativo Central de Madrid (Spanyolország) által 2014. június 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-274/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni a külföldi vállalkozásban való részesedésszerzés esetén Spanyolország által az üzleti és cégértékre alkalmazott adózási amortizációról szóló, 2009. október 28-i C45/2007 európai bizottsági határozat 1. cikkének (2) bekezdését, hogy az abban elismert jogos bizalmat alkalmazandónak kell tekinteni, abban az értelemben, hogy az a TRLIS 12. cikkének (5) bekezdése szerinti üzleti és cégértékre alkalmazott adózási amortizáció levonására korlátozódik egy nem spanyolországi székhelyű holdingtársaság közvetlen megszerzésével megvalósuló, spanyolországi székhellyel nem rendelkező társaságok közvetett részesedéseinek megszerzése esetén?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén semmis-e a külföldi vállalkozásban való részesedésszerzés esetén az üzleti és cégértékre alkalmazott adózási amortizációról szóló, SA.35550 (13/C) (korábbi 13/NN, korábbi 12/CP) számú állami támogatási eljárásban 2013. július 17-én hozott C(2013) 4399 végleges határozat, amely elrendeli az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdésében meghatározott eljárás megindítását, éppen az EUMSZ 108. cikk, illetve az EK Szerződés 93. cikke (a jelenlegi EUMSZ 108. cikk) alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet megsértése miatt?

159. A Naczelny Sąd Administracyjny (Lengyelország) által 2014. június 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-276/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lengyel

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Héa-alanynak tekinthető-e a települési önkormányzat (egy lengyelországi helyi közjogi személy) valamely szervezeti egysége az Európai Unióról szóló szerződés (egységes szerkezetbe foglalt változat – HL 2012. C 326., 13. o.) 5. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 4. cikkének (2) bekezdésére figyelemmel, ha a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 13. cikke értelmében vett hatóságként folytatott tevékenységeitől eltérő tevékenységeket folytat, jóllehet nem felel meg az önállóság (függetlenség) említett irányelv 9. cikkének (1) bekezdésében rögzített feltételének?

160. A Naczelny Sąd Administracyjny (Lengyelország) által 2014. június 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-277/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lengyel

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (a továbbiakban: hatodik irányelv) 2. cikkének 1. pontját, 4. cikkének (1) és (2) bekezdését, 5. cikkének (1) bekezdését, valamint 10. cikkének (1) és (2) bekezdését, hogy az olyan ügylet esetében, amelyre a nemzeti bíróság előtt folyamatban lévő ügyben szóban forgó körülmények között kerül sor, amely ügyben sem az adóalany, sem az adóhatóságok nem képesek a termék tényleges értékesítője kilétének megállapítására, termékértékesítésről van szó?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: úgy kell-e értelmezni a hatodik irányelv 17. cikke (2) bekezdésének a) pontját, 18. cikke (1) bekezdésének a) pontját, valamint 22. cikkének (3) bekezdését, hogy ezekkel ellentétesek az olyan nemzeti rendelkezések, amelyek szerint – a nemzeti bíróság előtt folyamatban lévő ügyben szóban forgó körülmények között – az adóalany az előzetesen felszámított adót azért nem vonhatja le, mert a számlát olyan személy állította ki, aki nem a termék tényleges értékesítője, és nem lehet a termék tényleges értékesítőjének kilétét megállapítani, és őt az adó megfizetésére vagy arra kötelezni, hogy nevezze meg azt a személyt, aki a hatodik irányelv 21. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján erre köteles?

161. A Curtea de Apel Alba Iulia (Románia) által 2014. június 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-278/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Lehet-e úgy értelmezni a 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 23. cikkének (8) bekezdését, hogy a közbeszerzési szerződés tárgyát képező műszaki leírásnak az ajánlatkérő szerv által valamely meghatározott védjegyre való utalással történő meghatározása során az ajánlatban foglalt egyenértékű termék leírását csak azon termékek műszaki leírásához kell viszonyítani, amelyeket még gyártanak, vagy az viszonyítható azokhoz termékekhez is, amelyek ugyan jelen vannak a piacon, gyártásuk azonban már megszűnt?

162. A Finanzgericht Düsseldorf (Németország) által 2014. június 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-283/14. és 284/14. sz. ügyek)⁵

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Érvényes-e „a Kínai Népköztársaságból származó egyes feldolgozott vagy tartósított citrusfélék (nevezetesen mandarin stb.) behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám ismételt kivetéséről szóló, 2013. február 18-i 158/2013/EU tanácsi végrehajtási rendelet” annak ellenére, hogy közvetlenül elfogadása előtt nem került sor önálló dömpingellenes vizsgálat lefolytatására, hanem csak egy annak idején a 2006. október 1-jétől 2007. szeptember 30-ig terjedő időszak tekintetében már lefolytatott dömpingellenes vizsgálat folytatására került sor, minek körében e vizsgálatot mindazonáltal a C-338/10. sz. ügyben 2012. május 22-én hozott ítéletében az Európai Unió Bírósága által tett megállapítások szerint „az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló 384/96/EK rendelet módosításáról szóló, 2005. december 21-i 2117/2005/EK tanácsi rendelettel” módosított, „az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet” szerinti követelményeket figyelmen kívül hagyva folytatták le, minek eredményeként a Bíróság az említett ítéletben érvénytelennek nyilvánította az említett vizsgálat nyomán elfogadott, „a Kínai Népköztársaságból származó egyes feldolgozott vagy tartósított citrusfélék (főként mandarin stb.) behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2008. december 18-i 1355/2008/EK tanácsi rendeletet”?

163. A Tribunalul Timiș (Románia) által 2014. június 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-288/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Lehet-e úgy értelmezni az egyenértékűségnek, illetve az uniós jog megsértésével szembeni jogorvoslati lehetőségek hatékonyságának a Bíróság ítélkezési gyakorlata által meghatározott elvét, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17. cikke szerinti tulajdonhoz való jogot, hogy azokkal ellentétesek azok a nemzeti rendelkezések, amelyek egy 5 éves időszakra részletekre bontva halasztják a közösségi jog megsértésével kivetett adók és a vonatkozó kamatok visszatérítését, amely visszatérítéseket 2015. december 31. előtt végrehajthatóvá váló ítéletekkel rendelték el?

164. Az Oberster Gerichtshof (Ausztria) által 2014. június 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-293/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A kéményseprő teljes iparüzési tevékenysége ki van-e zárva a belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatálya alól ezen irányelv 2. cikke (2) bekezdésének i) pontja alapján azért, mert a kéményseprők tűzrendészeti feladatokat (tűzszemle, szakvélemény-készítés építésügyi eljárások keretében stb.) is ellátnak?

Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

2) Összeegyeztethető-e a 2006/123/EK irányelv 10. cikkének (4) bekezdésével és 15. cikkének (1) bekezdésével, (2) bekezdésének a) pontjával és (3) bekezdésével az olyan nemzeti jogi szabályozás, amely szerint a kéményseprő iparüzési engedélye főszabály szerint egy bizonyos „seprési területre” korlátozódik?

---

⁵ A megjelölt ügyekben feltett kérdések tartalmilag megegyeznek.

165. A Finanzgericht Hamburg (Németország) által 2014. június 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-294/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Teljesül-e az olyan esetekben, mint a jelen ügy, a 2010. november 18-i 1063/2010/EU bizottsági rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondata szerinti ténybeli feltétel, amely szerint az Európai Unióban való szabad forgalomba bocsátás érdekében bejelentett termékek meg kell egyeznie azzal a termékkel, amelyet abból a kedvezményezett országból kivittek, amelyből származónak minősül, ha több részmennyiségnyi nyers pálmamagolajat oly módon exportálnak és importálnak az Európai Unióba azokból a különböző GSP-exportőrországokból, amelyekből származónak az egyes részmennyiségek minősülnek, hogy a részmennyiségeket egymástól nem különítik el fizikailag, hanem a kivitel során a szállítóhajó ugyanazon tartályába töltik, és e tartályban egymással összekeveredve importálják azokat az Európai Unióba, mely tekintetben kizárható, hogy e termékek szállítása során azok szabad forgalomba bocsátásáig más – különösen nem kedvezményezett – termékek kerültek volna a szállítóhajó tartályába?

166. A Raad van State (Hollandia) által 2014. június 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-295/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió működéséről szóló szerződés 263. cikkének negyedik bekezdését, hogy az olyan létesítmények üzemeltetői, amelyekre 2013 óta alkalmazandók az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv kibocsátáskereskedelemre vonatkozó szabályai, az említett irányelv 10a. cikkének (3) bekezdése értelmében vett létesítmények üzemeltetői és az új belépők kivételével, nyilvánvalóan keresetet indíthattak a Törvényszék előtt az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 11. cikkének (3) bekezdésével összhangban történő átmeneti ingyenes kiosztását szolgáló nemzeti végrehajtási intézkedésekről szóló, 2013. szeptember 5-i [2013/448/EU] bizottsági határozat megsemmisítése iránt annyiban, amennyiben az meghatározza az egységes, ágazatközi korrekciós tényezőt?

2) Érvénytelen-e a 2013/448/EU határozat annyiban, amennyiben az meghatározza az egységes, ágazatközi korrekciós tényezőt, azért, mert azt nem a 2003/87/EK irányelv 10a. cikkének (1) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban fogadták el?

3) Ellentétes-e a kibocsátási egységekre vonatkozó harmonizált ingyenes kiosztás uniós szintű átmeneti szabályainak a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2011. április 27-i 2011/278/EU bizottsági határozat 15. cikke a 2003/87/EK irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésével azért, mert az elsőként említett cikk megtiltja, hogy az egységes, ágazatközi korrekciós tényező meghatározásakor figyelembe vegyék a villamosenergia-termelők kibocsátásait? Amennyiben igen, úgy milyen következményekkel jár ezen ellentét a 2013/448/EU határozatra nézve?

4) Érvénytelen-e a 2013/448/EU határozat annyiban, amennyiben az meghatározza az egységes, ágazatközi korrekciós tényezőt, azért, mert az többek között olyan adatokon alapul, amelyeket a 2003/87/EK irányelv 9a. cikke (2) bekezdésének végrehajtása céljából nyújtottak be anélkül, hogy meg lettek volna állapítva az említett (2) bekezdésben hivatkozott, a 2003/87/EK irányelv 14. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadott rendelkezések?

5) Ellentétes-e különösen az Európai Unió működéséről szóló szerződés 296. cikkével vagy az

Európai Unió Alapjogi Chartájának (1) 41. cikkével a 2013/448/EU határozat annyiban, amennyiben az meghatározza az egységes, ágazatközi korrekciós tényezőt, azért, mert a határozat csak részben jelöli meg a korrekciós tényező kiszámítása szempontjából releváns kibocsátási és kibocsátásiegység-mennyiségeket?

6) Ellentétes-e különösen az Európai Unió működéséről szóló szerződés 296. cikkével vagy az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. cikkével a 2013/448/EU határozat annyiban, amennyiben az meghatározza az egységes, ágazatközi korrekciós tényezőt, azért, mert az említett korrekciós tényezőt olyan adatok alapján határozták meg, amelyekről a kibocsátáskereskedelemben részt vevő létesítmények üzemeltetői nem szerezhettek tudomást?

167. A Landessozialgericht Nordrhein-Westfalen (Németország) által 2014. június 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-299/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A 883/2004/EK rendelet 70. cikkének (1), (2) bekezdése értelmében vett különleges, nem járulékalapú pénzbeli ellátásokra is vonatkozik-e – az exportálhatóság 883/2004 rendelet 70. cikkének (4) bekezdése szerinti kizárásának kivételével – az egyenlő bánásmód 883/2004 rendelet 4. cikke szerinti követelménye?

2) Az első [kérdésre] adandó igenlő válasz esetén: lehetőség van-e – és adott esetben milyen mértékben – a 883/2004 rendelet 4. cikke szerinti egyenlő bánásmód követelményének olyan, a 2004/38/EK irányelv 24. cikkének (2) bekezdését átültető nemzeti jogszabályok rendelkezései útján történő korlátozására, amely alapján egyáltalán nem áll fenn jogosultság az említett ellátásokra a tartózkodás első három hónapja során, ha az uniós polgárok nem munkavállalók vagy önálló vállalkozók a Németországi Szövetségi Köztársaságban, és nem rendelkeznek a Freizügigkeitsgesetz/EU (az uniós polgárok szabad mozgásáról szóló törvény, a továbbiakban: FreizügG/EU) 2. § -ának (3) bekezdése alapján a szabad mozgás jogával?

3) Az első [kérdésre] adandó nemleges válasz esetén: ellentétes-e az egyenlő bánásmódra vonatkozó egyéb elsődleges jogi követelményekkel – különösen az EUMSZ 18. cikkel összefüggésben értelmezett EUMSZ 45. cikk (2) bekezdésével – az olyan nemzeti rendelkezés, amely az uniós polgároktól a tartózkodásuk első három hónapja során kivétel nélkül megtagad valamely, a létbiztonságot szolgáló és egyúttal a munkaerőpiachoz való hozzáférést is megkönnyítő szociális ellátást, ha ezen uniós polgárok ugyan nem munkavállalók vagy önálló vállalkozók, és nem rendelkeznek a FreizügG/EU 2. § -ának (3) bekezdése alapján a szabad mozgás jogával, de tényleges kapcsolatuk van a fogadó állammal és különösen a fogadó állam munkaerőpiacával?

168. A Bundesverwaltungsgericht (Németország) által 2014. június 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-301/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Az 1/2005/EK rendelet 1. cikkének (5) bekezdése értelmében vett, az állatok nem gazdasági tevékenységgel összefüggő szállításának minősül-e az olyan szállítás, amelyet egy közhasznúként elismert állatvédő egyesület végez, és amely arra szolgál, hogy gazdátlan kutyákat harmadik személyeknek olyan díjazás („védelmi díj”) ellenében közvetítsenek ki, amely

a) elmarad az egyesület állatra, szállításra és közvetítésre fordított költségei mögött vagy azokat éppen fedezi,

b) e költségeket meghaladja, a nyereség azonban arra szolgál, hogy finanszírozzák a más gazdátlan állatok közvetítésére, gazdátlan állatokra vagy egyéb állatvédelmi projektekre fordított, fedezetlenül maradt költségeket?

2) A 90/425/EGK irányelv 12. cikke értelmében vett Közösségen belüli kereskedelemben érintett kereskedőről van-e szó akkor, ha egy közhasznúként elismert állatvédő egyesület gazdátlan kutyákat szállít Németországba, és azokat harmadik személyeknek olyan díjazás („védelmi díj”) ellenében közvetíti ki, amely

- a) elmarad az egyesület állatra, szállításra és közvetítésre fordított költségei mögött vagy azokat éppen fedezi,
- b) e költségeket meghaladja, a nyereség azonban arra szolgál, hogy finanszírozzák a más gazdátlan állatok közvetítésére, gazdátlan állatokra vagy egyéb állatvédelmi projektekre fordított, fedezetlenül maradt költségeket?

169. Az Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London (Egyesült Királyság) által 2014. június 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-304/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Megtiltja-e az uniós jog és különösen az EUMSZ 20. cikk a tagállamnak azt, hogy területéről valamely harmadik állam területére utasítsa azt a nem uniós állampolgárt, aki az említett tagállam állampolgárságával (következésképpen uniós polgársággal) rendelkező gyermekének szülője és felügyeletét ténylegesen gyakorló személy, akkor, ha ez megfosztaná az uniós polgár gyermeket az uniós polgár jogállásához kapcsolódó jogok tényleges gyakorlásától?
- 2) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén milyen körülmények között megengedhető az ilyen kiutasítás az uniós jog alapján?
- 3) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén a második kérdés vonatkozásában tájékoztatást nyújt-e, és ha igen, milyen mértékben, a 2004/38/EK irányelv (az uniós polgárokról szóló irányelv) 27. és 28. cikke?

170. A Tribunalul Satu Mare (Románia) által 2014. június 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-305/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikke (1) bekezdésének az Alapjogi Charta 11. cikkének (1) bekezdésével és 12. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett rendelkezései közvetlenül alkalmazandók Románia területén is az uniós polgárookra?
- 2) Úgy kell-e értelmezni az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikke (1) bekezdésének az Alapjogi Charta 11. cikkének (1) bekezdésével és 12. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett rendelkezéseit, hogy azokkal nem ellentétes, ha az uniós polgárok kötelesek betartani a tagállamok olyan belső jogszabályait, mint amilyenek a 60/1991. [számú] román törvény feltétlen alkalmazást igénylő szabályai, nevezetesen a nyilvános gyűlések szervezéséről és tartásáról szóló e törvény 12. cikkének ugyanezen törvény 26. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt jogkövetkezményekkel összefüggésben értelmezett (1) bekezdése?

171. A Varhoven administrativen sad (Bulgária) által 2014. június 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-306/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Hogyan kell értelmezni az alkohol és az alkoholtartalmú italok jövedéki adója szerkezetének összehangolásáról szóló, 1992. október 19-i 92/83/EGK tanácsi irányelv 27. cikke (2) bekezdésének d)

pontjában szereplő „gyártási eljárás” fogalmát, és a gyógyszerek helyes gyártási gyakorlata által előírt meghatározott tisztasági szint elérését szolgáló folyamatokként a tisztítást és/vagy a fertőtlenítést is magában foglalja-e e fogalom?

2) Lehetővé teszi-e a 92/83 irányelv 27. cikke (2) bekezdésének d) pontja azt, hogy miután a tagállamok jogszabályban mentesítették az alkoholt a harmonizált jövedéki adó alól azon feltétel mellett, hogy azt gyártási eljárás céljára használják, feltéve hogy a végtermék nem tartalmaz alkoholt, olyan rendelkezést vezessenek be, amely szerint e mentesség alkalmazása szempontjából a tisztításra használt alkohol nem minősül gyártási eljárás céljára használatnak?

3) Megengedett-e a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvére tekintettel, hogy azonnal (tehát a piaci szereplők magatartásának átalakítására rendelkezésre álló megfelelő időszak nélkül) hatályba lépjen a ZADS 22. cikkének (7) bekezdésében rögzítetthez hasonló olyan fikció, amely a tagállam által saját mérlegelési jogkörében bevezetett jövedékiadó-mentesség esetében korlátozza a tisztítószerként használt alkohol után befizetett adó visszatérítését?

172. A Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Olaszország) által 2014. június 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-309/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A 2003/109/EK tanácsi irányelvben – és a későbbi módosításokban és kiegészítésekben – megállapított elvekkel ellentétes-e az 1998. július 25-i 286. sz. törvényerejű rendelet 5. cikke (2b) bekezdésének azon részében szereplőhöz hasonló nemzeti szabályozás, amelyben a következőt írja elő [„]a tartózkodási engedély kiállítása és megújítása iránti kérelem illetékköteles, amely illeték összegét a gazdasági és pénzügyminisztériumi, valamint belügyminisztériumi együttes rendelet legalább 80 euróban és legfeljebb 200 euróban rögzíti, és amely rendelet megállapítja emellett az illeték megfizetésének módját [...]”, ekként pedig a nemzeti személyazonosító igazolvány kiállítási költségének körülbelül nyolcszorosában határozza meg az illeték minimális összegét?

173. A Korkein hallinto-oikeus (Finnország) által 2014. július 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-314/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: finn

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni a 2010/13/EU irányelv 19. cikkének (1) bekezdését az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között, hogy azzal ellentétes a nemzeti jogszabályok olyan értelmezése, amely szerint a képernyő megosztása nem tekinthető reklámválasztásnak, amellyel a televíziós reklámtól elválasztják az audiovizuális műsort, ha a képernyő egyik részén a műsor közreműködőinek felsorolása látszik, egy másik részén pedig műsortábla segítségével valamely műsorszolgáltató csatornája következő műsorszámainak bemutatása, és sem a megosztott képernyőn, sem azt követően nem sugároznak a reklámblokk kezdetét kifejezetten jelző hang- vagy képi eszközt?

2) Azon tényre figyelemmel, hogy a 2010/13 irányelv minimumszabály jelleggel rendelkezik, úgy kell-e értelmezni ezen irányelv 23. cikkének (2) bekezdését az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között, hogy azzal nem egyeztethető össze az, hogy a támogatott műsoroktól eltérő műsorokkal összefüggésben sugárzott támogatói jeleket az irányelv 23. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „reklámbejátszásoknak” minősítsék, amelyeket be kell számítani a leghosszabb megengedett reklámidőbe?

3) Azon tényre figyelemmel, hogy a 2010/13 irányelv minimumszabály jelleggel rendelkezik, úgy kell-e értelmezni az ezen irányelv 23. cikkének (1) bekezdése szerinti „reklámbejátszások” fogalmát a leghosszabb megengedett reklámidőt jellemző „[...] aránya egész órától egész óráig tartó időtartamon belül nem haladhatja meg a 20 %-ot” fordulattal összefüggésben az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között, hogy azzal nem egyeztethető össze az, hogy a reklámidőbe beszámítsák

az egyes reklámbejátszások közötti és a reklámblokk végén megjelenő „fekete másodpercek”?

174. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2014. július 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-319/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni a Vámkódexnek a Vámkódex végrehajtási rendelete 859. cikkével (különösen a 859. cikk 6. pontjával) összefüggésben értelmezett 203. és 204. cikkét, hogy azokban az esetekben, amelyekben a közösségi külső árutovábbítási eljárás nem fejeződött be, de bemutatták azokat az okmányokat, amelyek bizonyítják, hogy az árukat kiszállították az Európai Unió vámterületéről, e befejezetlenségre tekintettel nem az áruknak a Vámkódex 203. cikke értelmében vett, a vámfelügyelet alóli jogellenes elvonása miatt keletkezik vámtartozás a behozatalkor, hanem főszabály szerint a Vámkódex 204. cikke alapján?

2) Úgy kell-e értelmezni a Vámkódex végrehajtási rendelete 859. cikkének 6. pontját, hogy e rendelkezés kizárólag az áruk (újra)kivitelével összefüggő, a Vámkódex 182–183. cikkében rögzített kötelezettségek (valamelyikének) nem teljesítésére vonatkozik? Vagy úgy kell értelmezni „a szükséges alakiságok elvégzése nélkül” szövegrészt, hogy „a szükséges alakiságok” azokat az alakiságokat is magukban foglalják, amelyeket az (újra)kivitel előtt kell elvégezni azon vámeljárás befejezése érdekében, amely alá az árukat vonták?

3) Az utolsó kérdésre adandó igenlő válasz esetén úgy kell-e értelmezni a Vámkódex végrehajtási rendelete 859. cikkének elejét és harmadik francia bekezdését, hogy az a körülmény, hogy a fenti második kérdésben említett alakiságokat nem végezték el, nem zárja ki, hogy a jelenlegihez hasonló esetben – amelyben okmányok alapján bizonyítást nyert, hogy az árukat az Unión belüli árutovábbítást követően kiszállították az Európai Unió vámterületéről – feltételezhető legyen azon feltétel fennállása, hogy „az áruk helyzetének rendezéséhez szükséges minden alakiság utólagosan elvégzésre kerül”?

175. A Landgericht Krefeld (Németország) által 2014. július 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-321/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

1. A kozmetikai termékekről szóló, 2009. november 30-i 1223/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet úgy kell-e értelmezni, hogy az e rendelet hatálya alá nem tartozó termékek, kizárólag azért kell megfelelnie a kozmetikai termékekről szóló uniós rendelet előírásainak, mert a gyűjtőcsomagoláson az van feltüntetve, hogy a kozmetikai termékekről szóló uniós rendelet hatálya alá tartozó „kozmetikai optikai segédeszközről” van szó?

2. A kozmetikai termékekről szóló, 2009. november 30-i 1223/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet úgy kell-e értelmezni, hogy az úgynevezett dioptria nélküli mintás kontaktlencsék a kozmetikai termékekről szóló uniós rendelet hatálya alá tartoznak?

176. A Rechtbank Noord Holland (Hollandia) által 2014. július 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-323/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Semmis-e a 248/2011/EU rendelet a Jushi Groupra vonatkozó részében abból az okból, hogy a Bizottság nem döntött az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának második albekezdése szerint a vizsgálat megkezdésétől számított három hónapon belül arról, hogy a szűrőpróba alá vetett Jushi Group megfelel-e az alaprendelet [1225/2009/EK tanácsi rendelet] 2. cikke (7) bekezdése c) pontjának első albekezdése szerinti feltételeknek?

177. A Krajowa Izba Odwoławcza (Lengyelország) által 2014. július 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-324/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lengyel

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: 2004/18/EK irányelv) 2. cikkével összhangban értelmezett 48. cikkének (3) bekezdését, hogy ahol abban az szerepel, hogy a gazdasági szereplő „szükség esetén” egyéb szervezetek kapacitására is támaszkodhat, ott azt az esetet értik ezalatt, amikor a mindenkor gazdasági szereplő nem rendelkezik az ajánlatkérő szerv által megkövetelt képesítésekkel, és egyéb szervezetek kapacitására kíván támaszkodni? Vagy korlátozásként úgy kell értelmezni ezt a hivatkozást, miszerint a gazdasági szereplő csak „szükség esetén” támaszkodhat egyéb szervezetek kapacitására, hogy a gazdasági szereplő képesítésének közbeszerzési eljárásban való igazolása keretében csak kivételesen és nem főszabály szerint megengedett az ilyen hivatkozás?

2) Úgy kell-e értelmezni a 2004/18/EK irányelv 2. cikkével összhangban értelmezett 48. cikkének (3) bekezdését, hogy a gazdasági szereplő egyéb szervezetek kapacitására való támaszkodása „a velük fennálló kapcsolatának jogi jellegétől függetlenül”, valamint az ezen szervezet „erőforrásainak rendelkezésre állása” azt jelenti, hogy a gazdasági szereplő a szerződés teljesítése során semmilyen vagy csak nagyon laza és meghatározatlan kapcsolatban állhat e szervezettel, azaz a szerződést önállóan (egyéb szervezet részvétele nélkül) teljesíteni tudja, vagy hogy az ilyen részvétel többek között „tanácsadásból”, „konzultációból”, „oktatásból” állhat? Vagy úgy kell értelmezni a 2004/18/EK irányelv 48. cikkének (3) bekezdését, hogy annak a szervezetnek, akinek a kapacitására a gazdasági szereplő támaszkodik, valóban és személyesen teljesítenie kell a szerződést olyan mértékben, amilyen mértékben feltüntették kapacitásait?

3) Úgy kell-e értelmezni a 2004/18/EK irányelv 2. cikkével összhangban értelmezett 48. cikkének (3) bekezdését, hogy az a gazdasági szereplő, aki rendelkezik ugyan saját, bár az ajánlatkérő részére általa feltüntetni kívántnál csekélyebb (például a teljes szerződés teljesítésére irányuló ajánlat benyújtásához nem elegendő) mértékű tapasztalattal, emellett támaszkodhat egyéb szervezetek kapacitására annak érdekében, hogy javítsa a kilátásait a közbeszerzési eljárásban?

4) Úgy kell-e értelmezni a 2004/18/EK irányelv 2. cikkével összhangban értelmezett 48. cikkének (3) bekezdését, hogy az ajánlatkérő a szerződési hirdetményben vagy az ajánlattételhez szükséges dokumentációban meghatározhatja (vagy akár meg kell határoznia) azokat az elveket, amelyek értelmében a gazdasági szereplő egyéb szervezetek kapacitására támaszkodhat, például, hogy a másik szervezetnek milyen módon kell részt vennie a szerződés teljesítésében, hogy hogyan kötődhetnek egymáshoz a gazdasági szereplő és a másik szervezet képességei, vagy hogy a másik szervezet egyetemlegesen felel-e a gazdasági szereplővel a szerződés megfelelő teljesítéséért olyan mértékben, amilyenben a gazdasági szereplő a másik szervezet kapacitására hivatkozik?

5) A gazdasági szereplőkkel való egyenlő és megkülönböztetés-mentes bánásmód 2004/18/EK irányelv 2. cikkében szereplő elve lehetővé teszi-e valamely másik szervezet kapacitására való olyan hivatkozást az irányelv 48. cikkének (3) bekezdése szerint, amelynek keretében két vagy több olyan szervezet kapacitásait vonják össze, akik szakértelmük és tapasztalatuk tekintetében nem rendelkeznek az ajánlatkérő által elvárt kapacitásokkal?

6) A gazdasági szereplőkkel való egyenlő és megkülönböztetés-mentes bánásmód 2004/18/EK irányelv 2. cikkében szereplő elve ezáltal lehetővé teszi-e a 2004/18/EK irányelv 44. cikkének és 48. cikke (3) bekezdésének olyan értelmezését, hogy az eljárásban való részvétel céljából a gazdasági szereplő valódi képesítéseitől függetlenül csak formálisan kell teljesíteni az ajánlatkérő által a közbeszerzési eljárásban való részvétel tekintetében felállított feltételeket?

7) A gazdasági szereplőkkel való egyenlő és megkülönböztetés-mentes bánásmód 2004/18/EK irányelv 2. cikkében szereplő elve lehetővé teszi-e azt, hogy a gazdasági szereplő, amennyiben a

szerezés egy része tekintetében elfogadható az ajánlat benyújtása, az ajánlat benyújtását követően, például a dokumentáció kiegészítése vagy pontosítása keretében adja meg azt, hogy a szerződés mely részére vonatkoznak az általa az eljárásban való részvétel feltételei teljesítésének igazolására bemutatott kapacitások?

8) A gazdasági szereplőkkel való egyenlő és megkülönböztetés-mentes bánásmód 2004/18/EK irányelv 2. cikkében szereplő elve, valamint az átláthatóság elve lehetővé teszi-e azt, hogy a megtartott árverést érvénytelennek nyilvánítsák, és megismételjék az elektronikus árverést akkor, ha lényeges tekintetben nem megfelelően alkalmazták azt, ha például nem hívták fel részvételre a szabályszerű ajánlatokat benyújtó valamennyi gazdasági szereplőt?

9) A gazdasági szereplőkkel való egyenlő és megkülönböztetés-mentes bánásmód 2004/18/EK irányelv 2. cikkében szereplő elve, valamint az átláthatóság elve lehetővé teszi-e azt, hogy a szerződést olyan gazdasági szereplőnek ítéljék oda, akinek az ajánlatára ilyen árverésen ítélik oda a szerződést anélkül, hogy ezt az árverést megismételnék, ha nem megállapítható az, hogy az elutasított gazdasági szereplő részvétele megváltoztatta volna az árverés eredményét?

10) A 2004/18/EK irányelv rendelkezéseinek értelmezése során – annak ellenére, hogy még nem telt el az átültetésére rendelkezésre álló határidő – lehet-e értelmezési iránymutatásként fordulni a közbeszerzésről és a 2004/18/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2014. február 26-i 2014/24/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv rendelkezéseinek és preambulumbekzdéseinek tartalmához, amennyiben az rávilágít az uniós jogalkotó bizonyos feltételezéseire és szándékaira, és nem áll ellentétben a 2004/18/EK irányelv rendelkezéseivel?

178. A Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által 2014. július 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-330/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A 796/2004/EK rendelet (20) pontja szerinti rugalmasság és módosítási lehetőség elvét, a (27) pontját, illetve az 1122/2009/EK (2) rendelet (18) és (23) és (26) pontjait úgy kell-e értelmezni, mellyel ellentétes az olyan tagállami szabályozás, miszerint a kifizetési kérelemhez ritka növényfajta termesztése esetén mellékelni kell a ritka növényről szóló igazolást, figyelembe véve azt a közigazgatási gyakorlatot, amely az igazolás kérelmezésére csak a kifizetési kérelem benyújtását megelőzően, 2010. április 2-a és 15-e között becsatolására pedig csak az egységes kérelem benyújtásával egy időben adott lehetőséget, és a szabályozás a kérelem igazolás hiányából eredő hibájának kijavítására nem adott lehetőséget?

2) Összeegyeztethető-e ez a rendelkezés a tagállam azon kötelezettségével, hogy az ne veszélyeztesse a Közös Agrárpolitika célkitűzéseit, illetve megállapítható-e az, hogy a lehetetlenné, vagy túlságosan nehezzé, kiszámíthatatlanná vált 2010. évben a jogszabály változásakor a mezőgazdasági ritka növény termelők uniós jogrendből eredő támogatási igényének érvényesítése (61/2009 (V. 14.) FVM rendelet 43. § (6) bekezdéssel történő kiegészítése, amit a 31/2010. (III. 30.) FVM emelt a szabályozásba)?

3) Ellentétes-e a 796/2004/EK rendelet (57) illetve a 1122/2009/EK (75) pontjával, de elsősorban az arányosság elvével az a közigazgatási gyakorlat, amely a ritka növényről szóló igazolás hiánya esetén a szándékosság, a gondatlanság, és a körülmények mérlegelése nélkül a teljes kérelem vonatkozásában a túlzott mértékű bejelentések szerint alkalmaz szankciót, úgy, hogy a kifizetési kérelem egyebekben az összes parcella vonatkozásban megfelel a támogathatósági feltételeknek, a termelő a bejelentett területen, a bejelentett növény termeli?

4) Alkalmazhatóak-e a 796/2004/EK rendelet (67) vagy (71) pontja szerinti, illetve a 1122/2009/EK rendelet (75) pontjában foglalt kimentési okok abban az esetben, amennyiben a termelő az ellentmondó vagy nem megfelelő közigazgatási gyakorlatra hivatkozik mint

rendkívüli körülményekre, és azt kívánja igazolni, hogy hibáját teljesen vagy részben a közigazgatási szerv gyakorlata okozta?

5) Minősíthető-e a mezőgazdasági termelő teljes termelésének (vetés) elmaradására vonatkozó és elfogadott vis-maior bejelentése olyan, a 796/2009/EK rendelet (67) pontja, illetve a 1122/2009/EK rendelet (93) pontjában foglalt pontos információnak, amely mentesíti a mezőgazdasági termelőt a ritka növény termeléséről szóló igazolás becsatolásának elmulasztása tekintetében, és ezáltal az egész kérelem vonatkozásában jelent mentesítést a szankciók alól?

179. A Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Szlovénia) által 2014. július 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-331/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: szlovén

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A hatodik irányelv 2. cikkének 1. pontját és 4. cikkének (1) bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy a jelen ügybelihez hasonló körülmények esetén, amely ügyben valaki magánszemélyként anélkül vásárol földterületeket, hogy ezzel összefüggésben héa megfizetésére köteleznék, majd e földterületeken független vállalkozóként kereskedelmi központot épít, ezt követően pedig a nemzeti számviteli szabályok alapján e földterületeknek csak azt a részét tünteti fel vállalkozásának állóeszköz-állományában, amelyen a kereskedelmi központot építi, hogy azután ezt a központot a megépült épület vevőjének valamennyi földterülettel együtt eladja, úgy kell-e tekinteni, hogy ez a személy – éppen azért, mert e földterületeket nem tünteti fel vállalkozásának állóeszköz-állományában – ezeket a földterületeket nem viszi be a héa-rendszerbe, ily módon pedig ezek eladásának időpontjában nem minősül héa felszámítására, majd pedig a bevételt terhelő héa megfizetésére köteles adóalanynak?

180. A Bundesfinanzhof (Németország) által 2014. július 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-332/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Az Európai Unió Bírósága megállapította, hogy a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 17. cikke (5) bekezdésének harmadik albekezdése lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a valamely adott ügylettel – mint például vegyes használatú épület felépítésével – összefüggésben előzetesen felszámított héa levonási hányadának kiszámítása során a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 19. cikke (1) bekezdésében szereplő, a forgalom arányától eltérő felosztási kritériumot részesítsenek előnyben, feltéve hogy a választott módszer az említett levonási hányad pontosabb megállapítását biztosítja (az Európai Unió Bíróságának a C-511/10. sz. BLC Baumarkt ügyben 2012. november 8-án hozott ítélete [EU:C:2012:689]).

a) Az előzetesen felszámított héa levonható összegének pontosabb megállapítása céljából először az épület használatával összefüggő (adóköteles vagy adómentes) ügyletekhez kell-e sorolni egy vegyes használatú épület beszerzése vagy felépítése esetén azokat az igénybe vett szolgáltatásokat, amelyek adóalapja a beszerzési vagy előállítási költségekhez tartozik, és csak az ezt követően fennmaradó előzetesen felszámított héát kell felosztani a területen vagy a forgalmon alapuló módszerrel?

b) A vegyes használatú épület használatával, fenntartásával vagy karbantartásával összefüggésben igénybe vett szolgáltatások után előzetesen felszámított héára is vonatkoznak-e az Európai Unió Bírósága által a C-511/10. sz. BLC Baumarkt ügyben 2012. november 8-án hozott ítéletben (EU:C:2012:689) lefektetett elvek és az előző kérdésre adandó válasz?

2) Úgy kell-e értelmezni a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 20. cikkét, hogy az eredetileg elszámolt adólevonás e rendelkezésben előírt módosítása olyan tényállásra is alkalmazandó, amelyben az adóalany a vegyes használatú épület felépítését terhelő héát felosztotta a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 19. cikkének (1) bekezdésében szereplő és a nemzeti jog által megengedett, a forgalmon alapuló módszerrel, és valamely tagállam utólag a módosítási időszak alatt főszabályként más felosztási kritériumot ír elő?

3) Az előző kérdésre adandó igenlő válasz esetén: kizárja-e a jogbiztonság és a bizalomvédelem elve a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 20. cikkének alkalmazását, ha a tagállam az előzőekben ismertetett jellegű esetek tekintetében sem az előzetesen felszámított héa módosításáról nem rendelkezik kifejezetten, sem átmeneti szabályozást nem alkot, és ha az adóalany által alkalmazott, a forgalmon alapuló módszer szerinti héafelosztást a Bundesfinanzhof (szövetségi adóügyi bíróság) általánosságban megfelelőnek ismerte el?

181. A Court of Session, Scotland (Egyesült Királyság) által 2014. július 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-333/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. „A borpiac közös szervezésére irányuló uniós jog, különösen az 1308/2013/EU rendelet (1) helyes értelmezése alapján jogszerű-e az, ha valamely tagállam olyan nemzeti intézkedést hoz, amely az eladásra szánt termék alkoholtartalmától függő minimális kiskereskedelmi árat határoz meg a bor tekintetében, és amely így eltér a borpiacot egyébként jellemző, az árak piaci viszonyok mentén való szabad alakulásától?”

2. „Az EUMSZ 36. cikk szerinti igazolással összefüggésben, ha

i. valamely tagállam arra a következtetésre jut, hogy az emberek egészségének védelme érdekében a fogyasztók vagy e fogyasztók adott csoportja számára célszerű növelni valamely áru – a jelen esetben az alkoholtartalmú italok – fogyasztásának költségeit; valamint

ii. ez a termék olyan, amelynek tekintetében a tagállam szabadon vethet ki jövedéki adót vagy egyéb adókat (beleértve az alkoholtartalmon, vagy alkoholtérfogaton vagy értéken alapuló adókat vagy vámokat, vagy ezen adójogi intézkedések kombinációját),

az uniós jog értelmében megengedhető-e, és ha igen, milyen feltételek mellett az, hogy a tagállam eltekintsen a fogyasztók számára áremeléssel járó ezen adójogi módszerek alkalmazásától az Unión belüli kereskedelmet és versenyt torzító minimális kiskereskedelmi árat meghatározó jogszabályi intézkedések javára?”

3. „Amennyiben valamely tagállam bíróságát annak eldöntésére kérik fel, hogy az EUMSZ 34. cikkel összeegyeztethetetlen, kereskedelemre vonatkozó mennyiségi korlátozásnak minősülő jogszabályi intézkedés igazolható-e az EUMSZ 36. cikk alapján, az emberek egészségének védelmére hivatkozva, ez a bíróság korlátozva van-e kizárólag azon információk, bizonyítékok vagy egyéb források vizsgálatára, amelyek a jogalkotó számára a jogszabály hatályba lépésekor rendelkezésre álltak, és amelyeket akkor megvizsgált? Amennyiben nem, akkor milyen egyéb korlátozást lehet alkalmazni a nemzeti bíróság azon lehetőségeire, hogy megvizsgálja a nemzeti bíróság határozatának időpontjában elérhető, és a felek által rendelkezésre bocsátott valamennyi forrást vagy bizonyítékot?”

4. „Amennyiben valamely tagállamban a bíróságnak az uniós jog értelmezése és alkalmazása során meg kell vizsgálnia a nemzeti hatóságok azon állítását, miszerint valamely, egyébként az EUMSZ 34. cikk hatálya alá tartozó, kereskedelemre vonatkozó mennyiségi korlátozásnak minősülő intézkedés az EUMSZ 36. cikk szerinti eltérésként igazolható az emberek egészségének védelme érdekében, akkor a nemzeti bíróság milyen mértékben köteles vagy jogosult – a rendelkezésére álló információk alapján – objektív álláspont kialakítására az elérni kívánt célt megvalósító intézkedés hatékonyságáról; az Unió

belüli versenyre kevésbé torzító hatással járó, legalább azonos hatású alternatív intézkedés elérhetőségéről; és az intézkedés általánosan vett arányosságáról?”

5. „Figyelembe véve az Unión belüli kereskedelemre és versenyre torzító hatással nem járó, vagy legalább kevésbé torzító hatással járó alternatív intézkedés létezését (azzal a vitával összefüggésben, hogy valamely intézkedés igazolható-e az emberek egészségének védelmével az EUMSZ 36. cikk alapján), jogszerű ok-e ennek az alternatív intézkedésnek a mellőzése az, hogy a hivatkozott alternatív intézkedés hatásai esetleg nem pontosan azonosak az EUMSZ 34. cikk szerint kifogásolt intézkedéssel, hanem további előnyökkel járhat és tágabb körű, általános célkitűzésnek felel meg?”

6. „Annak értékelése során, hogy valamely nemzeti intézkedés az EUMSZ 34. cikk szerinti olyan mennyiségi korlátozásnak tekintendő vagy minősül, amelyet az EUMSZ 36. cikk alapján kívánnak igazolni, és különösen ezen intézkedés arányosságának vizsgálata során milyen mértékben terhelhető a bíróság azzal a feladattal, hogy értékelésében figyelembe vegye azt, hogy az intézkedés milyen módon és mértékben minősül a 34. cikkel ellentétes mennyiségi korlátozásnak?”

182. A Cour d'appel de Mons (Belgium) által 2014. július 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-334/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) „A hatodik héairányelv 13. cikke A. része (1) bekezdése b) és c) pontjával ellentétes-e, ha az orvosi elemzés, illetve orvosi vagy terápiás gyógykezelés céljából a minták és szervek olyan harmadik személy önálló vállalkozó által végzett szállítása, akinek szolgáltatásaira kiterjed a társadalombiztosítás által a klinikák és laboratóriumok részére fizetett térítés, mentes a héa alól mint orvosi jellegű – vagyis a betegségek vagy egészségügyi rendellenességek diagnosztizálását, kezelését és amennyiben lehetséges, gyógyítását célzó – szolgáltatásokhoz szorosan kapcsolódó szolgáltatás?”

2) „Az orvosi elemzés, illetve orvosi vagy terápiás gyógykezelés céljából a minták és szervek olyan harmadik személy önálló vállalkozó által végzett szállítására irányuló tevékenység, akinek szolgáltatásaira kiterjed a társadalombiztosítás által a klinikák és laboratóriumok részére az orvosi elemzések elvégzése után fizetett térítés, a hatodik héairányelv 13. cikke A. része (1) bekezdése b) és c) pontjának megfelelően mentesülhet-e az adó alól?”

3) „A hatodik héairányelv 13. cikke A. része (1) bekezdése b) pontjában szereplő egyéb hasonló jellegű hivatalosan elismert intézmények fogalmát úgy kell-e értelmezni, hogy az kiterjed az olyan magánvállalkozásokra, amelyek szolgáltatásait emberi minták a kórházi és gyógykezelési intézmények által követett terápiás célok eléréséhez nélkülözhetetlen orvosi elemzésének célját szolgáló szállítása jelenti?”

183. A Cour d'appel de Mons (Belgium) által 2014. július 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-335/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A Vallon Régió Tanácsa 1997. június 5-i, a hatvan évesnél idősebb személyek számára kialakított szanatóriumokra, szálláshely-szolgáltatókra és nappali gondozó központokra vonatkozó rendelete értelmében vett szálláshely-szolgáltató (amely haszonszerzési céllal egy vagy két személy részére kialakított különálló, önálló életvitelt biztosító szálláshelyeket kínál, amelyben felszerelt konyha, nappali, hálószoba és felszerelt fürdőszoba található, valamint haszonszerzési céllal különböző, visszerhes jellegű fakultatív szolgáltatásokat nyújt, amelyek nem kizárólag a szálláshely-szolgáltató lakói számára elérhetők – étterem bárral, fodrászat és szépségszalon, kineztoterápia terem, ergoterápiai tevékenységek, mosógéppel felszerelt mosókonyha, ambulancia és vérvétel, orvosi rendelő működtetése) olyan főként karitatív jellegű intézménynek minősül-e, amely a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes

adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 13. cikke A. része (1) bekezdésének g) pontja (jelenleg a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 132. cikke (1) bekezdésének g) pontja) értelmében vett „szociális gondozással és szociális biztonsággal szorosan összefüggő szolgáltatásokat” nyújt?

2) Eltérő-e a fenti kérdésre adott válasz, amennyiben a szóban forgó szálláshely-szolgáltató az érintett szolgáltatások nyújtása vonatkozásában állami támogatásokra, vagy az állami szervek részéről bármilyen egyéb formát öltő előnyre vagy pénzügyi beavatkozásra válik jogosulttá?

184. A Raad van State (Hollandia) által 2014. július 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-340/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A jelen ügy tárgyát képezőhöz hasonló, nyitott dereglyével való amszterdami belvízi személyszállítás, amelynek keretében különösen díjazás ellenében körutazást, és partik céljára történő bérbeadást kínálnak, olyan szolgáltatásnak minősül-e, amelyre a belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikke (2) bekezdésének d) pontjában a közlekedés területén nyújtott szolgáltatások tekintetében rögzített kivételre figyelemmel alkalmazandók ezen irányelv rendelkezései?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: Alkalmazható-e a 2006/123/ irányelv III. fejezete tisztán belső helyzetekre, vagy azon kérdés értékelésekor, hogy alkalmazható-e az említett fejezet, a Bíróságnak a szolgáltatásnyújtás és a letelepedés szabadságára vonatkozóan a Szerződésben előírt rendelkezések tisztán belső helyzetekben való alkalmazásával kapcsolatos ítélkezési gyakorlata alkalmazandó?

3) Amennyiben a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Bíróságnak a szolgáltatásnyújtás és a letelepedés szabadságára vonatkozóan a Szerződésben előírt rendelkezések tisztán belső helyzetekben való alkalmazásával kapcsolatos ítélkezési gyakorlata alkalmazandó azon kérdés értékelésekor, hogy alkalmazandó-e a 2006/123 irányelv III. fejezete:

a) Alkalmazniuk kell-e a nemzeti bíróságoknak a 2006/123 irányelv III. fejezetének rendelkezéseit a jelen üggyhöz hasonló olyan esetben, amelyben a szolgáltató nem határokon átnyúlóan telepedett le, és nem határokon átnyúlóan kínál szolgáltatásokat, és ennek ellenére az említett rendelkezésekre hivatkozik?

b) Jelentőseggel bír-e az e kérdésre adandó válasz szempontjából, hogy a szolgáltatásokat előreláthatólag mindenekelőtt hollandiai lakosok számára nyújtják majd?

c) Meg kell-e állapítani e kérdés megválaszolásához, hogy a más tagállamokban letelepedett vállalkozások ténylegesen érdeklődést mutattak-e vagy fognak-e mutatni azonos vagy hasonló szolgáltatások nyújtása iránt?

4) Az következik-e a 2006/123 irányelv 11. cikke (1) bekezdésének b) pontjából, hogy abban az esetben, ha az engedélyek száma a közérdeken alapuló kényszerítő indok miatt korlátozott, az engedélyek időtartamát is korlátozni kell az említett irányelv azon céljára is figyelemmel, hogy szabad hozzáférést biztosítson a szolgáltatási piacra, vagy erről a tagállam illetékes hatósága mérlegelési jogkörében dönthet?

185. A Raad van State (Hollandia) által 2014. július 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-341/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Alkalmazható-e a belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv III. fejezete tisztán belső helyzetekre, vagy azon kérdés értékelésekor,

hogyan alkalmazható-e az említett fejezet, a Bíróságnak a szolgáltatásnyújtás és a letelepedés szabadságára vonatkozóan a Szerződésben előírt rendelkezések tisztán belső helyzetekben való alkalmazásával kapcsolatos ítélkezési gyakorlata alkalmazandó?

2) Amennyiben a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Bíróságnak a szolgáltatásnyújtás és a letelepedés szabadságára vonatkozóan a Szerződésben előírt rendelkezések tisztán belső helyzetekben való alkalmazásával kapcsolatos ítélkezési gyakorlata alkalmazandó azon kérdések értékelésekor, hogy alkalmazandó-e a 2006/123 irányelv III. fejezete:

a) Alkalmazniuk kell – e a nemzeti bíróságoknak a 2006/123 irányelv III. fejezetének rendelkezéseit a jelen ügyhöz hasonló olyan esetben, amelyben a szolgáltató nem határokon átnyúlóan telepedett le, és nem határokon átnyúlóan kínál szolgáltatásokat, és ennek ellenére az említett rendelkezésekre hivatkozik?

b) Jelentősséggel bír -e az e kérdésre adandó válasz szempontjából, hogy a működtető különösen Hollandiától eltérő tagállamokból származó önálló prostituáltak számára nyújt szolgáltatásokat?

c) Meg kell-e állapítani e kérdés megválaszolásához, hogy a más tagállamokban letelepedett vállalkozások ténylegesen érdeklődést mutattak-e vagy fognak-e mutatni kirakatprostituációs üzletek amszterdami létesítése iránt?

3) Amennyiben a szolgáltató hivatkozhat a 2006/123 irányelv III. fejezetében foglalt rendelkezésekre: ellentétes-e az említett irányelv 10. cikke (2) bekezdésének c) pontjával a jelen ügyben vitatotthoz hasonló olyan feltétel, amely szerint a kirakatprostituációs üzletek tulajdonosai csak olyan prostituáltaknak adhatnak bérbe szobákat óraalapon, akik a működtetővel egy általa értett nyelven képesek kommunikálni?

186. A Bundesfinanzhof (Németország) által 2014. július 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-344/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A Kombinált Nomenklátúra 3003 vámtarifaszáma szerinti, terápiás vagy megelőző célra szolgáló, több alkotórész összekeverésével készült gyógyszerrel van-e szó az alapügyben szóban forgóhoz hasonló aminosav-keverékek (RM0630, illetve RM0789) esetében, amelyekből (szénhidrátokkal és zsírokkal együtt) olyan élelmiszert állítanak elő, amellyel egy főszabály szerint létfontosságú, a rendszeres táplálkozásban megtalálható, egyedi esetben azonban allergiát kiváltó anyagot helyettesítenek, és ezáltal elkerülnek az allergiából fakadó egészségkárosodásokat, és lehetségessé válik a már fellépett károsodások enyhítése, vagy akár gyógyítása?

Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

2) Az aminosav-keverékek esetében a Kombinált Nomenklátúra 2106 vámtarifaszáma szerinti élelmiszer-készítményekről van-e szó, amelyek a Kombinált Nomenklátúra 30. árucsoportjához tartozó megjegyzés 1.a) pontja szerint azért nem tartoznak ebbe az árucsoportba, mert nem fejtenek ki a táplálékbevitelen túlmutató terápiás vagy megelőző hatást?

187. Az Augstākā tiesa (Lettország) által 2014. július 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-345/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A jelen ügyben vizsgált, egy kereskedelmi helyiségeket bérbeadó személy és egy kiskereskedő (referencia-bérlő) között létrejött azon megállapodás, amely korlátozza a bérbeadó azon jogát, hogy egyénileg, az említett referencia-bérlő egyetértése nélkül döntsön más kereskedelmi helyiségeknek a referencia-bérlő versenytársai számára történő bérbeadásáról, minősíthető-e vállalkozások közötti olyan megállapodásnak, amelynek célja a verseny megakadályozása, korlátozása vagy torzítása az

Európai Unió működéséről szóló szerződés 101. cikke (1) bekezdésének rendelkezése értelmében?

2) Elemezni kell-e – és milyen céllal – a piac szerkezetét annak értékelése során, hogy e megállapodás összeegyeztethető-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 101. cikke (1) bekezdésének rendelkezésével?

3) A jelen ügyben vitatott megállapodás feleinek piaci erőfölénye, illetve ennek lehetséges növekedése olyan tényezőnek minősül-e, amelyet szükségszerűen figyelembe kell venni annak értékelése során, hogy e megállapodás összeegyeztethető-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 101. cikke (1) bekezdésének rendelkezésével?

4) Amennyiben a megállapodás lényegének vizsgálatához és annak bizonyításához, hogy fennállnak a tiltott megállapodás elengedhetetlen elmei, értékelni kell, hogy lehetséges-e, hogy a megállapodás hatással lehet a piacra, a piacra gyakorolt hatás e lehetősége elégséges lehet-e ugyanakkor annak megállapításához, hogy a megállapodás megfelel a tiltott megállapodás fogalmának, eltekintve annak értékelésétől, hogy valóban keletkeztek-e kedvezőtlen hatások?

188. A Verwaltungsgerichtshof (Ausztria) által 2014. július 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-347/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Úgy kell-e értelmezni a tagállamok audiovizuális médiaszolgáltatások nyújtására vonatkozó egyes törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseinek összehangolásáról szóló, 2010. március 10-i 2010/13/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (Audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv) (1) 1. cikke (1) bekezdésének b) pontját, hogy akkor lehet kiindulni a vizsgálat alatt álló szolgáltatás televíziós műsorszolgáltatásokkal való formai és tartalmi tekintetben szükséges hasonlíthatóságából, ha az ilyen szolgáltatásokat tömegkommunikációnak tekintendő televíziós műsorszolgáltatások keretében is kínálják, amelyeket a közvélemény széles rétegeinek szánnak, és amelyek azt egyértelműen befolyásolhatják?

2) Úgy kell-e értelmezni a tagállamok audiovizuális médiaszolgáltatások nyújtására vonatkozó egyes törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseinek összehangolásáról szóló, 2010. március 10-i 2010/13/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (Audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelv) 1. cikke (1) bekezdése a) pontjának i. alpontját, hogy a kínált szolgáltatás elsődleges céljának vizsgálatával összefüggésben a hírlapok elektronikus változata esetében olyan részterülettől függhet a kérdés eldöntése, amelyben túlnyomórészt olyan rövid videókat nyújtanak összegyűjtött formában, amelyeket ezen elektronikus média internetes megjelenésének egyéb területein csak az online napilap szöveges tartalmainak kiegészítéseként alkalmaznak?

189. A Conseil d'État (Franciaország) által 2014. július 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-349/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Ellentétes-e az Európai Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyv [13]. cikke második albekezdésének rendelkezéseivel az, ha egy adóköteles háztartás elméleti jövedelmének a számítása céljából az Európai Unió tisztviselője vagy más alkalmazottja, aki e adóköteles háztartás tagja, által kapott illetményt bármiféleképpen figyelembe veszik, amennyiben e figyelembevétel befolyásolhatja az e adóköteles háztartás által fizetendő adó összegét, vagy továbbra is a Bíróság C-229/98. sz., 1999. október 14-én hozott ítéletéből kell következtetéseket levonni azokban az esetekben, amikor az ilyen illetmény figyelembevételének csak annak megállapítása a célja, hogy az adómentességre, adóalapcsökkentésre vagy általánosabban adókedvezményre irányuló szociális intézkedés esetleges alkalmazása érdekében az adóköteles háztartás elméleti jövedelme e szociális intézkedés – elméleti jövedelem alapján esetlegesen kiigazított – kedvezményének a nyújtása érdekében a nemzeti

adó jogban meghatározott határérték alatt van-e?

190. Az Administrativen Sad – Pleven (Bulgária) által 2014. július 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-355/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Olyan esetekben, amelyekben olyan energiatermékekről van szó, amelyeket szabad forgalomba bocsátanak, és amelyeket egy adóraktár engedélyesének adóraktárából vesznek ki, amelyeket egy kereskedelmi ügylet keretében olyan vevő részére értékesítenek, aki sem villamosenergia-előállítási engedéllyel, sem a jövedéki adó megfizetése alól mentesített végső fogyasztói igazolással nem rendelkezik, és amelyeket e vevő olyan harmadik személy részére értékesít tovább, aki villamosenergia-előállítási engedéllyel, a tagállam illetékes hatóságainak jövedékiadó-mentes energiatermékek átvételére vonatkozó engedélyével és a jövedéki adó megfizetése alól mentesített végső fogyasztói igazolással rendelkezik, és aki részére közvetlenül az adóraktár engedélyese szállítja az energiatermékeket anélkül, hogy azok ténylegesen a vevő birtokába kerüljenek, úgy kell-e értelmezni a jövedéki adóra vonatkozó általános rendelkezésekről és a 92/12/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. december 16-i 2008/118/EK tanácsi irányelv 1. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő „energiatermékek fogyasztása” fogalmát, hogy az energiatermékek fogyasztója azoknak az a közvetlen vevője, aki nem használja fel azokat ténylegesen egy bizonyos eljárásban, vagy úgy kell értelmezni az említett fogalmat, hogy az energiatermékek fogyasztója az a harmadik személy, aki ténylegesen felhasználja azokat egy általa alkalmazott eljárásban?

2) Olyan esetekben, amelyekben olyan energiatermékekről van szó, amelyeket szabad forgalomba bocsátanak, és amelyeket egy adóraktár engedélyesének adóraktárából vesznek ki, amelyeket egy kereskedelmi ügylet keretében olyan vevő részére értékesítenek, aki sem villamosenergia-előállítási engedéllyel, sem a jövedéki adó megfizetése alól mentesített végső fogyasztói igazolással nem rendelkezik, és amelyeket e vevő olyan harmadik személy részére értékesít tovább, aki villamosenergia-előállítási engedéllyel, a tagállam illetékes hatóságainak jövedékiadó-mentes energiatermékek átvételére vonatkozó engedélyével és a jövedéki adó megfizetése alól mentesített végső fogyasztói igazolással rendelkezik, és aki részére közvetlenül az adóraktár engedélyese szállítja az energiatermékeket anélkül, hogy azok ténylegesen a vevő birtokába kerüljenek, úgy kell-e értelmezni az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv (3) 14. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő „villamos energia előállításához felhasznált” fogalmát, hogy az energiatermékeket azoknak az a közvetlen vevője használja fel, aki nem használja fel azokat ténylegesen egy bizonyos, jövedékiadó-mentes cél elérésére irányuló eljárásban, vagy úgy kell értelmezni az említett fogalmat, hogy az energiatermékeket az a harmadik személy használja fel, aki ténylegesen felhasználja azokat egy általa alkalmazott, jövedékiadó-mentes cél elérésére – mégpedig fűtésre, például villamosenergia-előállítására érdekében – irányuló eljárásban?

3) A jövedéki adóra vonatkozó közösségi jogszabályok és különösen a 2008/118 irányelv 1. cikke (1) bekezdése a) pontjának és a 2003/96 irányelv 14. cikke (1) bekezdése a) pontjának elveire figyelemmel jövedékiadó-kötelesek-e az energiatermékek, és ha igen, akkor milyen, motorhajtóanyagként vagy a fűtési célra felhasznált energiatermékekre irányadó mértékben, ha megállapítást nyert, hogy az érintett energiatermékeket olyan végső fogyasztó részére szállították, aki rendelkezik a nemzeti jog szerinti megfelelő villamosenergia-előállítási engedélyekkel és a jövedéki adó megfizetése alól mentesített végső fogyasztói igazolással, és aki a terméket közvetlenül az adóraktár engedélyesétől vette át, de nem ő a termék első vevője?

4) A jövedéki adóra vonatkozó közösségi jogszabályok és különösen a 2008/118 irányelv 1. cikke (1) bekezdése a) pontjának és a 2003/96 irányelv 14. cikke (1) bekezdése a) pontjának elveire figyelemmel jövedékiadó-kötelesek-e az energiatermékek, mégpedig a motorhajtóanyagra irányadó mértékben, ha megállapítást nyert, hogy az érintett energiatermékek fogyasztása, illetve felhasználása jövedékiadó-mentes célt szolgál, mégpedig egy olyan személy általi villamosenergia-előállítást, aki

rendelkezik a nemzeti jog szerinti megfelelő engedélyekkel, és aki a terméket közvetlenül az adóraktár engedélyesétől vette át, de nem ő a termék első vevője?

191. A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Magyarország) által 2014. július 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-356/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) A közösségi jog előírásai szerint fajtatisztának minősül-e egy szarvasmarhaféle tenyészállat, amelyet magát, illetve szüleit és nagyszüleit Holstein-fríz törzskönyvbe a hivatalos tagállami tenyésztőszervezet bejegyezte, függetlenül attól, hogy a felmenői milyen arányú genetikai vérhányaddal rendelkeznek?

2) A 2005/379/EK (1) határozat hivatkozott rendelkezését akként kell-e értelmezni, hogy azon tenyészállatok, melyek származási igazolással rendelkeznek, és abban szerepel a 2. cikk (1) bekezdés a) pontjában rögzített mondat, fajtatiszta tenyészállatnak minősülnek, és ily módon a Közösségen belüli kereskedelemben való részvételük után exporttámogatás igénybevételére jogosítanak?

3) A fentiek alapján elképzelhető-e az, hogy annak ellenére, hogy egy egyed rendelkezik a tagállami tenyészegyesület által kiállított származási igazolással, és abban a hivatkozott cím is feltüntetésre került, az adott egyed Közösségen belüli kereskedelme esetén mégsem jogosítja a kereskedőt exporttámogatás igénybevételére, mert az adott egyed a fenti tartalmi elemmel bíró okirat rendelkezése ellenére mégsem minősül fajtatiszta tenyészállatnak?

192. Az Amtsgericht Sonthofen (Németország) által 2014. július 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-366/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

I. Az első vád (2012 január) és a 2012 június végéig tartó időszak tekintetében a második vád vonatkozásában:

1 a) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 56. cikket, hogy a bűnüldözési hatóságok számára tilos az, hogy a sportfogadásoknak a más tagállam engedélyével rendelkező fogadásszervező számára, németországi engedély nélkül történő közvetítését szankcionálják abban az esetben, ha a közvetítéshez az is szükséges, hogy a szervező németországi engedéllyel rendelkezzen, de a nemzeti hatóságok számára az uniós joggal ellentétes jogi helyzet („sportfogadás-monopólium”) miatt tiltott az engedélynek a nem állami fogadásszervezők részére történő megadása?

1 b) Módosul-e az 1 a) pontban foglalt kérdésre adott válasz abban az esetben, ha az állami sportfogadás-monopóliumot együttesen bevezető és végrehajtó 15 szövetségi tartomány egyikében az állami hatóságok a betiltási eljárás vagy a büntetőeljárás keretében azt állítják, hogy az engedély magán fogadásszervező számára történő megadását érintő jogszabályi tilalmat az e szövetségi tartományra vonatkozó szervezési vagy közvetítési engedély iránti esetleges kérelem esetén nem alkalmazzák?

1 c) Úgy kell-e értelmezni az uniós jogi elveket, és különösen a szolgáltatásnyújtás szabadságát, valamint a Bíróság C-186/11. sz. ügyben hozott ítéletét, hogy azokkal ellentétes a sportfogadások határokon átnyúló közvetítésének a tartós, „preventívként” jellemzett tilalma vagy szankcionálása, ha azt azzal indokolják, hogy a tilalmat megállapító hatóságok számára a döntésük meghozatalának időpontjában nem volt „nyilvánvaló, azaz, minden további vizsgálat nélkül megállapítható”, hogy a közvetítési tevékenység az állami monopólium fenntartását leszámítva az engedélyezés valamennyi

lényeges feltételének megfelel?

2) Úgy kell-e értelmezni a 98/34/EK irányelvet, hogy azzal ellentétes a sportfogadások más tagállam engedélyével rendelkező fogadásszervező számára, németországi engedély nélkül, sportfogadó automata útján történő közvetítésének a szankcionálása, ha az állami beavatkozás egyetlen szövetségi tartománynak az Európai Bizottsággal nem közölt törvényén alapszik, amelynek tartalma a hatályon kívül helyezett, szerencsejátékokról szóló („GlüStV”)?

II. A 2012 júliustól kezdődő időszak tekintetében a második vád vonatkozásában:

3) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 56. cikket, az átláthatóság követelményét, az egyenlőség elvét, valamint a részrehajlásnak az uniós jogi tilalmát, hogy azokkal ellentétes a sportfogadások más tagállam engedélyével rendelkező fogadásszervező számára, németországi engedély nélkül történő közvetítésének a szankcionálása olyan esetben, amelynek jellegzetessége a „sportfogadásokra vonatkozó kísérleti kikötést” tartalmazó, kilenc éven át hatályos Glücksspieländerungsstaatsvertrag („GlüÄndStV”), amely hét évre szólóan előírja annak az elméleti lehetőségét, hogy legfeljebb 20 koncessziót nem állami fogadásszervezőnek is kioszthatnak, melyek esetében a közvetítési engedély szükséges feltétele a valamennyi szövetségi tartományra kiterjedő legalizációs hatály, és amelyet ezenfelül a következők jellemeznek:

- a) a koncessziós eljárást és az ezzel kapcsolatban felmerülő jogvitákat a koncesszióba adó szervek azon ügyvédi irodákkal együttesen intézik, amelyek a szövetségi tartományok többségének és azok lottóvállalkozásainak az uniós joggal ellentétes sportfogadás-monopóliummal kapcsolatban rendszeresen tanácsot adtak, és amelyek azokat a nemzeti bíróságok előtt a magán fogadásszervezőkkel szemben képviselték, valamint amelyeket az állami szervek képviseletével a C-316/07, C-358/07, C-359/07, C-360/07, C-409/07 és C-410/07. sz. Markus Stoß és társai ügyben (ECLI:EU:C:2010:504), a C-46/08. sz. Carmen Media Group ügyben (ECLI:EU:C:2010:505), valamint a [C-409/06. sz. Winner Wetten ügyben (ECLI:EU:C:2010:503) lefolytatott előzetes döntéshozatali eljárásban megbíztak,
- b) az Európai Unió Hivatalos Lapjában 2012. augusztus 8-án közzétett, koncesszióra vonatkozó ajánlati felhívásból nem tűnnek ki a benyújtandó koncepció minimumkövetelményeire, az ezenfelül megkövetelt nyilatkozatok és igazolások tartalmára, valamint a legfeljebb 20 koncesszióba vevő kiválasztására vonatkozó részletek, melyeket csupán az ajánlattételi határidő lejártát követően, egy úgynevezett „tájékoztató közlemény” keretében és számos egyéb dokumentumban, kizárólag azokkal az ajánlattevőkkel közöltek, akik a koncessziós eljárás „második szakaszába” továbbjutottak,
- c) a koncesszióba adó szerv az ajánlati felhívással ellentétben az eljárás kezdete után 8 hónappal csak 14 koncessziós ajánlattevőt hívott be a szociális és biztonsági koncepciójának a személyes bemutatása céljából annál az oknál fogva, hogy azok a koncesszió minimumkövetelményeinek 100 %-ban megfelelnek, míg az eljárás kezdete után 15 hónappal azt közölte, hogy a minimumkövetelményeket egyetlen ajánlattevő sem teljesítette „ellenőrizhető módon”,
- d) az állami lottótársaságok egyesülése útján létrejött, állami irányítás alatt álló koncessziós ajánlattevő („Ods”, Ods Deutschland Sportwetten GmbH) az egyike azon 14 ajánlattevőnek, amelyeket a koncesszióba adó szervek a koncepciójuk ismertetése céljából behívtak, jóllehet az a sportesemény-szervezőkkel való szervezeti összefonódások miatt nem alkalmas a koncesszióra, mivel a jogi szabályozás (a GlüÄndStV 21. § -ának (3) bekezdése) az aktív sport és az azt szervező egyesületek, valamint a sportfogadások szervezése és közvetítése között szigorú elkülönülést ír elő,
- e) a koncesszió odaítéléséhez többek között kötelező „a tervezett sportfogadási ajánlathoz szükséges eszközök jogszerű eredetének” az igazolása,
- f) a koncesszióba adó szerv és a koncesszió odaítéléséért felelős, a szövetségi tartományok képviselőiből álló szerencsejáték-ügyi tanács, nem használják ki a koncesszió magán fogadásszervezőnek való odaítélésére vonatkozó lehetőséget, míg az állami lottótársaságok a koncesszió esetleges odaítélésétől számított egy éves időszakon át sportfogadásokat, lottójátékokat és más szerencsejátékokat szerveznek, és az átfogó kereskedelmi fogadóiroda-hálózatukon keresztül kereskedelmet folytathatnak és ajánlatot tehetnek?

Büntető ügyszak

5. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2014. június 19-i végzése – (a Fővárosi Ítéltábla [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-45/14. sz. ügy)⁶

Az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a Fővárosi Ítéltábla (Magyarország) által a 2014. január 21-i végzésben feltett kérdések megválaszolására.

6. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. július 3-i ítélete (a Tribunal de grande instance de Bayonne [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Préfet des Pyrénées-Atlantiques kontra Raquel Gianni Da Silva (C-189/13. sz. ügy)⁷

A Tribunal de grande instance de Bayonne (Franciaország) kényszerintézkedéseket elrendelő bírója 2013. április 9-i határozatával előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelmére (C-189/13. sz. ügy) nem kell válaszolni.

7. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. július 10-i ítélete (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Markus D. (C-358/13) és G. (C-181/14) elleni büntetőeljárások⁸

A 2004. március 31-i 2004/27/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről szóló, 2001. november 6-i 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikke 2. pontjának b) alpontját úgy kell értelmezni, hogy annak hatálya alól ki vannak zárva azon, az alapügyekben szóban forgó anyagokhoz hasonló anyagok, amelyek hatásai kizárólag az élettani funkciók módosítására korlátozódnak, anélkül hogy az emberi egészségre közvetlenül vagy közvetve jótékony hatásokat tudnának kifejteni, és amelyeket kizárólag azért fogyasztanak, mert bódult állapotot okoznak, és eközben károsak az emberi egészségre.

8. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. július 17-i ítélete (az Oberlandesgericht Bamberg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Mohammad Ferooz Qurbani elleni büntetőeljárás (C-481/13. sz. ügy)⁹

Az Európai Unió Bírósága nem rendelkezik hatáskörrel az Oberlandesgericht Bamberg (Németország) által a 2013. augusztus 29-i határozatával a C-481/13. sz. ügyben előzetes döntéshozatal céljából feltett kérdések megválaszolására.

Gazdasági ügyszak

35. A Bíróság negyedik tanácsa elnökének 2014. június 5-i végzése (a Landgericht Frankfurt am Main [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-431/13. sz. ügy)¹⁰

A Bíróság negyedik tanácsának elnöke elrendelte az ügy törlését.

6 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 6. sz., Büntető ügyszak, 4. sz. alatt.

7 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Büntető ügyszak, 5. sz. alatt.

8 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Közigazgatási ügyszak, 196. sz. alatt.

9 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Büntető ügyszak, 8. sz. alatt.

10 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Gazdasági ügyszak, 35. sz. alatt.

36. A Bíróság elnökének 2014. június 19-i végzése (a Landgericht Hannover [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-79/14. sz. ügy)¹¹

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

37. A Bíróság (hatodik tanács) 2014. július 3-i végzése (a Judecătoria Câmpulung [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-92/14. sz. ügy)¹²

A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv, valamint a fogyasztói hitelmegállapodásokról és a 87/102/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. április 23-i 2008/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv nem alkalmazható az alapeljárás tekintetében.

Továbbá, egyrészt az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a Judecătoria Câmpulung (Románia) 2014. február 25-i határozatával előzetes döntéshozatalra előterjesztett harmadik kérdés megválaszolására; másrészt az ugyanezen bíróság által előzetes döntéshozatalra előterjesztett ötödik kérdés nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

Munkaügyi ügyszak
----

27. A Bíróság (hatodik tanács) 2014. június 26-i végzése (a Tribunal do Trabalho do Porto [Portugália] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Sindicato Nacional dos Profissionais de Seguros e Afins kontra Fidelidade Mundial – Companhia de Seguros SA (C-264/12. sz. ügy)¹³

Az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a Tribunal do Trabalho do Porto (Portugália) által a 2012. május 22-i határozattal benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-264/12. sz. ügy) elbírálására.

28. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. július 3-i ítélete (a Corte suprema di cassazione [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Maurizio Fiamingo (C-362/13), Leonardo Zappalà (C-363/13), Francesco Rotondo és társai (C-407/13) kontra Rete Ferroviaria Italiana SpA¹⁴

1) Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv mellékletében szereplő, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló, 1999. március 18-án kötött keretmegállapodást akként kell értelmezni, hogy az alkalmazható az olyan munkavállalókra, mint az alapeljárások felperesei, akiket határozott időre szóló munkaszerződések keretében alkalmaznak tengerészként ugyanazon tagállamban található két kikötő közötti tengeri járatot teljesítő komphajókon.

2) A határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás rendelkezéseit akként kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az alapügyekben szereplőhöz hasonló, olyan nemzeti szabályozás, amely arról rendelkezik, hogy a határozott időre szóló munkaszerződésekben fel kell tüntetni azok időtartamát, ám a határozott idejét nem.

3) A határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás 5. szakaszát akként kell értelmezni, hogy azzal főszabály szerint nem ellentétes az alapügyekben szereplőhöz hasonló, olyan nemzeti szabályozás, amely határozott időre szóló munkaszerződések határozatlan idejű munkaviszonnyá való átalakulását csak arra az esetre írja elő, ha az érintett munkavállaló ilyen szerződések alapján megszakítás nélkül több mint egy évig állt ugyanazon munkáltató alkalmazásában, akkor tekintve megszakítás nélkülinek a munkaviszonyt, ha a határozott időre szóló munkaszerződések

11 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 6. sz., Gazdasági ügyszak, 15. sz. alatt.

12 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 6. sz., Gazdasági ügyszak, 17. sz. alatt.

13 A kérdést l.: Hírlevél III. évf. 8. sz., Munkaügyi ügyszak, 5. sz. alatt.

14 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 10. sz., Munkaügyi ügyszak, 49. sz. alatt.

megkötése között legfeljebb 60 nap telik el. A kérdést előterjesztő bíróság feladata ugyanakkor annak vizsgálata, hogy alkalmazási feltételei, valamint hatékony végrehajtása alapján e szabályozás az egymást követő, határozott időre szóló munkaszerződések vagy munkaviszonyok visszaélészerű alkalmazásának megakadályozására és szankcionálására alkalmas intézkedésnek tekinthető-e.

29. A Bíróság (hatodik tanács) 2014. július 3-i végzése (a Sozialgericht Duisburg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-19/14. sz. ügy)¹⁵

A Sozialgericht Duisburg (Németország) 2013. december 17-i határozatával előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

30. A Bíróság (ötödik tanács) 2014. július 10-i ítélete (a Juzgado de lo Social no 1 de Benidorm [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Víctor Manuel Julian Hernández, Chems Eddine Adel, Jaime Morales Ciudad, Bartolomé Madrid Madrid, Martín Selles Orozco, Alberto Martí Juan, Said Debbaj kontra Puntal Arquitectura SL, Obras Alteamar SL, Altea Diseño y Proyectos SL, Ángel Muñoz Sánchez, Vicente Orozco Miro, Subdelegación del Gobierno de España en Alicante (C-198/13. sz. ügy)¹⁶

Nem tartozik a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 2008. október 22-i 2008/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2008/94 irányelv hatálya alá, ekként pedig nem vizsgálható az Európai Unió Alapjogi Chartájában – és különösen annak 20. cikkében – garantált alapvető jogok tükrében az alapeljárásban szóban forgóhoz hasonló azon nemzeti szabályozás, amely szerint a munkáltató kérheti a kereset benyújtását követő 60. munkanap után, a felmondás jogellenességének megállapítására irányuló eljárás során esedékessé vált munkabérek kifizetését, és amennyiben a munkáltató nem fizette meg ezeket a munkabéreket és átmenetileg fizetésképtelenné nyilvánították, az érintett munkavállaló – törvényi engedményezés alapján – közvetlenül az államtól kérheti az említett munkabérek megfizetését.

31. A Bíróság (nagytanács) 2014. július 17-i ítélete (a Consiglio Nazionale Forense [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Angelo Alberto Torresi (C-58/13), Pierfrancesco Torresi (C-59/13) kontra Consiglio dell’Ordine degli Avvocati di Macerata¹⁷

1) Az ügyvédi hivatásnak a képesítés megszerzése országától eltérő tagállamokban történő folyamatos gyakorlásának elősegítéséről szóló, 1998. február 16-i 98/5/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkét úgy kell értelmezni, hogy nem minősülhet visszaélészerű magatartásnak az, ha valamely tagállam állampolgára az egyetemi vizsgák sikeres letételét követően más tagállamba távozik az ügyvédi szakmai képesítés megszerzése érdekében, majd visszatér az állampolgársága szerinti tagállamba abból a célból, hogy ott az ügyvédi szakmát az ezen szakmai képesítés helye szerinti tagállamban megszerzett szakmai címmel gyakorolja.

2) A második előterjesztett kérdés vizsgálata nem tárt fel olyan tényezőt, amely érinthetné a 98/5 irányelv 3. cikkének az érvényességét.

15 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 6. sz., Munkaügyi ügyszak, 15. sz. alatt.

16 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Munkaügyi ügyszak, 33. sz. alatt.

17 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 6. sz., Közigazgatási ügyszak, 85. sz. alatt.

32. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. július 17-i ítélete (a Cour administrative d'appel de Lyon [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Maurice Leone, Blandine Leone kontra Garde des Sceaux, Ministre de la Justice, Caisse nationale de retraite des agents des collectivités locales (C-173/13. sz. ügy)¹⁸

1) Az EK 141. cikket akként kell értelmezni, hogy a szolgálati időre vonatkozó kedvezménynek az alapügyben vizsgálthoz hasonló rendszere – eltekintve attól, ha az a nemen alapuló bármilyen hátrányos megkülönböztetéstől távol álló olyan objektív tényezőkkel igazolható, mint például valamely szociálpolitikai jellegű jogos célkitűzés, továbbá ha a hivatkozott célkitűzés megvalósítására alkalmas, és ahhoz szükséges, ami megköveteli, hogy e rendszer valóban igazodjék az e cél elérésére irányuló törekvéshez, valamint hogy azt ennek szem előtt tartásával koherens és szisztematikus módon hajtsák végre – a női és férfi munkavállalók díjazását illetően az e cikkel ellentétben álló, közvetett hátrányos megkülönböztetést valósít meg.

2) Az EK 141. cikket akként kell értelmezni, hogy az azonnali nyugdíjfizetéssel járó előrehozott öregségi nyugdíjba helyezésnek az alapügyben vizsgálthoz hasonló rendszere – eltekintve attól, ha az a nemen alapuló bármilyen hátrányos megkülönböztetéstől távol álló olyan objektív tényezőkkel igazolható, mint például valamely szociálpolitikai jellegű jogos célkitűzés, továbbá ha a hivatkozott célkitűzés megvalósítására alkalmas, és ahhoz szükséges, ami megköveteli, hogy e rendszer valóban igazodjék az e cél elérésére irányuló törekvéshez, valamint hogy azt ennek szem előtt tartásával koherens és szisztematikus módon hajtsák végre – a női és férfi munkavállalók díjazását illetően az e cikkel ellentétben álló, közvetett hátrányos megkülönböztetést valósít meg.

3) Az EK 141. cikk (4) bekezdését akként kell értelmezni, hogy nem tartoznak az e rendelkezéssel érintett intézkedések körébe az alapügyben vizsgáltakhoz hasonló azon nemzeti intézkedések, amelyek arra szorítkoznak, hogy az érintett munkavállalók számára lehetővé tegyék az azonnali nyugdíjfizetéssel járó előrehozott öregségi nyugdíjban való részesülést, a nyugdíjba vonulásuk során pedig a szolgálati időre vonatkozó kedvezményt biztosítanak nekik, anélkül hogy orvosolnák azokat a problémákat, amelyekkel e munkavállalók a szakmai előmenetelük során szembesülhetnek.

Polgári ügyszak

53. A Bíróság harmadik tanácsa elnökének 2014. június 18-i végzése (az Oberster Gerichtshof [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-442/13. sz. ügy)¹⁹

A Bíróság harmadik tanácsának elnöke elrendelte az ügy törlését.

54. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. július 10-i ítélete (a Bundespatentgericht [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Netto Marken Discount AG & Co. KG kontra Deutsches Patent- und Markenamt (C-420/13. sz. ügy)²⁰

1) Valamely gazdasági szereplő olyan szolgáltatásnyújtása, amely abból áll, hogy szolgáltatásokat állít össze annak érdekében, hogy azokat a fogyasztó könnyen össze tudja hasonlítani és igénybe tudja venni, a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkében említett szolgáltatások fogalma alá tartozhat.

2) A 2008/95 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy az megköveteli, hogy a szolgáltatások összeállításából álló szolgáltatásra vonatkozó védjegy-bejelentési kérelem kellően egyértelműen és pontosan legyen megfogalmazva ahhoz, hogy az illetékes hatóságok és a többi gazdasági szereplő számára kiderüljön, hogy melyek azok a szolgáltatások, amelyeket a bejelentő össze kíván vonni.

18 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Munkaügyi ügyszak, 29. sz. alatt.

19 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Polgári ügyszak, 73. sz. alatt.

20 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 11. sz., Polgári ügyszak, 67. sz. alatt.

55. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. július 10-i ítélete (a Bundespatentgericht [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Apple Inc. kontra Deutsches Patent- und Markenamt (C-421/13. sz. ügy)²¹

A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. és 3. cikkét úgy kell értelmezni, hogy valamely üzlethelyiség belső kialakításának a méretek és az arányok feltüntetését nem tartalmazó, egyszerű tervrajzzal történő megjelenítése (ábrája) védjegyként lajstromozható olyan szolgáltatások tekintetében, amelyek e termékekkel kapcsolatosak, de nem képezik szerves részét azok értékesítésének, amennyiben az alkalmas arra, hogy a védjegybejelentő szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások szolgáltatásaitól, és nem ütközik az említett 3. cikkben felsorolt kizáró okok egyikébe sem.

56. A Bíróság (kilencedik tanács) 2014. július 17-i végzése (a Najvyšší súd [Szlovákia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Milica Široká kontra Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky (C-459/13. sz. ügy)²²

Az Európai Unió Bírósága nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a Najvyšší súd Slovenskej republiky (Szlovákia) 2013. augusztus 6-i határozatával előterjesztett kérdések megválaszolására a C-459/13. sz. ügyben.

57. A Bíróság (első tanács) 2014. július 17-i ítélete (az Audiencia Provincial de Castellón [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Juan Carlos Sánchez Morcillo, María del Carmen Abril García kontra Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (C-169/14. sz. ügy)²³

Az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének összefüggésében értelmezett, a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 7. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes a végrehajtási eljárásoknak az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan rendszere, amely előírja, hogy a jelzálogjog érvényesítése iránti végrehajtási eljárást nem függesztheti fel az ügy érdemében eljáró bíróság, és a végső határozatában legfeljebb a fogyasztónak okozott kár kiegyenlítő kártalanítását ítélheti meg, amennyiben e fogyasztó – végrehajtás alá vont adósként – nem nyújthat be fellebbezést az e végrehajtás elleni kifogását elutasító határozat ellen, míg az eladó vagy szolgáltató – a végrehajtást kérő hitelező – élhet ezzel a jogorvoslati lehetőséggel az eljárás megszüntetését elrendelő, vagy valamely tisztességtelen feltétel alkalmazásának mellőzését kimondó határozattal szemben.

Közigazgatási ügyszak

126. A Bíróság elnökének 2014. június 12-i végzése (a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-563/13. sz. ügy)²⁴

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

21 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 11. sz., Polgári ügyszak, 68. sz. alatt.

22 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Polgári ügyszak, 75. sz. alatt.

23 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 7. sz., Polgári ügyszak, 31. sz. alatt.

24 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 2. sz., Közigazgatási ügyszak, 28. sz. alatt.

127. A Bíróság (hatodik tanács tanács) 2014. június 19-i végzése (a Naczelny Sąd Administracyjny [Lengyelország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Henryk Teisseyre és Jan Teisseyre kontra Minister Skarbu Państwa (C-370/13. sz. ügy)²⁵

Az Európai Unió Bíróságának nyilvánvalóan nincs hatásköre a Naczelny Sąd Administracyjny (Lengyelország) által feltett kérdések megválaszolására.

128. A Bíróság (nagytanács) 2014. július 1-jei ítélete (a Förvaltningsrätten i Linköping [Svédország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Ålands Vindkraft AB kontra Energimyndigheten (C-573/12. sz. ügy)²⁶

1) A megújuló energiaforrásból előállított energia támogatásáról [helyesen: A megújuló energiaforrásból előállított energia felhasználásának támogatásáról], valamint a 2001/77/EK és a 2003/30/EK irányelv módosításáról és azt követő hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. április 23-i 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikke második bekezdése k) pontjának és 3. cikke (3) bekezdésének rendelkezéseit úgy kell értelmezni, hogy azok lehetővé teszik valamely tagállam számára, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló, olyan támogatási mechanizmust vezessen be, amely a megújuló energiaforrásokból kizárólag az e tagállam területén előállított villamos energia tekintetében írja elő átruházható bizonyítványoknak az ilyen energiaforrásokból előállított energia termelői részére történő kiadását, és amely arra kötelezi a villamosenergia-szolgáltatókat és egyes villamosenergia-felhasználókat, hogy az illetékes hatóságnak minden évben visszaszolgáltassák az ilyen bizonyítványok bizonyos, az összes villamosenergia-szolgáltatásuk vagy -felhasználásuk meghatározott részének megfelelő mennyiségét.

2) Az EUMSZ 34. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan, az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti szabályozás, amely különj megfizetésére irányuló kötelezettség terhe mellett a megújuló energiaforrásokból kizárólag az e tagállam területén előállított villamos energia tekintetében írja elő átruházható bizonyítványoknak az ilyen energiaforrásokból előállított energia termelői részére történő kiadását, és amely arra kötelezi a villamosenergia-szolgáltatókat és egyes villamosenergia-felhasználókat, hogy az illetékes hatóságnak minden évben visszaszolgáltassák az ilyen bizonyítványok bizonyos, az összes villamosenergia-szolgáltatásuk vagy -felhasználásuk meghatározott részének megfelelő mennyiségét.

3) A nemzeti bíróság feladata, hogy azon releváns tényezők összességét figyelembe véve, amelyek közé tartozhat többek között azon uniós joganyag, amelybe az alapügyben szereplő szabályozás illeszkedik, megvizsgálja, hogy területi hatálya tekintetében az említett szabályozás megfelel-e a jogbiztonság elvéből eredő követelményeknek.

129. A Bíróság (ötödik tanács) 2014. július 3-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Kamino International Logistics BV (C-129/13), Datema Hellmann Worldwide Logistics BV (C-130/13) kontra Staatssecretaris van Financiën²⁷

1) A magánszemélyek közvetlenül hivatkozhatnak a nemzeti bíróságok előtt a 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet keretében alkalmazandó védelemhez való jog elvének a közigazgatási szervek általi tiszteletben tartására és az abból mindenki számára eredő azon jogra, hogy ismertethesse az álláspontját minden olyan határozat elfogadása előtt, amely az érdekeit hátrányosan érintheti.

2) A védelemhez való jog tiszteletben tartásának elvét, és különösen minden személy azon jogát, hogy ismertethesse az álláspontját minden egyedi, őt hátrányosan érintő határozat elfogadása előtt, úgy

25 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 11. sz., Közigazgatási ügyszak, 189. sz. alatt.

26 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 3. sz., Közigazgatási ügyszak, 39. sz. alatt.

27 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Közigazgatási ügyszak, 107. sz. alatt.

kell értelmezni, hogy a 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet szerinti behozatali vámok utólagos beszedésére irányuló eljárás keretében elfogadott fizetési felszólítás címzettjének védelemhez való jogát megsértik, ha e határozat elfogadását megelőzően őt a közigazgatási szervek nem hallgatják ugyan meg, de a későbbi közigazgatási jogi panaszeljáráshoz elő tudja adni álláspontját, ha a nemzeti szabályozás nem teszi lehetővé e felszólítások címzettjeinek, hogy előzetes meghallgatás hiányában kérjék a felszólítások végrehajtásának azok esetleges megváltoztatásáig történő felfüggesztését. Ez az eset áll fenn mindenesetre, ha a 2700/2000 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 244. cikkének második bekezdését végrehajtó nemzeti közigazgatási eljárás korlátozza az ilyen felfüggesztés biztosítását, amennyiben feltételezhető, hogy a vitatott határozat nem áll összhangban a vámjogszabályokkal, vagy ha az érintett személynek helyrehozhatatlan kárt okozna.

3) Azok a feltételek, amelyek mellett a védelemhez való jog tiszteletben tartását biztosítani kell, valamint e jog megsértésének következményei a nemzeti jog hatálya alá tartoznak, feltéve hogy az ebben az értelemben megállapított intézkedések azonosak azokkal, amelyek a magánszemélyekre vonatkoznak a hasonló belső jogi tényállások esetén (az egyenértékűség elve), és nem teszik gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását (a tényleges érvényesülés elve).

A nemzeti bíróság, mivel feladata az uniós jog teljes érvényesülésének biztosítása, a védelemhez való jog, és különösen a meghallgatáshoz való jog megsértése következményeinek értékelése során figyelembe veheti azt a körülményt, hogy az ilyen jogsértés csak akkor vonja maga után a szóban forgó közigazgatási eljárás eredményeként hozott határozat megsemmisítését, ha e szabálytalanság hiányában ez az eljárás más eredményhez vezethetett volna.

130. A Bíróság (második tanács) 2014. július 3-i ítélete (Bundesfinanzhof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Stanislav Gross kontra Hauptzollamt Braunschweig (C-165/13. sz. ügy)²⁸

Az 1992. december 14-i 92/108/EGK tanácsi irányelvvel módosított, a jövedékiadó-köteles termékekre vonatkozó általános rendelkezésekről és e termékek tartásáról, szállításáról és ellenőrzéséről szóló, 1992. február 25-i 92/12/EGK tanácsi irányelv 7. cikkével összefüggésben értelmezett 9. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezés lehetővé teszi valamely tagállamnak, hogy azon személyt nevezze meg jövedékiadó-fizetésre kötelezett személyként, aki – olyan körülmények között, mint amelyekről az alapügyben szó van – ezen állam adóterületén egy másik tagállamban szabadforgalomba bocsátott jövedéki terméket kereskedelmi célból tart, jóllehet e személy az említett terméket nem elsőként birtokolta a rendeltetés helye szerinti tagállamban.

131. A Bíróság 2014. július 3-i ítélete (az Amtsgericht Karlsruhe [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Eycke Braun kontra Land Baden-Württemberg (C-524/13. sz. ügy)²⁹

A tőkeemelést [helyesen: tőkefelhalmozást] terhelő közvetett adókról szóló, 1969. július 17-i 69/335/EGK tanácsi rendelet 10. cikkének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan, az alapügyben is szóban forgóhoz hasonló nemzeti szabályozás, amely úgy rendelkezik, hogy az államkincstár megkapja a köztisztviselő közjegyző által a tőketársaság másfajta tőketársasággá való, az átvevő vagy átalakuló társaság jegyzett tőkéjének emelkedésével nem járó átalakulására irányuló jogügylet közjegyzői hitelesítése tekintetében beszedett díjak egy részét.

28 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 8. sz., Közigazgatási ügyszak, 141. sz. alatt.

29 A kérdést l.: Hírlevél V. évf. 1. sz., Közigazgatási ügyszak, 8. sz. alatt.

132. A Bíróság elnökének 2014. július 4-i végzése (Bundesgerichtshof előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-451/13. sz. ügy)³⁰

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

133. A Bíróság (nagytanács) 2014. július 8-i ítélete (az Arbetsdomstolen [Svédország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Fonnship A/S, Svenska Transportarbetareförbundet kontra Svenska Transportarbetareförbundet, Fonnship A/S, Facket för Service och Kommunikation (SEKO) (C-83/13. sz. ügy)³¹

A tagállamok közötti, illetve a tagállamok és harmadik országok közötti tengeri szállításban a szolgáltatásnyújtás szabadsága elvének alkalmazásáról szóló, 1986. december 22-i 4055/86/EGK tanácsi rendelet 1. cikkét úgy kell értelmezni, hogy valamely, az Európai Gazdasági Térségről szóló 1992. május 2-i megállapodásban részes államban letelepedett társaság, amely egy olyan, harmadik ország lobogója alatt közlekedő hajó tulajdonosa, amellyel tengeri szállítási szolgáltatásokat nyújtanak valamely EGT-Megállapodásban részes államból, illetve ilyen államba, hivatkozhat a szolgáltatásnyújtás szabadságára, feltéve, hogy e társaságot e hajó üzemeltetése okán e szolgáltatások nyújtójának lehet minősíteni, és hogy e szolgáltatások igénybe vevői az EGT-Megállapodásban részes – a szóban forgó társaság letelepedésének helye szerinti államtól eltérő – államokban letelepedett személyek.

134. A Bíróság (tizedik tanács) 2014. július 10-i ítélete (a Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Consorzio Stabile Libor Lavori Pubblici kontra Comune di Milano (C-358/12. sz. ügy)³²

Az EUMSZ 49. cikket és az EUMSZ 56. cikket, valamint az arányosság elvét úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely azon építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződéseket illetően, amelyek értéke alacsonyabb, mint a 2009. november 30-i 1177/2009/EK bizottsági rendelettel módosított, az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaitélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 7. cikkének c) pontjában meghatározott érték, arra kötelezik az ajánlatkérő hatóságokat, hogy az ilyen közbeszerzési szerződés odaitélési eljárásból kizárják a társadalombiztosítási járulék megfizetésével kapcsolatos kötelezettségzegésért felelős ajánlattevőt, ha a fizetendő és a megfizetett összegek közötti különbözet egyenként meghaladja a 100 eurót vagy a fizetendő összegek 5 %-át.

135. A Bíróság (második tanács) 2014. július 10-i ítélete (a Verwaltungsgericht Berlin [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Naime Dogan kontra Bundesrepublik Deutschland (C-138/13. sz. ügy)³³

A Brüsszelben, 1970. november 23-án aláírt, és az Európai Gazdasági Közösség nevében az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulást létrehozó megállapodáshoz csatolt, 1970. november 23-i kiegészítő jegyzőkönyv és pénzügyi jegyzőkönyv elfogadásáról, továbbá a hatálybalépésükhöz szükséges intézkedésekről szóló, 1972. december 19-i 2760/72/EGK tanácsi rendelettel elfogadott, jóváhagyott és megerősített kiegészítő jegyzőkönyv 41. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezésben kimondott „standstill” klauzulával ellentétes az említett kiegészítő jegyzőkönyvnek az érintett tagállamban történő hatálybalépését követően bevezetett olyan nemzeti jogi intézkedés, amely az adott tagállamban lakóhellyel rendelkező török állampolgároknak az e tagállam területére családegyesítés jogcímén beutazni kívánó házastársai számára feltételként

30 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Közigazgatási ügyszak, 205. sz. alatt.

31 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 5. sz., Közigazgatási ügyszak, 80. sz. alatt.

32 A kérdést l.: Hírlevél III. évf. 11. sz., Közigazgatási ügyszak, 2. sz. alatt.

33 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Közigazgatási ügyszak, 113. sz. alatt.

előírja annak előzetes bizonyítását, hogy e tagállam hivatalos nyelve vonatkozásában alapszintű nyelvi ismereteket szereztek.

136. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. július 10-i ítélete (Supremo Tribunal Administrativo [Portugália] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Fazenda Pública kontra Banco Mais SA (C-183/13. sz. ügy)³⁴

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításáról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK tanácsi irányelv 17. cikke (5) bekezdése harmadik albekezdésének c) pontját akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, ha a tagállam az alapügyben szereplőhöz hasonló körülmények között kötelez valamely, többek között lízingtevékenységet folytató bankot arra, hogy a vegyes felhasználású termékeinek és szolgáltatásainak összessége után levonható arányosított adó megállapítására szolgáló egyetlen és ugyanazon tört számlálójában és nevezőjében az ügyfelek által a lízingszerződések keretében fizetett lízingdíjnak csak a kamatoknak megfelelő részét szerepeltesse, ha e termékek és szolgáltatások felhasználását mindenek előtt e szerződések finanszírozása és kezelése tette szükségessé, aminek ellenőrzése a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

137. A Bíróság (második tanács) 2014. július 10-i ítélete (a Consiglio di Stato [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Impresa Pizzarotti & C. Spa kontra Comune di Bari, Giunta comunale di Bari, Consiglio comunale di Bari (C-213/13. sz. ügy)³⁵

1) Az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 1993. június 14-i 93/37/EGK tanácsi irányelv 1. cikkének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az olyan szerződés, amelynek a fő tárgya az ajánlatkérő szerv által meghatározott igényeknek megfelelő építmény kivitelezése, építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződésnek minősül, és ezért nem tartozik a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 1992. június 18-i 92/50/EGK tanácsi irányelv 1. cikke a) pontjának iii. alpontjában említett kizárás hatálya alá, jöllehet az érintett építmény bérbeadására irányuló egyoldalú kötelezettségvállalást tartalmaz.

2) Amennyiben az alkalmazandó belső eljárási szabályok engedélyezik, az olyan nemzeti bíróságnak, mint a kérdést előterjesztő bíróság, amely anélkül hozott végső fokon határozatot, hogy először az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesztett volna az Európai Unió Bírósága elé, vagy ki kell egészítenie azon jogerős határozatát, amely az építési beruházásokra irányuló közbeszerzési szerződésekre vonatkozó uniós szabályozással összeegyeztethetetlen helyzethez vezetett, vagy e szabályozás említett Bíróság által később elfogadott értelmezésének a figyelembevételére céljából vissza kell vonnia e határozatot.

138. A Bíróság (második tanács) 2014. július 10-i ítélete (a High Court of Ireland [Írország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Ewaen Fred Ogieriakhi kontra Minister for Justice and Equality, Írország, Attorney General, An Post (C-244/13. sz. ügy)³⁶

1) Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 16. cikkének (2) bekezdését akként kell

34 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Közigazgatási ügyszak, 132. sz. alatt.

35 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 8. sz., Közigazgatási ügyszak, 145. sz. alatt.

36 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 7. sz., Közigazgatási ügyszak, 138. sz. alatt.

értelmezni, hogy valamely harmadik országbeli állampolgárt – aki az ezen irányelv átültetésének időpontját megelőző folyamatos ötéves időszakban valamely tagállamban tartózkodott az említett tagállamban munkavállaló uniós polgár házastársaként – úgy kell tekinteni, mint aki megszerezte az e rendelkezésben előírt huzamos tartózkodási jogot, jóllehet a házastársak az említett időszakban úgy döntöttek, hogy különválnak, és más élettársakkal kezdtek együtt élni, az említett állampolgár által elfoglalt lakást pedig uniós polgár házastársa már nem nyújtotta és nem is biztosította számára.

2) Az uniós jog megsértése miatt előterjesztett kártérítési keresettel összefüggésben az a tény, hogy a nemzeti bíróság szükségesnek ítélte az alapügyben szóban forgó uniós jogra vonatkozó előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés feltételét, nem tekinthető döntő tényezőnek annak meghatározásához, hogy fennáll-e ezen jognak a tagállam általi nyilvánvaló megsértése.

139. A Bíróság (hetedik tanács) 2014. július 10-i ítélete (a Helsingborgs tingsrätt [Svédország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Lars Ivansson, Carl-Rudolf Palmgren, Kjell Otto Pehrsson, Håkan Rosengren elleni büntetőeljárás (C-307/13. sz. ügy)³⁷

1) A nemzeti hatóságok által valamely, az alapügyben szóban forgóhoz hasonló olyan nemzeti intézkedés hatálybalépésére végül kitűzött időpontra, amely előírja, hogy a tojóttyúk csak olyan tenyésztési rendszerben tarthatók, amely a fészkek, az ülőrudak és a porfürdők tekintetében megfelel a szükségleteiknek, és amelynek célja, hogy a halálozásuk és a magatartászavaraik veszélye a lehető legcsekélyebb legyen, vonatkozik az 1998. július 20-i 98/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás és az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályok megállapításáról szóló 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 8. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdésében meghatározott, az Európai Bizottsággal való közlés kötelezettsége, amennyiben az említett nemzeti intézkedés végrehajtására kitűzött időtartamok megváltoztatása valóban bekövetkezett, és ha ez jelentős mértékű, aminek vizsgálta a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

2) Amennyiben valamely nemzeti műszaki szabály végrehajtására kitűzött időtartam lerövidítésére a 98/48 irányelvvel módosított 98/34 irányelv 8. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdésében meghatározott, az Európai Bizottsággal való közlés kötelezettsége vonatkozik, e közlés elmulasztása az említett nemzeti intézkedés alkalmazhatatlanságát vonja maga után, úgyhogy az nem érvényesíthető magánszeméllyel szemben.

140. A Bíróság (negyedik tanács) 2014. július 10-i ítélete (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Markus D. (C-358/13) és G. (C-181/14) elleni büntetőeljárások³⁸

A 2004. március 31-i 2004/27/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről szóló, 2001. november 6-i 2001/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikke 2. pontjának b) alpontját úgy kell értelmezni, hogy annak hatálya alól ki vannak zárva azon, az alapügyekben szóban forgó anyagokhoz hasonló anyagok, amelyek hatásai kizárólag az élettani funkciók módosítására korlátozódnak, anélkül hogy az emberi egészségre közvetlenül vagy közvetve jótékony hatásokat tudnának kifejteni, és amelyeket kizárólag azért fogyasztanak, mert bódult állapotot okoznak, és eközben károsak az emberi egészségre.

37 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 8. sz., Közigazgatási ügyszak, 153. sz. alatt.

38 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Közigazgatási ügyszak, 196. sz. alatt.

141. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. július 17-i ítélete (Rechtbank Middelburg, Raad van State [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Y. S. (C-141/12. sz. ügy), Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (C-372/12. sz. ügy) kontra Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (C-141/12. sz. ügy), M. S. (C-372/12. sz. ügy)³⁹

1) *A személyes adatok feldolgozása [helyesen: kezelése] vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a tartózkodási engedély kérelmezőjére vonatkozó adatok, amelyek egy olyan adminisztratív dokumentumban szerepelnek, mint amilyen az alapeljárásokban szóban forgó „feljegyzés” – amelyben az ilyen kérelemmel kapcsolatos határozathozatalt megelőző eljárás keretében a határozattervezet elkészítésével megbízott ügyintéző kifejti e tervezet indokait –, és adott esetben az e dokumentumban foglalt jogi elemzésben szereplő adatok, az e rendelkezés szerinti „személyes adatok”-nak minősülnek, azonban maga az említett elemzés nem minősíthető ugyanígy.*

2) *A 95/46 irányelv 12. cikkének a) pontját és az Európai Unió Alapjogi Chartája 8. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a tartózkodási engedély kérelmezője hozzáférési joggal rendelkezik a nemzeti közigazgatási hatóságok által kezelt, rá vonatkozó valamennyi személyes adathoz ezen irányelv 2. cikkének b) pontja értelmében. E hozzáférési jog biztosításához elegendő, ha a kérelmező megkapja valamennyi ilyen adat teljes, érthető, azaz olyan formában közölt áttekintését, amely lehetővé teszi e kérelmező számára ezen adatok megismerését, és ezek pontosságának és ezen irányelvnek megfelelő kezelésének ellenőrzését, annak érdekében, hogy az említett kérelmező adott esetben gyakorolhassa az említett irányelv által biztosított jogait.*

3) *Az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy a tartózkodási engedély kérelmezője nem hivatkozhat e rendelkezésre a nemzeti hatóságokkal szemben.*

142. A Bíróság (tizedik tanács) 2014. július 17-i ítélete (a Corte suprema di cassazione [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Panasonic Italia SpA, Panasonic Marketing Europe GmbH, Scerni Logistics Srl kontra Agenzia delle Dogane di Milano (C-472/12. sz. ügy)⁴⁰

1) *Az alapügyben szóban forgó objektív jellemzőkkel rendelkező képernyőknek a vám- és a statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletében szereplő Kombinált Nomenklatúrának a 2000. október 13-i 2388/2000/EK bizottsági rendeletről, a 2001. augusztus 6-i 2031/2001/EK bizottsági rendeletről, a 2002. augusztus 1-jei 1832/2002/EK bizottsági rendeletről, valamint a 2003. szeptember 11-i 1789/2003/EK bizottsági rendeletről eredő változatai alapján történő tarifális besorolása tekintetében figyelembe kell venni az e jellemzőkhöz szorosan kötődő rendeltetésüket, amelynek lényege egyfelől automatikus adatfeldolgozó gépből származó adatok, másfelől pedig kompozit videojelek megjelenítése. Az ilyen képernyőket a Kombinált Nomenklatúra 8471 60 90 vámtarifaszám alá kell sorolni, ha ezek kizárólag vagy elsősorban automatikus adatfeldolgozó rendszerben használatosak a Kombinált Nomenklatúra 84. árucsoport 5. megjegyzése B. pontjának a) alpontjának értelmében, illetve e nomenklatúra 8528 21 90 vámtarifaszáma alá, ha nem ez a helyzet, aminek meghatározása a kérdést előterjesztő bíróság feladata az alapügyben szóban forgó képernyők, és különösen a harmonizált áruleíró és kódrendszerrel szóló, 1983. június 14-én Brüsszelben aláírt nemzetközi egyezményvel és annak 1986. június 24-én kelt módosító jegyzőkönyvével létrehozott harmonizált áruleíró és kódrendszer 8471 vámtarifaszámára vonatkozó, a harmonizált rendszer I. fejezete D. pontjának az automatikus adatfeldolgozó gépek display egységeire vonatkozó 1–5. alpontjában szereplő magyarázó megjegyzésekben említett objektív jellemzők alapján.*

2) *Az egyes árucikkeknek a Kombinált Nomenklatúra szerinti besorolásáról szóló, 2004. április 21-i*

39 A kérdést l.: Hírlevél III. évf. 7. sz., Polgári ügyszak, 3. sz. és Hírlevél III. évf. 11. sz., Közigazgatási ügyszak 6. sz. alatt.

40 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 1. sz., Közigazgatási ügyszak, 11. sz. alatt.

754/2004/EK bizottsági rendelet nem alkalmazható visszaható hatállyal.

143. A Bíróság (nagytanács) 2014. július 17-i ítélete (az Østre Landsret [Dánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Nordea Bank Danmark A/S kontra Skatteministeriet (C-48/13. sz. ügy)⁴¹

Az EUMSZ 49. és EUMSZ 54. cikkel, valamint az Európai Gazdasági Térségről szóló 1992. május 2-i megállapodás 31. és 34. cikkével ellentétes az olyan tagállami jogszabály, amely alapján, ha belföldi társaság egy másik tagállamban vagy az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodás más részes államában található állandó telephelyet külföldi kapcsolt társaságra ruház át, az átruházott telephelyekre tekintettel korábban levont veszteségeket bevonják az átruházó társaság adóköteles nyereségébe, annyiban, amennyiben az első tagállam megadóztatja mind az említett telephely által az átruházását megelőzően elért nyereséget, mind az említett átruházás során elért tőkejövedelemből adódó nyereséget.

144. A Bíróság (hatodik tanács) 2014. július 17-i ítélete (a Commissione Tributaria Regionale per la Toscana [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Equoland Soc. coop. arl kontra Dogane Agenzia delle Dogane – Ufficio delle Dogane di Livorno (C-272/13. sz. ügy)⁴²

1) A 2006. február 14-i 2006/18/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelvnek a hatodik irányelv 28c. cikkéből következő változatából eredő 16. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a behozatali hozzáadottérték-adó megfizetése alól e szabályozásban megállapított mentesség alkalmazását ahhoz a feltételhez köti, hogy a behozott és ilyen adóraktározás alá vonandó termékeket fizikailag is beraktározzák.

2) A 2006/18 irányelvvel módosított 77/388 hatodik irányelvet úgy kell értelmezni, hogy a hozzáadottérték-adó semlegességének elve alapján azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a tagállam akkor is megköveteli a behozatali hozzáadottérték-adó megfizetését, ha azt fordított adózás keretében önszámlázással, illetve az adóalany beszerzési és értékesítési nyilvántartásába való bejegyzéssel már rendezték.

145. A Bíróság (második tanács) 2014. július 17-i ítélete (a Verwaltungsgerichtshof [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Marjan Noorzia kontra Bundesministerin für Inneres (C-338/13. sz. ügy)⁴³

A családegyesítési jogról szóló, 2003. szeptember 22-i 2003/86/EK tanácsi irányelv 4. cikkének (5) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy e rendelkezéssel nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely szerint a házastársaknak és regisztrált élettársaknak a 21. életévüket már a kérelem benyújtásának időpontjáig be kell tölteniük ahhoz, hogy családegyesítésre jogosult családtagnak minősüljenek.

146. A Bíróság (tizedik tanács) 2014. július 17-i végzése (az Autorità per la Vigilanza sui Contratti pubblici di lavori, servizi e forniture [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Emmeci Srl kontra Contral SpA (C-427/13. sz. ügy)⁴⁴

A Bíróság nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel az Autorità per la Vigilanza sui Contratti

41 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 5. sz., Közigazgatási ügyszak, 76. sz. alatt.

42 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 8. sz., Közigazgatási ügyszak, 152. sz. alatt.

43 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 9. sz., Közigazgatási ügyszak, 162. sz. alatt.

44 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Közigazgatási ügyszak, 199. sz. alatt.

pubblici di lavori, servizi e forniture (Olaszország) által 2013. május 22-i határozatában (C-427/13. sz. ügy) előterjesztett kérdések megválaszolására.

147. A Bíróság (hetedik tanács) 2014. július 17-i ítélete (a Curtea de Apel București [Románia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – SC BCR Leasing IFN SA kontra Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor (C-438/13. sz. ügy)⁴⁵

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 16. és 18. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az, hogy a lízingszerződés lízingbevevő hibájából történő felmondása nyomán a lízingszerződés tárgyát képező vagyontárgyak lízingbevevőtől való visszaszerzése a lízingbeadó számára nem lehetséges annak ellenére, hogy a visszaszerzésük érdekében e társaság lépéseket tett, illetve a felmondást követően semmiféle ellenszolgáltatásra nem került sor, e cikke alapján nem minősülhet ellenérték fejében történő termékértékesítésnek.

148. A Bíróság (harmadik tanács) 2014. július 17-i ítélete (a Tribunale di Verona [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Shamim Tahir kontra Ministero dell’Interno, Questura di Verona (C-469/13. sz. ügy)

1) A 2011. május 11-i 2011/51/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról szóló, 2003. november 25-i 2003/109/EK tanácsi irányelv 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező jogállást már megszerző személynek az ezen irányelv 2. cikkének e) pontja értelmében vett családtagja nem mentesülhet az ugyanezen irányelv 4. cikkének (1) bekezdésében előírt azon feltétel alól, amely szerint e jogállás megszerzése céljából a harmadik ország állampolgárának közvetlenül a szóban forgó kérelem benyújtását megelőzően jogszerűen és folyamatosan öt éven át az érintett tagállamban kellett tartózkodnia.

2) A 2011/51 irányelvvel módosított 2003/109 irányelv 13. cikkét akként kell értelmezni, hogy az nem engedi meg valamely tagállam számára, hogy az ezen irányelv 2. cikkének e) pontja értelmében vett valamely családtag számára az ezen irányelvben megállapítottaknál kedvezőbb feltételek mellett adja meg a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személy EU tartózkodási engedélyét.

149. A Bíróság (nagytanács) 2014. július 17-i ítélete (a Bundesgerichtshof, a Landgericht München I [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) – Adala Bero kontra Regierungspräsidium Kassel (C-473/13), Ettayebi Bouzalmate kontra Kreisverwaltung Kleve (C-514/13)⁴⁶

A harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 16. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy a tagállam akkor is köteles a jogellenesen tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok kitoloncolás céljából elrendelt őrizetének általában ezen állam különleges idegenrendészeti fogdáijában történő végrehajtására, ha az említett tagállam szövetségi tagozódású, és a nemzeti jog értelmében az ilyen elhelyezésről való döntés és az elhelyezés végrehajtása tekintetében illetékes szövetségi tartomány nem rendelkezik ilyen idegenrendészeti fogdáival.

45 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Közigazgatási ügyszak, 201. sz. alatt.

46 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Közigazgatási ügyszak, 210. sz. alatt.

150. A Bíróság (harmadik tanács tanács) 2014. július 17-i végzése (a Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Delphi Hungary Autóalkatrész Gyártó Kft. kontra Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (NAV) (C-654/13. sz. ügy)

Az uniós jogot és különösen a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 183. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló tagállami szabályozás és gyakorlat, amely kizárja a késedelmi kamat fizetését azon hozzáadottérték-adó összege után, amelyet az uniós joggal ellentétesnek nyilvánított nemzeti szabályozás folytán nem lehetett ésszerű határidőn belül visszaigényelni. Az Európai Unió vonatkozó szabályozása hiányában a nemzeti jog feladata, hogy az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvének tiszteletben tartásával meghatározza az ilyen kamatok kifizetésére vonatkozó szabályokat, amelyek nem lehetnek kedvezőtlenebbek a belső jog megsértésén alapuló azon keresetekre alkalmazandó szabályoknál, amelyek az uniós jog megsértésén alapuló keresetekhez hasonló tárggyal és jogalappal rendelkeznek, illetve a gyakorlatban nem tehetik lehetetlenné vagy rendkívül nehézé az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását, aminek vizsgálata az ügyet elbíró bíró kérdést előterjesztő bíróság feladata. A nemzeti bíróságok kötelessége, hogy adott esetben eltekintsenek a nemzeti jogszabályok uniós joggal ellentétes rendelkezéseinek alkalmazásától.

151. A Bíróság (nagytanács) 2014. július 17-i ítélete (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Thi Ly Pham kontra Stadt Schweinfurt, Amt für Meldewesen und Statistik (C-474/13. sz. ügy)⁴⁷

A harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 16. cikke (1) bekezdésének második mondatát akként kell értelmezni, hogy az nem teszi lehetővé valamely tagállam számára a kitoloncolás céljából őrizetbe vett harmadik országbeli állampolgárnak a büntetés-végrehajtás jogcímén fogvatartottakkal közös elhelyezését büntetés-végrehajtási intézetben, még akkor sem, ha ezen állampolgár beleegyezik e közös elhelyezésbe.

152. A Bíróság (kilencedik tanács) 2014. július 17-i ítélete (a Finanzgericht Hamburg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Sismex Europe GmbH kontra Hauptzollamt Hamburg-Hafen (C-480/13. sz. ügy)⁴⁸

A 2004. szeptember 7-i 1810/2004/EK bizottsági rendelettel módosított, a vám- és a statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet I. mellékletében szereplő Kombinált Nomenklatúrát úgy kell értelmezni, hogy egy oldószerből és egy polimetin-anyagból álló áru, amelyet – bár textilszövetek esetén gyenge és nem tartós színező hatással rendelkezhet – festő tulajdonságai miatt a gyakorlatban nem használnak, és amely a fehérvérsejtek elemzésére szolgál a részecskék meghatározott alkotóelemeihez történő ionos kötés révén, amely lézerefénnyel való besugárzás esetén korlátozott időre fluoreszkálóvá válik, az említett Kombinált Nomenklatúra laboratóriumi reagensekre vonatkozó 3822 vámtarifaszáma alá tartozik.

47 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Közigazgatási ügyszak, 210. sz. alatt.

48 A kérdést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Közigazgatási ügyszak, 212. sz. alatt.

XXIV. 2014. június 13-án benyújtott kereset (T-453/14. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Kérelmek

A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

- semmisítse meg a szlovákiai Rusovce-i Lónyay-kastély ügyében benyújtott petíció irattárba helyezéséről szóló, az Európai Parlament petíciós bizottsága által 2014. április 16-án meghozott MS/sd[IPOLE-COM-PETI D (2014) 14486] számú határozatot;
- kötelezze az Európai Parlament petíciós bizottságát, hogy a petíciót vizsgálja meg, és végezzen el minden, a jog által megkövetelt intézkedést;
- az Európai Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Keresete alátámasztása érdekében a felperes arra hivatkozik, hogy a petíciós bizottság megsértette az eljárási jogot, mert a megtámadott határozat indokolása hiányos.

E kapcsolatban a felperes kifejti, hogy az Európai Parlament eljárási szabályzata 201. cikkének (8) bekezdése szerint a petíciós bizottság által elfogadhatatlannak nyilvánított petíciókat irattárba helyezik, és a petíció benyújtóját tájékoztatják a határozatról és indokairól. Továbbá a felperes azt állítja, hogy e rendelkezés ellenére az alperes nem támasztotta alá indokokkal, hogy álláspontja szerint a petíció tartalma miért nem kapcsolódik az Unió tevékenységi területeihez. A felperes a T-308/07. sz., Tegebauer kontra Parlament ügyben 2011. szeptember 14-én hozott ítéletre is hivatkozik.

XXV. A Törvényszék 2014. június 27-i végzése – Mogyi kontra OHIM (Just crunch it...) (T-8/14. sz. ügy)⁴⁹

1) A keresetről már nem szükséges határozni.

2) A Törvényszék az alperest kötelezi a saját költségeinek és a felperesnél felmerült költségeknek a viselésére.

XXVI. A Törvényszék 2014. június 27-i végzése – Mogyi kontra OHIM (Just crunch it...) (T-9/14. sz. ügy)⁵⁰

1) A keresetről már nem szükséges határozni.

2) A Törvényszék az alperest kötelezi a saját költségeinek és a felperesnél felmerült költségeknek a viselésére.

XXVII. A Bíróság (hatodik tanács) 2014. július 17-i végzése – MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt. kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (C-468/13. P. sz. ügy)⁵¹

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt.-t kötelezi a költségek viselésére.

⁴⁹ A keresetet l.: Hírlevél V. évf. 4. sz., Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, XI. sz. alatt.

⁵⁰ A keresetet l.: Hírlevél V. évf. 4. sz., Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, XII. sz. alatt.

⁵¹ A fellebbezést l.: Hírlevél IV. évf. 12. sz., Egyéb, magyar vonatkozású ügyek az Európai Bíróság előtt, XXVI. sz. alatt.

XXVIII. A Törvényszék (hatodik tanács) T-179/09. sz., Dunamenti Erőmű Zrt. kontra Európai Bizottság ügyben 2014. április 30-án hozott ítélete ellen a Dunamenti Erőmű Zrt. által 2014. július 21-én benyújtott fellebbezés (C-357/14. P. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– semmisítse meg a Törvényszék T-179/09. sz. ügyben 2014. április 30-án hozott ítéletét annyiban, amennyiben az helybenhagyja a Magyarország által a hosszú távú villamosenergia-vásárlási megállapodások keretében nyújtott C 41/2005 állami támogatásról szóló, 2008. június 4-i 2009/609/EK bizottsági határozatot, amely a HTM-et jogellenes és a közös piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatásnak nyilvánította;

– a jogvitában hozzon végleges határozatot, és semmisítse meg a Magyarország által a hosszú távú villamosenergia-vásárlási megállapodások keretében nyújtott C 41/2005 állami támogatásról szóló, 2008. június 4-i 2009/609/EK bizottsági határozatot annyiban, amennyiben az megállapította, hogy a HTM jogellenes és a közös piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatás, illetve másodlagosan az ügyet utalja vissza a Törvényszék elé; és

– kötelezze a Bizottságot a Törvényszék és a Bíróság előtti eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező öt jogalapra hivatkozik. A megtámadott ítéletben a Törvényszék elutasította a fellebbezőnek a lényegében a Magyarország által a hosszú távú villamosenergia-vásárlási megállapodások keretében nyújtott C 41/2005 állami támogatásról szóló, 2008. június 4-i 2009/609/EK bizottsági határozat megsemmisítése, és másodlagosan e határozat 2. és 5. cikkének megsemmisítése iránti kérelmét.

Első jogalapjával a fellebbező a Törvényszék azon értékelését vitatja, amely megállapítja, hogy a hosszú távú villamosenergia-vásárlási megállapodás (HTM) új támogatásnak minősíthető, anélkül hogy előzőleg megállapították volna, hogy a HTM egyáltalán az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősül-e.

Második jogalapjával a fellebbező a Törvényszék azon megállapítását vitatja, miszerint a Bizottság nem tévedett, amikor megállapította, hogy Magyarország EU-hoz való csatlakozásának időpontja a megfelelő referencia-időszak valamely intézkedés állami támogatásnak való minősítéséhez az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében foglalt kritériumoknak megfelelően. A Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a IV. melléklet olyan szabályt vezetett be, amely szerint annak vizsgálatakor, hogy valamely állami intézkedés állami támogatásnak minősül-e, Magyarország csatlakozásának időpontja az irányadó időszak. A IV. melléklet értelmét eltorzították, mivel az nem írja elő, és nem is utal arra, hogy annak elemzésekor, hogy valamely intézkedés állami támogatásnak minősül-e, a csatlakozás időpontját kellene figyelembe venni.

Harmadik jogalapjával a fellebbező megjegyzi, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításakor, hogy a 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett előnyt nyújtottak, anélkül hogy figyelembe vette volna a HTM megkötésének időpontjában fennálló körülményeket. A Törvényszék tévesen állapította meg, hogy előnyt nyújtottak, mivel i. a Magyar Villamos Művek (MVM) magánbefektetőként járt el a HTM mint a Dunamenti Erőmű privatizációját megkönnyítő előkészítő intézkedés megkötésekor, és ii. mindenesetre, még ha a HTM bármilyen előnnyel is járt (amit a fellebbező vitat), azt a Dunamenti Erőmű értékesítése révén visszafizették.

Negyedik jogalapjával a fellebbező vitatja a Törvényszéknek az MVM kötelező minimális átvételi kötelezettségéből eredő kockázatra vonatkozó értékelését. A Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor az MVM kötelező minimális átvételi kötelezettségéből eredő előny fennállására következtetett, anélkül hogy bizonyította volna szerkezeti kockázat fennállását.

Ötödik jogalapjával a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék helybenhagyta a Bizottság által a

támogatási összeg kiszámításakor használt módszert. A Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor helybenhagyta a leírt módszert, mivel az a visszatérítendő összegeket bevételi különbségként, nem pedig haszonbeli különbségként határozta meg, ugyanis e különbség megkérdőjelezheti magát az állami támogatás fennállását is.

A Kúria uniós jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Bfv.II.538/2014/19.

A hatályos Btk. 411. §-ának a) pontja szerinti tőkebefektetési csalást az követi el, aki a gazdálkodó szervezet vagyoni helyzetéről vagy vezető állású személyéről e tevékenységével összefüggésben, illetve a gazdálkodó szervezetre vonatkozóan pénzügyi eszközről valótlan adat közlésével vagy híresztelésével, illetve adat elhallgatásával másokat tőkebefektetésre vagy a befektetés emelésére, illetve tőkebefektetés eladására vagy a befektetés csökkentésére rábír.

A tőkebefektetési csalás védett jogi tárgya a tényleges vagy lehetséges befektetők érdekeinek védelme, összhangban a bennfentes kereskedelemről és a piaci manipulációról (piaci visszaélés) szóló 2003. január 28-i 2003/6/EK parlamenti és tanácsi irányelvvel, amely tilalmazza a piac meg nem engedett módon történő befolyásolását, a piaci visszaélést, a manipulatív piaci gyakorlat alkalmazását.

A hatályos Btk. 403. §-a (1) bekezdésének b) pontja szerinti számvitel rendjének megsértését követi el, aki a számvitelről szóló törvényben vagy a felhatalmazásán alapuló jogszabályokban előírt bizonylati rendet megsérti vagy könyvvezetési, beszámoló készítési kötelezettségét megszegi, és ezzel az adott üzleti évet érintően vagyoni helyzete áttekintését, illetve ellenőrzését megghiúsítja.

A számvitel rendje megsértésének védett jogi tárgya a számviteli előírások megtartásához fűződő társadalmi érdek, melynek célja az, hogy az adott gazdálkodó vagyoni, pénzügyi és jövedelmi helyzetéről megbízható és valós képet adjon a vele kapcsolatba kerülő ún. érdekhordozóknak (pl. tulajdonosok, hitelezők, piaci partnerek, munkavállalók stb.).

A tőkebefektetési csalásnak és a számvitel rendje megsértésének a védendő jogi tárgya tehát alapvetően eltérő. Ezen túl a hatályos Btk. 411. §-ának a) pontja szerinti tőkebefektetési csalásnak azok az elkövetési magatartásai, amelyek már az elkövetéskor is büntetendők voltak (a korábbi Btk. 1994. május 15. napjától hatályos 299/B. §-a szerint: aki a gazdálkodó szervezet vagyoni helyzetéről valótlan adat közlésével vagy híresztelésével, illetve adat elhallgatásával másokat tőkebefektetésre vagy a befektetés emelésére rábír, büntetett követ el, és három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő) – a valótlan adat közlése vagy híresztelése, avagy valós adat elhallgatása – a legkülönbözőbb módon megvalósulhatnak. Korántsem csak a számviteli jogszabályokból fakadó kötelezettségek megszegése útján és nem is feltétlenül írásban, hanem bármely más formában is véghezvihetők, így akár szóban, sajtónyilatkozatban is megvalósulhatnak. Az alapul fekvő ügyben sem a valótlan adatokkal közzétett mérleg volt a megtévesztés egyetlen és főként nem kizárólagos eszköze. A bíróságok nem is tettek olyan megállapítást, hogy kivétel nélkül valamennyi befektető megtekintette a mérleget és annak alapján döntött a befektetésről. A befektetői döntések alapja döntően valamennyi esetben a kedvező hozamkilátás volt, amelyhez egyes időszakokban kapcsolódott a kedvező adózási környezet. A szövetkezet vezetői és munkatársai a sajtóban hirdették a kedvező hozamkilátásokat és az üzletkötők folyamatosan adták a felvilágosítást a kedvező hozamokról. Ez volt a tőkebefektetési csalás meghatározó elkövetési magatartása. Az elsőfokú bíróság tényként rögzítette már a kezdeti időszakra is (lásd ítélet 78. oldal 3. bekezdés utolsó mondat), hogy bár a szövetkezet hirdeteményeiben következetesen hozamnak hívták a tőkén felül a befektetőknek járó összeget, az előre meghatározott volt és nem függött a szövetkezet eredményétől, így kamatnak tekinthető.

Utóbb a teljes elkövetési időszak tekintetében, összefoglalta az elsőfokú bíróság a tőkebefektetési csalás elkövetési magatartását. Ennek lényegét akként határozta meg, hogy: bár a befektetők többsége alapvetően a hirdetésekben megismert várhatóan kedvező hozamra (nyereségkilátásra) tekintettel helyezte el a pénzét a szövetkezetnél, az új adásvételi szerződések megkötésénél, de a már meglévők hosszabbításánál is egyes befektetőket a mérlegadatok befolyásoltak. Mindebből az következik, hogy

a befektetők téves adatokkal történő megtévesztésében a másodfokú bíróság által kizárólagosan számításba vett éves beszámolók rendelkezésre bocsátásának csupán járulékos –quasi biztosítéki – szerepe volt azokban az esetekben, amikor a megfontolt befektető meg kívánt győződni leendő szerződő partnerének a megbízhatóságáról, gazdasági stabilitásáról is.

A másodfokon eljáró bíróság a tőkebefektetési csalás elbíráláskor hatályos normaszövege alapján állapította meg, hogy az szükségszerűen cél-eszköz viszonyban áll a számvitel rendjének megsértésével, ezért látszólagos heterogén anyagi halmazatban állnak. Azt egyáltalán nem is vizsgálta a másodfokú bírósága, hogy a tőkebefektetési csalás büntettének vannak egyéb fordulatai is (pl. gazdálkodó szervezet vezető állású személyéről e tevékenységével összefüggésben valótlán adat közlésével, stb.), amelyek esetében fel sem merülhet a számvitel rendjének megsértése eszközcselekményként. Márpedig következetes a büntetőjog dogmatikája abban, hogy szükségszerű eszközcselekmény csak olyan bűncselekmény lehet, amely nélkül egy másik Btk. szerinti bűncselekmény egyáltalán nem követhető el. Ha pedig a szükségszerű kapcsolat a célcselekménynek csupán egyes fordulata(i), vagy megvalósulási módja(i) tekintetében állapítható meg, de más fordulatok (elkövetési módok) tekintetében nem, akkor a kapcsolat szükségszerűsége nem állapítható meg.

Mindehhez képest nem állítható, hogy a hatályos Btk. 411. §-a szerinti tőkebefektetési csalás és a hatályos Btk. 403. §-a (1) bekezdésének a) és/vagy b) pontja szerinti számvitel rendjének megsértése egymással olyan szükségszerű kapcsolatban állna, hogy az előbbi bűncselekmény csak az utóbbi bűncselekmény megvalósításával követhető el, és ezáltal az előbbi bűncselekmény az utóbbi bűncselekmény büntetlen eszközcselekménye volna.

A gazdálkodás rendjét sértő tőkebefektetési csalás és a vagyoni elleni bűncselekmények közé tartozó csalás alapvetően annyiban tér el egymástól, hogy a tőkebefektetési csalásnál nem törvényi tényállási elem a kár okozása, szemben a csalással. A tőkebefektetési csalás voltaképpen immateriális csalás, és így a más bűncselekményekkel fennálló halmazatának megítélése során figyelembe vehető a csalásnak a más bűncselekményekkel fennálló halmazati viszonyára vonatkozó ítélkezési gyakorlat.

A kifejtetteknek megfelelően a tőkebefektetési csalás valóságos anyagi halmazatban állhat pl. a hamis magánokirat felhasználásának vétségével (hatályos Btk. 345. §) éppúgy, mint a hatályos Btk. 403. §-a (1) bekezdésének a) és/vagy b) pontja szerinti számvitel rendjének megsértésével, függetlenül attól, hogy önmagában a számvitel rendjének megsértése a tőkebefektetési csalás quasi eszközcselekménye lehet.

Bfv.III.574/2014/5.

Nem minősül hulladéknak a Vízgazdálkodási törvény hatálya alá tartozó szennyvíz, ezért a hulladékgyűjtés rendjének megsértése büntettének sem lehet az elkövetési tárgy.

A hulladékgyűjtés rendjének megsértése elnevezésű tényállás keretdiszpozíció, annak háttérjogszabálya elsődlegesen a hulladékról szóló 2012. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Ht.), valamint annak végrehajtási rendeletei.

A hulladékgyűjtéssel kapcsolatos jogszabályokat jelentős számú európai uniós jogi aktus határozza meg – pl. Európai Közösségen belüli, az oda irányuló és az onnan kifelé történő hulladékszállítás felügyeletéről és ellenőrzéséről szóló tanácsi 259/93/EGK rendelet –, így ezek közvetve a büntetőjogi tényállást is érintik.

Az elkövetési tárgy az (1) bekezdésben szabályozott alapesetben a hulladék, a (2) bekezdésben szabályozott minősített esetben pedig a veszélyes hulladék. Tulajdonképpen a hulladéknak ez a minősége, nevezetesen a törvényben (Ht-ben) írt kiemelt veszélyesség a minősítő körülmény. A törvény – a (4) bekezdés a) pontjában adott értelmező rendelkezéssel – a hulladék büntetőjogi fogalmát korábban a Hgt-re, jelenleg a Ht-re utalással határozza meg. A Ht. 2. §-ának 23. pontja szerint hulladék bármely anyag vagy tárgy, amelytől birtokosa megválnak, megválni szándékozik, vagy megválni köteles.

Ezt a rendkívül tág fogalmat – a jogállami büntetőjog követelményének megfelelően – a törvény (4)

bekezdésének a) pontjában írt értelmező rendelkezéssel szűkíti oly módon, hogy csak a Ht. szerinti olyan hulladék lehet a bűncselekmény elkövetési tárgya, amely alkalmas az emberi élet, testi épség, egészség, vagy a föld, a víz, a levegő, azok összetevői, illetve bármely élő szervezet egyedének veszélyeztetésére. A „veszélyeztetésre alkalmasság” ekként a büntetőjogi hulladékfogalom immanens sajátossága. Ez pedig a büntetőeljárásban ténykérdés, amelynek megállapítása egyéb feltételek fennállása esetén szakértői bizonyítást is igényelhet.

A büntetőjogi értelemben vett veszély a sérelem bekövetkezésének lehetőségét jelenti. A tényállásszerűség szempontjából azonban ez esetben közömbös, hogy a hulladékban immanensen meglévő veszély konkretizálódik-e valamilyen szinten az (1) bekezdés a) és/vagy b) pontjában írt elkövetési magatartás kifejtésével, avagy marad távolabbi veszélyként, amely csak bizonyos más környezeti hatások közbejöttével eredményez sérelmet vagy konkrét, közvetlen veszélyhelyzetet.

Az elkövetéskor és az elbíráláskor azonos tartalommal volt hatályban a Btk. 281/A. § (1) bekezdésének a) pontja, illetve a 2012. évi C. törvény 248. § (1) bekezdés a) pontja szerinti hulladékgazdálkodás rendje megsértésének törvényi tényállása. Ezt a büntettet az követi el, „aki arra a célra hatóság által nem engedélyezett helyen hulladékot elhelyez”. A Btk. 281/A. § (4) bekezdésének a) pontja azonban meghatározta, hogy e § alkalmazásában mi tekintendő hulladéknak: „mindaz, amit a hulladékgazdálkodásról szóló törvény hulladéknak minősít, amennyiben alkalmas az emberi élet, testi épség, egészség, a föld, a víz, a levegő vagy azok összetevői, illetve élő szervezet egyedének veszélyeztetésére”. A Btk. utaló rendelkezést alkalmaz, így mögöttes szabályként korábban a Hgt. mondta ki, hogy mi tekintendő az elkövetés tárgyának. Az adott büntett törvényi tényállását tehát a Btk. 281/A. § (1) bekezdés a) pontjának és a Btk. 281/A. § (4) bekezdés a) pontjának együttese képezi.

Mindezekre figyelemmel az adott cselekmény akkor tényállásszerű, ha az elkövető - hatósági engedély nélkül - nem arra a célra engedélyezett helyen elhelyez a hulladékgazdálkodásról szóló törvény által hulladéknak minősített dolgot, és az a dolog alkalmas az emberi élet, a testi épség, az egészség, a föld, a víz, a levegő vagy azok összetevői, illetve élő szervezet egyedének veszélyeztetésére.

Az elkövetéskor hatályos Hgt. 3. §-ának a) pontja szerint pedig hulladék „bármely, az 1. számú melléklet szerinti kategóriák valamelyikébe tartozó tárgy vagy anyag, amelytől birtokosa megválnak, megválni szándékozik, vagy megválni köteles”. A Hgt. 1. számú melléklete pedig a hulladékot 16 (Q1-Q16) kategóriába sorolta. A Btk. ehhez a hulladék-fogalomhoz képest szűkítő követelményt támasztva írja elő, hogy az elhelyezett dolognak nemcsak hulladéknak, hanem meghatározott vonatkozásban veszélyeztetésre alkalmasnak is kell lennie.

Időközben a Hgt-vel összhangban álló 2006/12. EK 1. számú európai parlamenti és tanácsi irányelvet felváltotta a 2008/98/EK irányelv, amelynek 2. cikk (2) bekezdése szerint a szennyvíz nem tartozik ezen irányelv hatálya alá, amennyiben ezekre más közösségi jogszabályok vonatkoznak. Ezen irányelvvel való összhang megteremtése érdekében megszületett a hulladékról szóló 2012. évi CLXXXV. törvény (Ht.), amelynek 1. § (2) bekezdése kimondta, hogy ha a hulladékokról és egyes irányelvek hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. november 19-i 2008/98/EK európai parlamenti és tanácsi irányelven kívül más uniós jogi aktust átültető vagy végrehajtó jogszabály e törvényben foglaltaktól eltérően rendelkezik, e törvény hatálya nem terjed ki a szennyvízre.

A Ht. 102. §-ához fűzött indokolás szerint hulladékgazdálkodási szabályozások körében a nem közművel összegyűjtött háztartási szennyvíz gyűjtésére és szállítására az önkormányzatok továbbra is közzolgáltatást kötelesek szervezni. A hulladékokról és egyes irányelvek hatályon kívül helyezéséről szóló 2008/98/EK irányelv szerint ezt a hulladékos szabályozást a vízügyi jogágnak kell átvenni, ennek kapcsán a közzolgáltatás megszervezésének kötelezettségén nem változtat.

A törvény 102. §-a a vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvényt (Vgtv.) a nem közművel összegyűjtött háztartási szennyvíz begyűjtésére vonatkozó közzolgáltatással foglalkozó IX/A. fejezettel egészítette ki. A Vgtv. 44/J. § (1) bekezdése szerint, ha az ingatlanulajdonos vagy a közzolgáltató a nem közművel összegyűjtött háztartási szennyvízzel kapcsolatos tevékenységét jogszabálytól vagy a bejelentésben foglaltaktól eltérő módon végzi, közzolgáltatási bírságot köteles fizetni. A (2) bekezdés értelmében a közzolgáltatási bírságot a vízügyi hatóság szabja ki.

A fentiekre figyelemmel a Járásbíróság az 1/1999. Büntető Jogegységi Határozatra hivatkozással helyesen állapította meg, hogy a Btk. 281/A. §-t mint keretjogszabályt kitöltő igazgatási normák változása szerint a bűncselekmény elkövetési tárgya hiányzik, következésképpen a terhelt magatartása nem lehet tényállásszerű.

Gazdasági ügyszak

Gfv.VII.30.044/2014/6. szám

A kifogásnak helyt adott a Kúria, mivel a kifogást előterjesztő hitelező romániai székhelyű és központi érdekeltséggel Romániában rendelkezik. Ezért szükséges az 1346/2000/EK rendelet cikke alkalmazása, amelyet a felszámoló elmulasztott. Másik tagállami hitelező esetében a 40 napos bejelentési, illetve 180 napos jogvesztő határidő nem számítható a felszámolást elrendelő végzés Céggközlönyben való közzétételétől, mert a hitelező ilyen esetben nem értesül a felszámolás megindulásáról.

Jelen ügyben a hitelező nem Magyarországon rendelkezik székhellyel és a fő érdekeltségei központjával sem, hanem az Európai Unió más tagállamában, Romániában. Ilyen esetben a Tanács fizetésképtelenségi eljárásokról szóló 1346/2000/EK rendeletének (a továbbiakban: Rendelet) 40. cikke alapján kell a felszámolónak eljárnia.

A kifogást előterjesztő a felülvizsgálati kérelmében nem hivatkozott ugyan a Rendelet megsértésére, de az Európai Bíróság a C-35/76, Simmenthal Spa v. Ministero delle Finanze (1976/ECR 1871) számú ügyben kimondta, hogy a tagállami bíróságnak hivatalból kell érvényt szereznie a közösségi jog rendelkezéseinek.

A Rendelet 40. cikke, illetve ez alapján a 38/2009.(VIII.31.)IRM rendelet 2. számú melléklete előírja a felszámoló tájékoztatási kötelezettségét az adós azon ismert hitelezői tekintetében, akiknek szokásos tartózkodási helye, lakóhelye vagy székhelye más tagállamban van. Az IRM rendelet melléklete – a Rendelet 40. cikkének (2) bekezdése alapján – tartalmazza azokat a konkrét eljáráshoz kapcsolódó adatokat, amelyeket a felszámolónak mindenképpen közölnie kell a másik tagállami hitelezővel. Ezek között az adatok között található a felszámolási eljárást lefolytató bíróság Gazdasági Hivatala díjfedezeti számlájának a száma is. A melléklet az ügy konkrét adatain kívül a jogszabály előírásairól, egyes kötelezettségek elmulasztásának jogkövetkezményeiről is részletes tájékoztatást ad a tagállami hitelező számára.

Másik tagállami hitelező esetén a 40 napos bejelentési, illetve 180 napos jogvesztő határidő nem számítható a felszámolást elrendelő végzés Céggközlönyben való közzétételétől, mert a hitelező ilyen esetekben nem értesül a felszámolás megindulásáról.

A Rendelet 40. cikke a hitelezők megfelelő informálása érdekében írja elő a közvetlen értesítést. Az így tájékoztatott hitelező számára az IRM rendelet mellékletében írtak biztosítják a megfelelő információk átadását, s ebből következően esetükben a törvényi jogkövetkezmények is csak a kézbesítés időpontjától számíthatók.

A jelen eljárásban megállapítható, hogy a felszámoló feltehetően nem ismerhette fel az adós irataiból, hogy a kifogást előterjesztő az adós hitelezője, hiszen a neki írt levelében is az adósnak a kifogást előterjesztővel szembeni követelését részletezi.

Ugyanakkor a kifogást előterjesztő bejelentését követően a felszámolónak kötelessége lett volna az IRM rendelet 2. számú mellékletét – az ott található egyik idegen nyelvű fordítással együtt – a hitelezői igényt bejelentett kifogást előterjesztő részére megküldeni. Miután erre nem került sor, a másik tagállami hitelező nem került abba a helyzetbe, hogy a követelését a magyar Cstv. rendelkezéseinek megfelelően érvényesíthesse, s ebből következően nem alkalmazhatóak vele szemben azok a jogkövetkezmények sem, amelyeket a törvény késedelem esetére tartalmaz.

A fent kifejtettek szerint a felszámoló jogszabályoknak megfelelő tájékoztatása hiányában nem minősülhet határidőn túli hitelezői igénynek a hitelező által bejelentett követelés, és a felszámoló jogszabálysértő mulasztása miatt nem minősülhet késedelmesnek a hitelező által időközben teljesített nyilvántartásba vételi díj befizetése sem.

Mfv.III.10.631/2013/4.

Amennyiben az okiratokból az állapítható meg, hogy a felperes Svédországban nem csupán tartózkodása, de jövedelemszerző (és járulékfizető) tevékenysége alapján is jogosult lenne garantált nyugdíjra, a nők kedvezményes nyugdíjára jogosító időként figyelembe kell venni.

A perben eldöntendő kérdés volt, hogy a felperes által 2004-2005. évek mint kereső tevékenységgel, jövedelemszerző tevékenységgel eltöltött idő, amely jövedelmek után a felperes nyugdíjjárulék fizetési kötelezettségének eleget tett, a nők 40 éves kedvezményes öregségi nyugdíjához szükséges jogosító időként figyelembe vehető-e.

A nők kedvezményes öregségi nyugdíjának jogosultsági feltételeit a Tny. 2011. január 1-jétől hatályos 18. § (2a)-(2d) bekezdése tartalmazza. E körben öregségi teljes nyugdíjra életkorától függetlenül jogosult az a nő is, aki legalább 40 év jogosultsági idővel rendelkezik és a nyugdíj megállapításának kezdő időpontjában az általános szabályok szerint biztosítással járó jogviszonyban nem áll. Jogosultsági időnek minősül a kereső tevékenységgel járó biztosítási vagy azzal egy tekintet alá eső jogviszonnyal, valamint terhességi gyermekágyi segélyre, gyermekgondozási díjban, gyermekgondozási segélyben, gyermeknevelési támogatásban és a súlyosan fogyatékos vér szerinti, vagy örökbe fogadott gyermekére tekintettel megállapított ápolási díjban eltöltött idővel szerzett szolgálati idő.

A Tny. 18. § (2b) bekezdése alkalmazásánál kereső tevékenységgel járó biztosítási vagy azzal egy tekintet alá eső jogviszonyként kell figyelembe venni az 1997. december 31-et követően a Tbj. 5. § (1) ab) és e)-i) pontjaiban, valamint (2)-(3) bekezdésében meghatározott jogviszonyokban töltött időt, 1998. január 1-jét megelőzően pedig a hivatkozott jogszabályban felsoroltakkal egyező jogviszonyban töltött időtartamokat.

A Tny.vhr. 12. §-a részletesen tartalmazza azoknak a biztosítási jogviszonyoknak a megnevezését, amelyek időtartama a jogosultsághoz beszámíthatók. Jogosultsági időnek számít az az idő is, amikor valaki munkavégzésre irányuló egyéb jogviszony keretében (megbízási szerződés alapján egyéni vállalkozónak nem minősülő társas vállalkozási jogviszonyban) személyesen munkát végez és tevékenységéből származó jövedelme eléri a minimálbér 30%-át. Teljes értékű az a szolgálati idő is, amikor a nyugdíjjárulék-alapot képező kereset kevesebb, mint az adott évre meghatározott minimálbér, nem kell azt arányosítani attól függően, hogy a kereset hogyan viszonyul a minimálbérhez.

Az eljárás során nem volt vitatott, hogy a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 883/2004/EK rendelet, a végrehajtására kiadott 987/2009/EK rendelet előírásait, valamint a Tny. 18. § és a Tny.vhr. 12. § rendelkezéseit kell alkalmazni. Peradat, hogy a felperes 2004-2005. években Svédországban munkát végzett, mely munka jövedelemszerző tevékenységnek minősült, és amely jövedelem után a felperes nyugdíjjárulékot fizetett. A felperes 2004. és 2005. években szerzett jövedelme nem érte el Svédországban meghatározott nyugdíjalapot képező jövedelem alsó határát. A felperes részére a svéd nyugdíjbiztosítási szerv igazolása (E205 nyomtatvány) 1. oszlopában 1986. január 1-jétől 2003. december 31-ig, illetve 2006. január 1-jétől 2006. december 31-ig, a nyomtatvány 3. oszlopában pedig 1985. február 19-től 2011. február 25-ig tüntetett fel szolgálati időt. A felperes okiratokkal igazolta, hogy 2004. évben adózott jövedelme 11.900 svéd korona volt, amely után 331 svéd korona öregségi nyugdíjjárulékot fizetett. Üzleti tevékenységéből származó jövedelme 2005. évben 16.593 svéd korona volt, mely után 1694 svéd korona öregségi nyugdíjjárulékot fizetett. Az alperes nem vitatta a felperesi munkavégzést, a jövedelemszerzést, sem a járulékfizetés megtörténtét.

Az öregségi nyugdíjrendszer Svédországban két részből áll: egy jövedelemalapú nyugdíjból és egy garantált nyugdíjból. A garantált nyugdíj rendszere nyugdíjminimumot biztosít azoknak a személyeknek, akik nem lennének jogosultak valamely okból kifolyólag jövedelemalapú nyugdíjra, de svédországi lakóhellyel rendelkeznek. A garantált nyugdíj két időszakra jár, egyrészt olyan időszakra, amely alatt az igénylő Svédországban tartózkodik, de munkát nem végez, másrészt egy olyan időszakra, amikor végez munkát és járulékbefizetést teljesít, azonban jövedelme nem éri el azt a határt, amely a jövedelemalapú nyugdíjra való jogosultságot megteremti. A jövedelemalapú öregségi

nyugdíj a jövedelemszerző tevékenységen alapuló önálló biztosítási rendszer, amelyet a munkavállalók és az önálló vállalkozók is igénybe vehetnek. Alapvetően minden bejelentett adóköteles jövedelem nyugdíjra jogosít.

A svéd nyugdíjbiztosító által kiállított okirat tanúsága szerint az 1. oszlopba a jövedelemalapú nyugdíjra jogosító biztosítási időszak került feltüntetésre, míg a 3. oszlopába a garantált nyugdíj folyósítására jogosító ún. főtartózkodási időszak. Az alperes ezen meghatározásból, valamint a H6. határozatából kiindulva a 3. oszlopot tartózkodási időszakként tekintette, hivatkozva arra a kialakult belső gyakorlatára, hogy mindig az 1. oszlopot veszik figyelembe a kedvezményes öregségi nyugdíjra jogosító idő megállapításánál.

A becsatolt okiratokból egyértelműen kitűnik, hogy a felperes nem csupán tartózkodása alapján lett volna jogosult nyugdíjra, hanem jövedelemszerző tevékenysége, illetőleg a jövedelme után fizetett járuléka tekintetével is, ezért a Kúria megállapította, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság jogerős ítéletében a 883/2009/EK rendeletet a Tny. 18. § (1) bekezdés b) pontját, 18. § (2) bekezdését, a Tny.vhr. 12. §-át helytállóan értelmezte és jogszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a 2004-2005. éveket a nők kedvezményes öregségi nyugdíjáról szóló rendelkezések értelmében figyelembe kell venni a felperes kérelme elbírálásakor.

Polgári ügyszak

Pfv.IV.20.817/2014/4.

A "Humánmeteorológia" megjelölés az időjárással összefüggő, emberi környezetre és egészségre vonatkozó adatok, információk szolgáltatásának gyűjtőneve, amelyet az alperes a szolgáltatásának jellemzőjére szükségszerűen használt, ezért a védjegybitorlás nem állapítható meg.

A Vt. 15. § (1) bekezdés b) pontja szerint a védjegyoltalom alapján a védjegyjogosult nem tilthat el mást attól, hogy gazdasági tevékenysége körében – az üzleti tisztesség követelményeivel összhangban – használja az áru vagy szolgáltatás fajtájára, minőségére, mennyiségére, rendeltetésére, értékére, földrajzi eredetére, előállítási, illetve teljesítési idejére vagy egyéb jellemzőjére vonatkozó jelzést. E rendelkezés célja, amint azt az Európai Bíróság a C-102/07. számú, ún. Adidas-ügyben is kifejtette, a gazdasági szereplők mindegyike részére biztosítani annak a lehetőségét, hogy leíró jellegű megjelöléseket használhassanak.

Az adott esetben a kifogásolt megjelölést alkotó és a védjeggyel is azonos „humán” és a „meteorológia” szavakból álló kifejezés jelentésének helyes értelmezésével jutottak az eljáró bíróságok arra a következtetésre, hogy a megjelölés az időjárással összefüggő, emberi környezetre és egészségre vonatkozó adatok, információk szolgáltatásának gyűjtőneve, amelyet az alperes a szolgáltatásának jellemzőjére szükségszerűen használt. Miután az alperes megjelölés-használata a szolgáltatás jellemzőjének megnevezéséhez szükséges mértéket nem haladta meg, önmagában azon az alapon, hogy az alperes a szolgáltatását gazdasági tevékenysége körében nyújtja, azt megállapítani, hogy ez a használat az üzleti tisztesség követelményébe ütközik, nem lehet. Mindezekre tekintettel tartalmilag jogszabálysértés nélkül állapította meg a jogerős ítélet, hogy az alperes megjelölés-használatát a védjegyjogosult felperes nem tilthatja meg, ezért jogosulatlan használat hiányában a Vt. 27. § (1) bekezdése alapján a védjegybitorlás megtörténte sem állapítható meg.

Közigazgatási ügyszak

Kfv.III.35.352/2013/5.

Számla szerinti gazdasági esemény hiányában áfalevonási jog nem gyakorolható.

Kfv.IV.35.565/2013/12.

I. Civil szervezetek infrastruktúra fejlesztése célterületre nyújtandó támogatás esetén a hatóságnak a jogszabályok keretei között mérlegelési lehetősége van a megvalósítani kívánt cél támogathatóságát

tekintve.

II. Az üzemeltetési kötelezettség időtartam alatt a beruházás tárgya nem idegeníthető el és nem adható bérbe.

A hatóság szerint a tervezett fejlesztés nem felel meg a támogatás céljának, a fejlesztés indokoltasága megkérdőjelezhető. A 65/2011/EU rendelet (a továbbiakban: EU rendelet) 24. cikk 2) pont a) pontja szerint a támogatási kérelem ellenőrzése különösen az igényelt támogatás tárgyát képező tevékenység támogathatóságának a vizsgálatára terjed ki. Megállapítható, hogy a jogszabályi keretek között mérlegelési kérdés annak megítélése, hogy a felperesnek a k.-i működés feltételeinek biztosításán túl, indokolt-e egy multifunkcionális civil iroda létrehozása. A mérlegelés eredményének felülvizsgálata kívül esik a jogszerűségi vizsgálat köréből.

Kfv.IV.35.673/2013/7.szám

Mezőgazdasági támogatási ügyben a kölcsönös megfeleltetési szabályoknak való meg nem felelés nem állapítható meg, ha a fél az adott mezőgazdasági területet – bizonyítható módon – nem birtokolhatta. Ebben az esetben a helyszíni ellenőrzés során bejelentett vis maior elfogadható.

I. Az alperes felülvizsgálati kérelmében elsőként arra hivatkozott, hogy a bíróság az ügyben nem megfelelően vette figyelembe az 1122/2009/EK rendelet 47. cikk (1) bekezdését, mert az az ügyfélhez és nem az adott földterülethez kapcsolódik. Az EK rendelet 47. cikk (1) bekezdése értelmében: „E fejezet alkalmazásában az ismételt meg nem felelés a 4. cikkben említett ugyanazon követelmény, előírás vagy kötelezettség három egymást követő naptári éven belül több mint egy alkalommal megállapított megsértése, feltéve, hogy a mezőgazdasági termelőt értesítették a korábbi meg nem feleléstől, és adott esetben lehetősége volt megtenni a szükséges intézkedéseket az előző meg nem felelés megszüntetésére.”

Az ügy irataiból megállapítható, hogy az alperes határozata az ügyfélhez kapcsolódva hivatkozik az EK rendelet 47. cikk (1) bekezdésére, és a bíróság jogerős ítélete is ezzel a tartalommal idézi. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az ügyfél érdekkörében felmerült azon körülményt, hogy a kérdéses területet zavartalanul nem birtokolhatta, a hatóság nem vette figyelembe: sem úgy, hogy azt a felróhatóság körében értékelte, sem úgy, hogy megvizsgálta volna a vis maiorként való figyelembe vétel lehetőségét. A Kúria utal arra, hogy az EK rendelt 47. cikk (1) bekezdés utolsó mondata azt a feltételt fűzi a meg nem felelés megállapításához, hogy vizsgálni szükséges: „a mezőgazdasági termelőnek lehetősége volt-e megtenni a szükséges intézkedéseket az előző meg nem felelés megszüntetésére.” Ez jelen ügy tárgya, amelyben nem vitás, hogy a felperes ebben akadályozva volt.

II. Az elektronikus bejelentéssel összefüggésben a Kúria több eseti döntésében – így a Kfv.IV.35.430/2013/5.számú ítéletében – a vonatkozó EK rendeletek alapján rámutatott: a belső jogi szabályok bár előírhatják, hogy mind a mezőgazdasági termelőtől a hatóságok felé irányuló, mind az ellentétes irányú közléseket elektronikus úton továbbítsák, ugyanakkor az elektronikus úton történő továbbítás esetén megfelelő intézkedéseket kell tenni annak biztosítására, hogy a hagyományos benyújtási módot, illetve az elektronikus továbbítás lehetőségét választó mezőgazdasági termelők között semmilyen megkülönböztetés se legyen. (Ezt tartalmazza egyébként a jelen ügyben alkalmazott 2009. november 30-i 1122/2009/EK bizottsági rendelet 20 cikk (1) bekezdés e) pontja is).

Kfv.I.35.011/2014/9.

A gazdasági esemény el nem fogadása esetén nem kell vizsgálni az adózó tudat tartalmát. Egzakt tényállás hiányában helytálló az adóhatóság megismételt eljárásra kötelezése.

Az áfa levonási jog Áfa tv. 120.§-a szerinti gyakorlásának vizsgálata során, az Európai Unió Bíróságnak a HÉA irányelven nyugvó ítéleteiben megfogalmazottak alkalmazásakor, alapvető különbséget kell tenni aközött, hogy a levonási joggal érintett gazdasági esemény nem valósult meg, vagy az alperes értékeli akként, hogy nem valósult meg, és ezt a számla kibocsátó részéről kimutatható körülményekkel kívánja igazolni. Ha a felek között nem valósult meg gazdasági esemény,

akkor az Európai Unió Bíróságának ítéleteiben kifejtettek nem alkalmazhatók. Erre csak akkor kerülhet sor, ha a felek között megállapítható a gazdasági esemény, de a számlakibocsátó oldalán olyan hiányosságok mutatkoznak, amelyre a számla befogadójának semmiféle ráhatása nincs, arról nem tudott és nem is kellett tudnia.

Az alperesi határozatban foglaltak alapján kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a felperes által gyakorolni kívánt levonási jog visszautasítására milyen okból, az Európai Unió Bíróságának ítéletein nyugvó értékelési rendszer melyik fázisában került sor. Ugyanakkor a gazdasági események megvalósulása sem állapítható meg kétséget kizáróan. A jogerős ítélet helytállóan helyezte hatályon kívül az elsőfokú határozatra is kiterjedően az alperesi határozatot, és kötelezte első fokon eljáró közigazgatási hatóságot új eljárásra.

Kfv.I.35.023/2014/8.

Közösségi termékértékesítés során az ún. láncügylet, illetve háromszögügylet résztvevői közül csak azt illeti meg az adómentesség, akinek a termékértékesítése az ún. fuvarozásos ("mozgó") ügyletbe közvetlenül kapcsolódott.

A felek között létrejött jelen gazdasági esemény lényegében egy speciális ún. „háromszög ügylet”, melynek eredményeképpen az áru valóban kiment az országból. Az ilyen típusú jogügyletek azonban nem ritkák, melynek során a gazdasági élet szereplőitől a különös odafigyelés elvárható követelmény, tekintettel az Európai Unió Bírósága ítéleteire (EMAG, Euró Tyre) is, amelyekben a bíróság leszögezte, hogy csak egy ügyletbe kapcsolódhat 0%-os áfás termékértékesítés, méghozzá a fuvarozással érintett ún. „mozgó” ügyletbe.

Az Áfa tv. 27. §-ából egyértelműen levezethető, hogy a mozgó ügyletbe képest a többi hogyan minősül, melyik lesz a belföldi és melyik közösségi értékesítés. Jelen esetben fel sem merült a felperes oldalán a csalárd magatartás, ebből következően a felperes részéről a Mecsek-Gabona ítéletre hivatkozás nem volt helytálló. Nem arról volt szó ugyanis, hogy nem ment ki az áru külföldre, és hogy erről a felperes tudhatott-e kellő körültekintés esetén. Jelen esetben az áru elhagyta az országot, de azt a végső vevő szállította el az eladótól, így a magyar és a szlovák fél közötti ügylet csak belföldi lehetett.

Kfv.I.35.091/2014/6.

Az iratok szállítása körében tanúsított adózói gondatlan magatartás gátja az Art. 110. § b) pontja alkalmazásának.

A feltárt tényállás szerint az adózó áfabevallásait „0”-ás adattartalommal nyújtotta be. A rendelkezésre álló számlák viszont azt mutatták, hogy számláiban általános forgalmi adót számított fel, melynek bevallására és befizetésére volt köteles. Az Európai Unió Bírósága a C-642/11. (Stroy trans) ügyben is kifejtette, hogy: „A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 203. cikkét a következőképpen kell értelmezni: annak a személynek, aki hozzáadottérték-adót tüntet fel a számlán, az adóköteles ügylet tényleges megvalósulásától függetlenül meg kell azt fizetnie...”

Az Art. melléklete pontosan meghatározza a bevallás gyakoriságára figyelemmel, hogy azt mikor, milyen időszakra vonatkozóan kell benyújtania. Ezek a bevallások képezik az adóhatósági ellenőrzés alapját, kiinduló pontját. Így irreleváns, hogy az adózó mérlegében a későbbiek során a 2008. évi általános forgalmi adót feltüntette, mert az ellenőrzés alapját nem ez a mérlegbeszámoló képezi, hanem az általános forgalmi adóról tett bevallásai.

Kfv.I.35.152/2014/4.

Gazdasági esemény hiányában nem gyakorolható az áfa levonási jog.

az áfa levonási jog Áfa tv. 120.§-a szerinti gyakorlásának vizsgálata során, az Európai Unió

Bíróságnak ítéleteiben megfogalmazottak alkalmazásakor, alapvető különbséget kell tenni között, hogy a levonási joggal érintett gazdasági esemény nem valósult meg, vagy az alperes értékeli akként, hogy nem valósult meg, és ezt a számla kibocsátó oldalán kimutatható, a teljesítés ellen ható hibákkal kívánja igazolni. Ha a felek között nincs gazdasági esemény, akkor az Európai Unió Bíróságának ítéleteiben kifejtettek egyáltalán nem alkalmazhatók. Erre csak akkor kerülhet sor, ha a felek között megállapítható a gazdasági esemény, de a teljesítésnek a számlakibocsátó oldalán olyan hibái vannak, amelyre a számla befogadjának semmiféle ráhatása nincs.

Az alperesi határozat és a jogerős ítélet a gazdasági esemény hiányát helytállóan állapította meg. Ennek következtében a tudattartalomnak a jogalap körében való értékelése szükségtelen volt, de nem befolyásolta a levonási jog gyakorolásának alperesi visszautasítását, és a jogerős ítélet érdemi megalapozottságát.

Kfv.II.37.537/2014/10.

Megszűnik a harmadik országbeli állampolgár tartózkodási joga, ha a tartózkodás feltételeit nem teljesíti, még akkor is, ha korábban családtag státusszal bírt.

A felperes családtag státusza megkérdőjelezhető, mivel a tartós különélés arra utal, hogy nem tekinthető a magyar állampolgárt kísérő vagy hozzá csatlakozó családtagnak (Szmtv. 1.§ (1) bekezdés c) pontja). Bár a fenti hivatkozás nem helytelen, sokkal hangsúlyosabb, hogy a felperes kérelmének elutasítása az Szmtv. 14.§ (1) bekezdés a) pontján alapul, miszerint a felperes a tartózkodási jog gyakorlásának feltételeit nem teljesíti. A Kúria álláspontja szerint a 2004/38/EK Irányelv szűkítésére sem a magyar jogba való átültetéssel, sem a hatóság jogértelmezésével nem került sor. A 2004/38/EK Irányelv értelmezésénél éppúgy, mint a hazai jogszabályi rendelkezés esetén, a jogalkotói célt kell figyelembe venni, amely □állampolgárságra tekintet nélkül – a családként összetartozó személyek együttélését kívánta elősegíteni, nem pedig azt, hogy e humanitárius gesztussal visszaélve a jogintézmény éppen az eredetivel ellentétes célra kerüljön felhasználásra.

Kfv.III.37.543/2014/6.

Az IVB orvostechikai eszköz az emberi szervezetből származó minták in vitro vizsgálatára szolgál.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte és alkalmazta az ügyre vonatkozó hazai és uniós előírásokat [különösen: a 98/97/EK. irányelvnek 11. cikkét], összhangban a közigazgatási eljárás során és a perben alkalmazott anyagi jogszabályi rendelkezésekkel. A felperes által e körben kifogásolt szabályozási eltérés a 8/2003. (III.13.) ESzCsM rendelet 2.§ (1) bekezdésének felperes általi értelmezését semmivel sem támasztotta alá.

Kfv.IV.37.642/2014/11.

I. A jogszabály törzsszövegét és a hozzá kapcsolódó mellékletet együtt kell alkalmazni és értelmezni, így a törzsszövegre vonatkozó hatályba léptető rendelkezés a mellékletre is vonatkozik.

II. A Közbeszerzési Döntőbizottság nincs elzárva attól, hogy döntéseiben az európai unió jogát érvényesítse.

III. Abban az időszakban, amikor a közbeszerzési eljárásban az előzetes vitarendezés kötelező volt, ennek kezdeményezése a Döntőbizottsághoz fordulás – azaz e jogorvoslati lehetőséggel való élés – előfeltételének tekintendő. Elmaradása a Döntőbizottság érdemi eljárásnak akadályát képezi.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

1. Magyar Keresztény Mennonita Egyház és társai Magyarország elleni ügye (70945/11, 23611/12, 26998/12 stb. ügyek)⁵²

A kérelmezők különböző vallási közösségek, illetve azok egyes lelkipásztorai és egyes tagjai. A 2012 januárjában hatályba lépett új Egyházügyi Törvény elfogadása előtt, a vallási közösségeket Magyarországon egyházként tartották nyilván és állami támogatásban részesültek. Az új törvény alapján, amelynek célja az volt, hogy kezelje az állami támogatások egyes egyházak általi kizsákmányolásával kapcsolatos problémát, csak néhány elismert egyház kapott továbbra is támogatást. Minden más vallási közösség, köztük a kérelmezők is, elvesztette egyház jogállását, de egyesületként szabadon folytathatta tovább vallási tevékenységét.

Az Alkotmánybíróság döntését követően, amely az új Egyházügyi Törvény bizonyos rendelkezéseit – különösen azt, hogy csak az elismert egyházak jogosultak a személyi jövedelemadó egy százalékára, amelyről a hívek adományként rendelkezhetnek – alkotmányellenesnek találta, új jogszabályt fogadtak el 2013-ban, amely alapján a kérelmezőkhöz hasonló vallási közösségek ismét egyháznak nevezhették magukat. A törvény azonban annyiban továbbra is előírta, hogy a vallási közösségeknek továbbra is kérni kellett az Országgyűléstől az egyházkénti elismerést, ha vissza akarták nyerni azokat a pénzügyi és költségvetési előnyökhöz való hozzáférést, amelyekre korábban jogosultak voltak.

A kérelmezők – az Egyezmény 11. cikkére az Egyezmény 9. cikkének fényében hivatkozva – sérelmezték nyilvántartásból való törlésüket és az egyházak diszkriminatív újbóli nyilvántartásba vételét.

A Bíróság úgy ítélte, hogy a kérelmezők egyházi nyilvántartásból való törlése az Egyezmény 9. és 11. cikke szerinti jogba való beavatkozásnak minősül. Az nem volt vitatott, hogy a beavatkozást törvény írta elő, nevezetesen a 2011. évi Egyházügyi Törvény. A bíróság kész volt elfogadni, hogy az intézkedés tekinthető olyannak, mint amely a 11. cikk alkalmazása körében – bizonyos egyházak csalárd tevékenysége elleni harc megkísérlése révén – a „zavargás vagy bűnözés ... megelőzése” törvényes célját követi.

Ami azt a kérdést illeti, hogy az intézkedés az Egyezmény 11. cikke értelmében szükséges-e egy demokratikus társadalomban, a Bíróság úgy ítélte: noha az Egyezmény 9. és 11. cikke megköveteli az Államtól annak biztosítását, hogy a vallási közösségeknek lehetőségük legyen a polgári jog alapján működő szervezetként jogképességet szerezni, a vallási szervezeteknek nincs joga egy különleges jogállásra. A Bíróság azonban hangsúlyozta, hogy a vallási közösségeknek biztosított jogállásbeli különbségnek nem szabad előnytelen színben feltüntetni egyes közösségeket a közvélemény szemében. Megjegyezte, hogy számos országban egy felekezet számára az „egyház” megnevezés és az állami elismerés a kulcs ahhoz a társadalmi megbecsüléshez, amelynek hiányában egy vallási közösség csak gyanús szektának látszik. A Bíróság nem tudja figyelmen kívül hagyni azt a veszélyt, hogy egy vallás követője csupán megtűrtnek – és nem szívesen látottnak – érezheti magát, ha az Állam megtagadja az ő vallási közösségének elismerését és támogatását, amelyet korábban élvezett, míg ezt az elismerést és támogatást kiterjeszti más felekezetekre.

Az új Egyházügyi Törvény eredményeképpen a kérelmező közösségek elvesztették az előjogokra, állami támogatásokra és adományokra jogosult egyházi jogállásukat. Bár a magyar Kormányzat azzal érvelt, hogy az Alkotmánybíróság határozata orvosolta a sérelmeiket, a kérelmező közösségek úgy találták, hogy korábbi jogállásukat nem tudják maradéktalanul visszaszerezni. A Bíróság álláspontja szerint, fontos, hogy a kérelmező közösségek elismert egyházak voltak, amikor Magyarország csatlakozott az Egyezményhez, és azok is maradtak 2011-ig. A Bíróság elismerte a magyar Kormányzat az országban korábban nyilvántartásba vett nagyszámú egyházzal kapcsolatos problémát

52 Az ítélet 2014. szeptember 8-án vált véglegessé.

érintő legitím aggodalmát, tekintettel arra, hogy néhány közülük visszaélt az állami támogatással, míg valós vallási tevékenységet nem folytatott. A Kormányzat azonban nem mutatta ki, hogy az általa érzékelt probléma nem volt kezelhető kevésbé drasztikus megoldásokkal mint például a bírósági ellenőrzés és a bizonyítottan visszaélősszerűen működő egyházak feloszlata.

Az elismert egyházként való újbóli nyilvántartásba vételnek a kérelmező közösségek számára nyitva álló lehetőség kapcsán a Bíróság kiemelte, hogy az elismerésről szóló döntés az Országgyűlést, egy messzemenően politikai testületet illet meg. A Bíróság úgy ítélte, hogy egy olyan helyzet, amelyben a vallási közösségek lefokozzák, hogy politikai pártoknak udvaroljanak kedvező szavazatokért, összeegyeztethetetlen az Állam e területen érvényesülő semlegességi kötelezettségével. A magyar Kormányzat semmilyen okát sem adta, miért szükséges újból megvizsgálni a már működő egyházakat a társadalomra veszélyesség szempontjából, és nem mutatta ki a kérelmező közösségekből fakadó közvetlen veszély semmilyen jelét.

Az Egyházügyi Törvény eredményeként elvesztett anyagi hasznok tekintetében a Bíróság kiemelte, hogy az Egyezmény 9. cikke nem ruházta a kérelmező közösségekre vagy tagjaikra azt a jogot, hogy az állami költségvetésből többletforrást biztosítsanak nekik. Az állami támogatások azonban, amelyeket eltérő módon juttatnak különböző vallásoknak, a legszigorúbb vizsgálatot igénylik. A juttatások visszavonása az új Egyházügyi Törvényt követően csak bizonyos felekezetekeket érintett, köztük a kérelmező közösségeket, minthogy ők nem teljesítettek bizonyos, a törvényhozó által megszabott feltételeket, nevezetesen a legkevesebb taglétszámot és létezés legrövidebb időtartamát. A Jog a Demokráciáért Európai Bizottság („Velencei Bizottság”) által az Egyházügyi Törvény tárgyában készített jelentésre utalva a Bíróság egyetértett a jelentésnek azzal a megállapításával, hogy túlzó követelmény egy vallási szervezetnek, hogy egyesületként nemzetközileg legalább 100 éve, vagy Magyarországon legalább 20 éve létezzen. A Bíróság hangsúlyozta: az állami semlegesség megköveteli, hogy az elismerést, partnerséget – például a közérdekű feladatok kiszervezését – és állami támogatásokat érintő különbség meghatározható feltételeken alapuljon, olyanokon, mint például a közösség anyagi teherbíró képessége. Nincs azonban tárgyyszerű indoka az eltérő bánásmódnak a személyi jövedelem adó 1%-án alapuló adományok tekintetében, amelyet arra szántak, hogy a hitéleti tevékenységeket támogassák és amelyre csak az elismert egyházak jogosultak.

A Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy ezek az elemek együttesen lehetővé teszik, hogy úgy ítélje: az Egyházügyi Törvény által alkalmazott eszköz nem „szükséges egy demokratikus társadalomban”. Ezzel összhangban az Egyezmény 11. cikkét az Egyezmény 9. cikke tekintetében megsértették.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

1. Hasszán Egyesült Királyság elleni ügye (29.750/09. sz. ügy)⁵³

A kérelmező egy jelenleg Szíriában élő iraki állampolgár. Irak 2003-as, az Amerikai Egyesült Államok által vezetett fegyveres erők szövetsége általi megszállását megelőzően a kérelmező a Baasz Párt, az akkori, Szaddam Husszein által vezetett kormánypárt országos titkárságának általános ügyvivője volt. A kérelmező e mellett a Baasz Párt magánhadseregének, az El Kudsz Gárda tábornoka is volt. Um Kaszr kikötővárosban élt, a délkelet-iraki Bászra tartományban.

2003 áprilisában, Bászra elfoglalása után, a brit hadsereg megkezdte a Baasz Párt magas rangú tagjainak letartóztatását. A kérelmező szerint, ő ebben az időben bujkált, hátrahagyva testvérét, hogy otthonát megvédelmezze. Azt állítja, hogy 2003 áprilisában a brit hadsereg a kora reggeli órákban kijött lakására, és elvitte testvérét. A brit Kormányzat elfogadta, hogy a brit erők letartóztatták a kérelmező testvérét, azt állítva, hogy egy AK-47 géppisztoly felfegyverkezve a kérelmező házában tetején találták, ahol más fegyverek és katonai hírszerzési értékkel bíró okiratok is voltak, és ezért őt vették őrizetbe mint feltételezett hadifoglyot, harcosként vagy a biztonságra veszélyt jelentő polgári személyt, a Harmadik Genfi Egyezményrel összhangban, amíg jogállását nem tisztázták. A brit Kormányzat érve az, hogy egy nemzetközi fegyveres összeütközés keretében az Európai Emberi Jogi Egyezmény vagy egyáltalán nem, vagy a fegyveres összeütközésre vonatkozó jog, ideértve az 1949.

53 Az ítéletet a Nagykamara 2014. szeptember 16-án hozta.

augusztus 12-ei Genfi Egyezmények figyelembevételével alkalmazható.

Mind a Kormányzat, mind a kérelmező elfogadták, hogy a kérelmező testvérét a brit erők a Camp Bucca hadifogolytáborba vitték, amelyet az Egyesült Államok erői működtettek. A brit erők azonban bizonyos ellenőrzést gyakoroltak a brit hadsereg által letartóztatott foglyok felett. Ennek az ellenőrzésnek a mértékét és annak jogkövetkezményeit vitatják a felek. Az Egyesült Királyság Kormányzata, amely a kérelmező testvére camp buccai kihallgatási jegyzőkönyveit és egy katonai adatbázisban rá vonatkozó bejegyzések fényképeit rendelkezésre bocsájtva azt állította: miután mind a brit, mind az amerikai hatóságok kihallgatták, és megállapították hogy a kérelmező testvére nem minősül harcosnak, és nem jelent fenyegetést a biztonságra, 2003. május 12-én vagy valamikor e körül szabadlára helyezték.

A kérelmező állította, hogy testvére nem érintkezett a családjával azon időszak alatt, amelyről a Kormányzat azt állítja, hogy szabadlábán volt. A kérelmező szerint a testvére holttestét lőtt sebekkel Um Kaszrtól 700 kilométerre, egy Bagdadtól északra fekvő kisváros mellett fedezték fel 2003 szeptember elején. A brit Kormányzat előadta, hogy nincs független bizonyíték a kérelmező testvére halálának okára, hangsúlyozva, hogy egy olyan területen találták meg, amelyet soha sem ellenőriztek a brit erők.

A kérelmező 2007-ben keresetet nyújtott be a brit közigazgatási bírósághoz, kérve annak megállapítását, hogy emberi jogait megsértették az Európai Emberi Jogi Egyezmény alapján, továbbá a Kormányzat kötelezését arra, hogy fizessen neki kártérítést és folytasson le vizsgálatot a testvére halála ügyében. A keresetet azonban elutasították, miután a bíróság úgy találta, hogy Camp Bucca inkább amerikai, mint brit katonai létesítmény volt, és hogy az Egyesült Királyságnak ezért nem volt érdemi joghatósága.

A kérelmező – az Egyezmény 5. cikkének 1., 2., 3. és 4. bekezdésére hivatkozással – azt sérelmezte, hogy testvére fogvatartása önkényes volt, törvénytelen és nélkülözte az eljárási garanciákat.

A Bíróságot nem győzte meg a Kormányzat azon érvelése, hogy joghatósága nem vonatkozik a nemzetközi fegyveres összeütközés aktív ellenségeskedési szakaszára, ha a Szerződő Államok tisztviselői olyan területen tevékenykednek, amelyen nem ők a megszálló erők, és ahol az állam magatartása e helyett inkább a nemzetközi humanitárius jog követelményeinek van alávetve. Egy ilyen következtetés összeegyeztethetetlen volna a Bíróság korábbi ítélezési gyakorlatával és a Nemzetközi Bíróság ítélezési gyakorlatával is.

A Bíróság nem fogadta el a Kormányzat másik érvét sem a joghatóságnak kizárása érdekében, hogy amennyiben a kérelmező testvérenek Camp Buccába szállítását követő időszakot érinti, az magában foglalja az őrizet átadását az Egyesült Királyság részéről az Egyesült Államoknak. A Camp Buccaban működő rendszerre tekintettel a Bíróság azon az állásponton volt, hogy az Egyesült Királyság visszatartotta a kérelmező 5. cikk szerinti panaszának minden vetülete felett a hatáskörét és az ellenőrzés jogát. Ez a hatáskör és ellenőrzési magában foglalta mind a kérelmező testvére hadifogolytáborba való tényleges felvételét, amikor brit hadifogolyként kezelték, mind a felvételét követő időszakot, amikor a JFIT egysége elé vitték, amelyet teljességgel a brit erők ellenőriztek. Az egységnél történő kihallgatását követően, összhangban az Egyetértési Nyilatkozattal, amely elosztotta a különböző hatásköröket az Egyesült Királyság és az Egyesült Államok között a táborban fogvatartott személyek vonatkozásában, a brit hatóságok a Harmadik és Negyedik Genfi Egyezmény alapján besorolták a kérelmező testvérét, eldöntve, hogy polgári személy, aki nem jelent fenyegetést a biztonságra és elrendelték szabadlára helyezését, amint lehetséges. Végül, egyértelmű volt, hogy a kérelmező testvére, amikor szabadlára helyezése érdekében a polgári lakosság által lakott területre vitték, a fegyveres katonai személyzet őrizetében maradt, az Egyesült Királyság felügyelete és ellenőrzése alatt, addig a pillanatig, amíg le nem szállt a buszról, amely elvitte a táborból.

Összefoglalva tehát a kérelmező testvére az Egyesült Királyság joghatósága alatt volt brit csapatok általi, 2003. április 23-ai elfogásának pillanatától míg le nem engedték a buszról, amely katonai őrizet mellett a hadifogolytáborból a leszállóhelyig vitte, valószínűleg Um Kaszrba, 2003. május 2-án.

Az Egyezmény 5. cikkének szövege tartalmaz egy felsorolást azokról a helyzetekről, amikor az Egyezmény értelmében az őrizetbe vétel megengedett. Ez nem foglalja magába egy személy törvényes

örizetben tartását a nemzetközi humanitárius jog szerint, nemzetközi fegyveres konfliktus során bizonyos hatáskörök gyakorlása érdekében, például a hadifoglyok internálását.

Ez volt az első eset, amikor egy Szerződő Állam azt kérte a Bíróságtól, hogy ne alkalmazza az 5. cikk szerinti kötelezettségeit, vagy valamilyen más módon értelmezze azt a nemzetközi humanitárius jog szerint számára elérhető fogvatartási hatáskörök fényében, ugyanakkor az Egyesült Királyság kormánya nem nyújtott be alakszerű eltérés iránti kérelmet az Egyezmény 15. cikke alapján.

A Bíróság vizsgálatának kiindulópontja az Európai Emberi Jogi Egyezménynek a szerződések jogáról szóló 1969. évi Bécsi Egyezmény meghatározott szabályok fényében való értelmezése tárgyában bevett gyakorlata volt. A Bécsi Egyezmény szerint, egy olyan szerződés értelmezése során, mint amilyen az Európai Egyezmény, figyelembe kell venni a szerződés alkalmazásának későbbi gyakorlatát, amely létrehozta a felek megállapodását annak értelmezését illetően, továbbá minden vonatkozó, a felek egymás közötti viszonyában alkalmazandó nemzetközi jogszabályt. Ebben a tekintetben a Bíróság kiemelte, hogy a Szerződő Államok gyakorlata nem az volt, hogy eltérnek az Egyezmény 5. cikke szerinti kötelezettségeiktől annak érdekében, hogy a nemzetközi fegyveres összeütközések során a Harmadik és Negyedik Genfi Egyezmény alapján embereket tartsanak fogva. Sőt, azt az elvet, hogy az Egyezményt összhangban kell értelmezni a nemzetközi jog szabályaival, amelynek az a részét képezi, egyformán alkalmazták a nemzetközi humanitárius jog olyan szabályaira, mint amilyeneket az 1949. évi Negyedik Genfi Egyezmény felállít. A Genfi Egyezményeket, amelyek célja, hogy csökkentse a háború borzalmait, az Európai Emberi Jogi Egyezmény párhuzamosan fogalmazták meg, és egyetemes elfogadottságot élvez. A Bíróság észlelte, hogy törekednie kell arra: olyan módon értelmezze és alkalmazza az Egyezményt, amely összhangban áll a Nemzetközi Bíróság által körülírt nemzetközi jogi keretekkel.

A fentiekre tekintettel a Bíróság elfogadta a Kormányzat azon érvelését, miszerint az Egyezmény 15. cikke szerinti alakszerű eltérés hiánya nem akadályozza a Bíróságot abban, hogy figyelembe vegye a nemzetközi humanitárius jogi háttérrel és rendelkezéseket, amikor jelen ügyben az Egyezmény 5. cikkét értelmezi és alkalmazza.

Ennek ellenére, és a Nemzetközi Bíróság következetesen ítélezési gyakorlatával összhangban, a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az Egyezmény szerinti biztosítékokat még a nemzetközi fegyveres összeütközés esetén is alkalmazni kell, bár a nemzetközi humanitárius jogi háttér fényében kell értelmezni. A nemzetközi humanitárius jog és az Egyezmény által biztosított biztosítékok együttélése miatt a fegyveres összeütközések idején, az Egyezmény 5. cikke alapján meghatározott, megengedett szabadságelvonás indokait hozzá kell igazítani, amennyire lehetséges a hadifoglyok és a biztonságra veszélyt jelentő polgári személyek a Harmadik és Negyedik Genfi Egyezmény szerinti elhurcolásához. A Bíróság szem előtt tartotta, hogy az internálás békeidőben nem tartozik az Egyezmény 5. cikke szerint szabályozott szabadság-elvonási rendszerhez az Egyezmény 15. cikke szerinti eltérési hatáskör gyakorlása hiányában. Csak a nemzetközi fegyveres összeütközések esetén lehetséges, amikor a hadifoglyok és a biztonságra veszélyt jelentő polgári személyek a nemzetközi humanitárius jog elfogadott eleme, hogy az Egyezmény 5. cikke úgy értelmezhető, mint amely megengedi az ilyen széles hatáskörök gyakorlását.

Ami az Egyezmény 5. cikkében felállított, megengedett fogvatartási okokat illeti, a nemzetközi humanitárius jog szerinti hatáskörök értelmében történő szabadságtól való megfosztásnak „törvényesnek” kell lennie annak érdekében, hogy kizárja az Egyezmény 5. cikke 1. bekezdésének sérelmét. Ez azt jelenti, hogy a fogvatartásnak meg kell felelnie a nemzetközi humanitárius jog szabályának, és ami a legfontosabb, figyelemmel kell lennie az 5. cikk 1. bekezdésének alapvető céljára, vagyis hogy az egyéneket védje az önkényes fogvatartástól.

A Bíróság úgy ítélte meg, hogy az Egyesült Királyság hatóságainak okuk volt azt hinni, hogy a kérelmező testvére, akit a brit csapatok felfegyverkezve, testvére háza tetején találtak, ahol más fegyvereket és katonai hírszerzési értékű okiratokat rejtegettek, olyan személy lehet, akit vagy hadifogolyként vehetnek őrizetbe vagy akinek az internálása kényszerítő biztonsági okokból szükséges, amelyek egyaránt törvényes alapot biztosítanak az elfogásra és fogva tartásra a Harmadik és Negyedik Genfi Egyezmény értelmében. A kérelmező fivére csaknem közvetlenül a Camp Bucca hadifogolytáborba való felvételét követően egy brit és egy amerikai katonai hírszerző tiszt általi két

kihallgatás formájában egy átvilágítási eljárásnak vetették alá, ami oda vezetett, hogy tisztázták a szabadlábra helyezés érdekében, minthogy megállapították, hogy olyan polgári személy, aki nem jelent veszélyt a biztonságra.

Végül a Bíróság úgy találta: valószínű, hogy a kérelmező testvérét 2003. május 2-án Um Kaszrban, vagy a mellett szabadlábra helyezték, különös tekintettel a kérelmező testvérel kapcsolatos számítógépes bejegyzésre, Um Kaszr Camp Buccához való közelségére, a város említésére a hadifogolytáborból elengedett foglyokkal kapcsolatos katonai parancsban és az Egyesült Királyság politikájára, hogy elengedik a foglyokat az ellenségeskedés végeztével. Továbbá, nem volt meglepő, hogy egyetlen szemtanú sem lehetett felkutatni, aki emlékezett volna a kérelmező testvérenek szabadon engedésére, figyelembe véve a kérelem benyújtása előtt az eltelt időt és a britek hadifoglyainak nagy számát, akit elfogtak, megvizsgáltak és szabadon bocsátottak a Camp Bucca hadifogolytáborból 2003. április vége és május eleje körül.

A kérelmező testvérenek elfogása és fogva tartása tehát összhangban állt a Harmadik és Negyedik Genfi Egyezmény szerint az Egyesült Királyság rendelkezésére álló hatáskörökkel, és nem volt önkényes. E megfontolások fényében a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a jelen ügy körülményei között az Egyezmény 5. cikkének 1., 2., 3. és 4. bekezdését nem sértették meg.

2. Anca Mocanu és mások Románia elleni ügye (10.865/09., 45.886/07 és 32.431/08. számú egyesített ügyek)⁵⁴

A kérelmezők két román állampolgár és az 1989. december 21-e Egyesület. Az egyesület összefogja azokat a személyeket, akik megsérültek az 1989. decemberi kormányellenes tüntetések erőszakos leverésében és azok hozzátartozóit, akik meghaltak az események során.

1990. június 13-án a biztonsági erők felléptek a tüntetők ellen, akik elfoglalták a bukaresti Egyetem teret és más területeket a fővárosban. Ez számos polgári áldozatot követelt, köztük az első kérelmező férjét, aki lelőttek a Belügyminisztérium épületéből. Az este folyamán második kérelmezőt és néhány másik embert őrizetbe vettek és bántalmaztak egyenruhás rendőrök és civil ruhás férfiak az állami televízió székháza körül, illetve annak alagsorában. 1990. június 14-én munkások ezreit, különösen bányászokat szerte az ország ipari térségeiből, szállították vonattal Bukarestbe, hogy részt vegyen a tüntetők leverésében. Tizenegy vonatot indítottak Bukarestbe. A bányászok úgy tájékoztatták, hogy Bukarestben a rendőrséget kell segíteniük a törvényes rend helyreállításában. Fel voltak fegyverezve fejszékkel, láncokkal, bunkósbotokkal és fém kábelekkel. Az 1990. június 13-ai és 14-ei erőszakos események több mint ezer áldozatot követeltek, és több politikai párt és egyesület, köztük a harmadik kérelmező székházát is kifosztották.

Az első kérelmező férjének megölése ügyében a büntetőeljárás még folyamatban van. A második kérelmező bántalmazása miatt indított nyomozást a büntetőeljárás megindítását megtagadó, 2009. június 17-ei határozattal megszüntették, e határozatot a román Legfelsőbb Bíróság 2011. március 9-én hatályában fenntartotta.

Az első és második kérelmező – az Egyezmény 2. és 3. cikkére hivatkozással – sérelmezte, hogy Románia elmulasztotta teljesíteni a hatékony, pártatlan, alapos és a fegyveres erőszakért felelős személyek azonosítására és megbüntetésére alkalmas nyomozás lefolytatására vonatkozó köteleességét. A harmadik kérelmező – az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésére hivatkozással annak a büntetőeljárásnak a hosszát sérelmezte, amelybe magánfélként vett részt annak érdekében, hogy kártérítést követeljen székháza 1990. június 14-ei kifosztásért, javai elpusztításáért és a tagjai elleni támadásokért.

Válaszul a Kormányzat kifogására, amely bírálta a második kérelmező tétlenségét, amiért 2001-ig, vagyis az eseményeket követően több mint 10 évig nem nyújtott be panaszt a hatóságoknál, hogy a Bíróság elismerte, hogy az állami tisztségviselők általi bántalmazás pszichológiai hatásai alááshatja az áldozat képességét, hogy panaszt tegyen az őt ért bántalmazás miatt, és ezért a kínzás vagy más bántalmazás áldozatainak nyújtott jogorvoslati jog gyakorlása jelentős akadályát képezheti. Kiemelte,

---

54 Az ítéletet a Nagykamara 2014. szeptember 17-én hozta.

hogy, miként a második kérelmező, az áldozatok többsége csak akkor szedte össze a bátorságát, hogy panaszt tegyen, mikor a hatóságok által hivatalból indított nyomozásról úgy tűnt, hogy előrehalad. A Bíróság úgy ítélte meg, hogy a jelen ügy kivételes körülményei között a második kérelmező kiszolgáltatottsága és tehetetlenség-érzése hihető és elfogadható magyarázata azon ténynek, hogy 2001-ig, vagyis az eseményeket követően több mint 10 évig nem nyújtott be panaszt a hatóságoknál. A második kérelmező tehát nem ebben a tekintetben nem mulasztotta el a kellő gondosságot.

A hatóságok hivatalból indítottak nyomozást az első kérelmező férjének lelövése és számos személyt, köztük a második kérelmezőt ért hasonló körülmények között történő bántalmazása ügyében. Ez a nyomozás kezdetben több száz külön ügyre volt felosztva, ezt követően egyesítették őket, mielőtt újra számos ügyre különítették el. Abból adódóan, hogy mind ugyanazon eseményekből fakadtak, a Bíróság úgy ítélte, hogy az lényegében egy és ugyanazon ügygel foglalkozott. A Bíróság kiemelte, hogy a nyomozás az első kérelmező férjének megölése tekintetében még folyamatban van, a második kérelmező tekintetében pedig a román Legfelsőbb Bíróság 2011. március 9-ei határozatával megszüntetésre került.

Ami a nyomozás függetlenségét illeti, a Bíróság kiemelte, hogy 1997 és 2008 eleje között a vizsgálattal katonai ügyészek voltak megbízva, akik a katonai hierarchián belül függőségi viszonyban álló tisztek voltak. Ez a körülmény már a korábbi Románia elleni ügyekben arra a következtetésre indította a Bíróságot, hogy az Egyezmény 2. és 3. cikkének eljárási vetületét megsértették. Az ezekben az ügyekben megállapított jogsértések száma különleges aggodalomra adott okot, és komoly kétségeket vetett fel azon vizsgálatok tárgyyszerűségét és pártatlanságát illetően, amelyek lefolytatásával katonai ügyészeket bíztak meg.

A nyomozás gyorsaságával és megfelelőségével kapcsolatban a Bíróság kiemelte, hogy az első kérelmezőt érintő nyomozás összességében több mint 23 éve van folyamatban (csaknem húsz éve, mióta az Egyezmény Románia tekintetében hatályba lépett 1994. június 20-án), és hogy a második kérelmező tekintetében egy 2011. március 9-ei ítélettel fejeződött be, 21 évvel a nyomozás megindítását követően. A Bíróság emlékeztetett, hogy a halasztások és késedelmek hajlamosak nemcsak aláásní egy nyomozást, de határozottan rontják eredményes befejezésének esélyét. Noha elismerte az ügy vitathatatlan összetettségét, a Bíróság úgy ítélte, hogy a Kormányzat által hivatkozott politikai és társadalmi kihatások nem igazolnak ilyen hosszú időtartamot. E kihatások jelentősége a román társadalom számára arra kellene indítsa a román hatóságokat, hogy gyorsan foglalkozzanak az ügygel annak érdekében, hogy elkerüljék a törvénytelen cselekményekkel való összejátszás vagy azok eltűrésének megjelenését.

A Bíróság azt is kiemelte, hogy a nyomozás során hosszú inaktív szakaszok is voltak, és hogy semmi jelentős előrelépés nem történt 1994. június 20-a (az Egyezmény romániai ratifikációja) és 1997. október 22-e között, amikor a hatóságok elkezdtek egyesíteni a számos ügyet, amelyeket külön-külön indítottak meg. Csak ezt késői időpontot követően kezdett az ügyészség egy tágabb, a polgári lakosság elleni állami tisztviselők által alkalmazott erőszakkal kapcsolatos valamennyi körülményre kiterjedő nyomozást lefolytatni.

A Bíróság kiemelte továbbá azt a számos hiányosságot a nyomozás során, amelyeket maguk a hatóságok azonosítottak. Így a második kérelmező tekintetében az ügyészség 2009. június 17-ei, a nyomozást megszüntető határozata jelezte, hogy a polgári, majd a katonai ügyészség által elvégzett nyomozás befejezésekor lehetetlen megállapítani a támadók személyazonosságát és a biztonsági erők részvételének mértékét; a hatóságok azonban elmulasztották jelezni milyen kézzelfogható oka van annak, hogy nyomozati cselekményeik nem vezettek eredményre. A nyomozásnak ez a részét lényegében a büntetőjogi felelősség – a hatóságok tétlenségéből adódó – elévülése miatt szüntették meg. A román Legfelsőbb bíróság 2011. március 9-ei ítéletében anélkül utasította el a második kérelmező fellebbezését, hogy megvizsgálta volna, vajon az embertelen bánásmód, egy elévülés alá nem eső bűncselekmény fogalmi elemeit az eset körülményei megvalósítják-e. Az első kérelmezővel kapcsolatban, akit mint közeli hozzátartozót be kellett volna vonni az eljárásba, a Bíróság észlelte, hogy először 2007. február 14-én, csaknem 17 évvel az események után hallgatta ki az ügyész, és hogy többé nem tájékoztatták az ügy fejleményeiről, miután a román Legfelsőbb Bíróság 2007. december 17-ei ítélete egy eljárási szabálysértés miatt elrendelte az ügy visszaadását a katonai ügyészségnek.

A Bíróság úgy ítélte, hogy sem az első, sem a második kérelmező nem élvezhette az Egyezmény 2. és 3. cikkében megkövetelt hatékony nyomozás előnyeit, és így az említett két cikk eljárási vetületét megsértették.

A Bíróság kiemelte, hogy a harmadik kérelmező 1990. július 26-án hivatalos panaszt nyújtotta be azzal a kéréssel, hogy magánfélként részt vehessen az eljárásban, utalva az általa az 1990. június 13-a és 15-e közötti események során elszenvedett károokra. A panaszt a 2009. június 17-ei határozattal megszüntetett nyomozás részeként vizsgálták meg, ami így csaknem 19 évig tartott. A Bíróság úgy ítélte, hogy a kifogásolt eljárás hossza eltúlzott volt, és így az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

A Bíróság az első kérelmező javára 30.000,-Euro, a második kérelmező javára 15.000,-Euro nemvagyoni kártérítést ítelt meg.

3. Alda Gross Svájc elleni ügye (67.810/10. számú ügy)⁵⁵

A kérelmező 1931-ben született svájci állampolgár, aki 2011. november 10-én hunyt el. Évek óta kifejezte abbéli kívánságát, hogy véget vessen életének. Állítása szerint – bár semmilyen betegségben nem szenvedett – egyre gyengébbé vált és nem kívánt tovább szenvedni a fizikális és mentális hanyatlástól. Miután sikertelenül próbált olyan orvost találni, aki hajlandó megírni a szükséges receptet ahhoz, hogy hozzájusson a halálos adag nátrium-pentobarbitálhoz, Zürich Kanton Egészségügyi Minisztériumához fordult, azonban kérelmét 2009 áprilisában elutasították. A döntést a bíróság 2010 áprilisában jogerősen helybenhagyta.

A kérelmező, illetve a kérelmező képviselői által felkeresett orvosok különösen azért nem írták fel a kért receptet, mert a kérelmező semmilyen klinikai értelemben vett betegségben nem szenvedett. Az orvosokat a szakmai magatartási kódex akadályozta meg a recept kiállításától, illetve tartottak egy hosszadalmas jogi eljárástól. A svájci Szövetségi Legfelsőbb Bíróság 2010. április 12-én meghozott határozatával elutasította a kérelmezőnek az Egészségügyi Minisztérium döntése elleni fellebbezését, álláspontja szerint az állam nem köteles egyéni hozzáférést biztosítani egy halálos gyógyszerhez. Úgy ítélte továbbá, hogy a kérelmező nem felelt meg azoknak az előfeltételeknek, amelyeket a Svájci Orvosi Akadémia által az életük végén járó betegek ápolása tárgyában elfogadott orvosi etikai irányelvei lefektetnek.

A kérelmező 2010. november 10-én nyújtotta be kérelmét a Bírósághoz. Azt sérelmezve, hogy megtagadva tőle azt a jogot, hogy eldöntse milyen módon és mikor vet véget az életének, a svájci hatóságok megsértették az Egyezmény 8. Cikkét.

A Kamara 2013. május 14-ei ítéletében úgy ítélte, hogy az Egyezmény 8. cikkét megsértették. Úgy találta különösen, hogy bár a svájci jog orvosi rendelvevényre engedélyezi a halálos mennyiségű gyógyszerhez való hozzájutást, nem ad elegendő iránymutatást, amely biztosítja e jog terjedelmének tisztázását. Ez a bizonytalan helyzet a kérelmezőnek valószínűleg jelentős gyötrelmet okozott. Ugyanakkor a Bíróság nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy a kérelmezőnek biztosítani kellene-e a lehetőséget arra, hogy hozzájusson a halálos mennyiségű gyógyszerhez, engedélyezve számára élete kioltását. Ezt követően a Kormányzat kérelmére az ügyet a Nagykamara elé utalták.

A bírósági eljárással párhuzamosan a kérelmező további kísérleteket tett a halálos mennyiségű gyógyszer megszerzése érdekében. 2011 októberében egy orvos felírta a kérelmezőnek a halálos adag nátrium-pentobarbitált. A kérelmező 2011. november 10-én véget vetett az életének, a támogatott öngyilkosságért küzdő EXIT egyesület segítségével, az anyag megvásárlásával. A rendőrségi jelentés szerint harmadik személy büntetőjogi felelőssége nem volt megállapítható.

A Bíróság 2014. január 7-én értesült a kérelmező haláláról. Ezen a napon a Kormányzat tájékoztatta a Bíróságot, hogy amikor a Nagykamara előtti beadványaikat készítették elő, érdeklődtek a kérelmező lakóhelye szerinti önkormányzatnál a kérelmező helyzetéről, és így jöttek rá, hogy meghalt.

A Bíróság kiemelte, hogy a kérelmező haláláról nem a kérelmező jogi képviselője, hanem a svájci

---

⁵⁵ Az ítéletet a Nagykamara 2014. szeptember 30-án hozta.

Kormányzat tájékoztatta, amely egy előzetes kifogásában azt kérte a Bíróságtól, hogy a kérelmet az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdése a) pontja és 4. bekezdése alapján nyilvánítsa elfogadhatatlannak az egyéni panaszjoggal való visszaélés miatt.

A Bíróság figyelembe vette a kérelmező jogi képviselője által előadott magyarázatot is, nevezetesen, hogy maga sem tudott a kérelmező haláláról, mert csak egy közvetítőn keresztül tartották a kapcsolatot, egy nyugalmazott lelkész révén, aki önkéntesként, lelki tanácsadóként dolgozott az EXIT nevű szervezetnél. E tanácsadó szerint a kérelmező kérésének tett eleget mikor szándékosan nem tájékoztatta a jogi képviselőt a halálesetről, mivel a kérelmező attól félt, hogy ez az adat oda vezethet, hogy a Bíróság megszünteti az eljárást.

A Bíróság álláspontja szerint az, hogy a jogi képviselőnek nem volt közvetlen kapcsolata a kérelmezővel, és hogy beleegyezett abba, hogy csak közvetítőn keresztül tartja vele a kapcsolatot, felvett néhány alapvető aggályt az eljárásban jogi képviselőként betöltött szerepével kapcsolatban. A kérelmező kötelességén túlmenően, hogy működjék együtt a Bírósággal és tájékoztassa minden, a kérelmével összefüggő körülményről, egy képviselő különleges felelősséget visel, hogy ne készítsen félrevezető beadványokat. A kérelmező jogi képviselője által előadott magyarázatból világossá vált, hogy nemcsak arról nem tájékoztatta, hogy hozzájutott a halálos gyógyszer receptjéhez, de különleges óvintézkedéseket tett, hogy a halálára vonatkozó információt ne fedjék fel a jogi képviselője és így a Bíróság előtt, annak érdekében, hogy utóbbit megakadályozza az eljárás megszüntetésében.

Ilyen körülmények között a Bíróság úgy ítélte, hogy a kérelmező halálának ténye és annak körülményei az Egyezmény szerinti panasz alapjául szolgáló ügy lényegét érintik. Abból adódóan, hogy a Kamara 2013. május 14-én meghozott határozata nem vált véglegessé, a Nagykamarának nem kellett feltételezésekre bocsátkoznia arról, hogy vajon ha ez az információ ismert lett volna a Kamara előtt, annak döntő hatása lehetett volna-e az ítéltre.

Az EXIT-nél dolgozó lelkész állítása szerint a kérelmező azért kívánta visszatartani a haláláról szóló információt, hogy még ha az ő személyes sérelme meg is szűnik, az eljárás az ügyében más, hasonló helyzetben lévő emberek javára folytatódjék. Bár ezen érv a kérelmező szempontjából elfogadhatónak lehet, a Bíróság úgy találta: kellőképpen megalapozott, hogy ezt az információt szándékosan elmulasztotta feltárni a jogi képviselője előtt, félre akarta vezetni a Bíróságot egy olyan ügyben, amely panasz lényegét érintette. A Bíróság ezért elfogadta a Kormányzat azon előzetes kifogását, hogy a kérelmező magatartása az egyéni panaszjoggal való visszaélésnek minősül, és a kérelmet elfogadhatatlannak nyilvánította.

A Kúria emberi jogi vonatkozású határozatai

Büntető ügyszak

Bt.I.740/2014/4.

Rész-semmisség megállapításának törvénysértő megtagadása miatt a törvényesség érdekében benyújtott jogorvoslati indítvány elbírálása.

I. Az 1992. évi semmisségi törvény célja az, hogy orvosolja az olyan elítéléseket, amelyek 1963-tól 1989-ig eltelt időszakban nagy számban fordultak elő, és amelyek az emberi jogokkal ellentétes normákon alapultak, ellentétesek voltak mind az akkor hatályos Alkotmányban foglalt, mind a nemzetközileg általánosan elismert jogelvekkel. E semmisségi törvény ugyanakkor a bíróság mérlegeléséhez köti a semmissé nyilvánítást; annak feltétele, hogy a bíróság megállapítsa: a törvényben meghatározott bűncselekmények az 1976. évi 8. törvényerejű rendelettel kihirdetett Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányában rögzített alapjogok gyakorlását vagy az abban foglalt elvek és célok megvalósítását jelentették.

Az 1966. december 16-án, az Egyesült Nemzetek Közgyűlése XXI. ülészakán elfogadott Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 12. cikkének 2-3. pontja szerint mindenki szabadon elhagyhat bármely országot, ideértve saját országát is; e jog csak a törvényben meghatározott olyan korlátozásoknak vethető alá, amelyek az állam biztonságának, a közrendnek, a közegészségügynek, a

közkerkölcnek, valamint mások jogainak és szabadságának a védelme érdekében szükségesek, és amelyek összhangban vannak az Egyezségokmányban elismert egyéb jogokkal.

Az alapügyben eljáró bíróságok által megállapított, a tiltott határátlépés büntetése vonatkozó tényállás lényege szerint H. 1973. április 16-án Jugoszláviába szóló útlevelekérelmet adott be, kérelme alapján az útlevelet megkapta, és 1973. augusztus 27-én egy barátjával együtt Jugoszláviába utazott, ahonnan szeptember 2-án gumimatraccal a tengert átúszva Olaszországba szökött. Miután azonban a különböző országokba irányuló kivándorlási kísérletei eredménytelenek maradtak, 1974. szeptember 13-án visszatért Magyarországra. E tényállásra figyelemmel állapították meg az eljáró bíróságok, hogy miután H. az országhatárt a hatóság félrevezetésével szerzett útiokmánnyal átlépte, majd ezt a lehetőséget kihasználva Olaszországba szökött, megvalósította az 1961. évi V. törvény 203. § (1) bekezdésébe ütköző tiltott határátlépés büntetést. Az 1961. évi V. törvény 203. § (1) bekezdése szerint az, aki az országhatárt engedély nélkül, vagy a hatóság félrevezetésével szerzett útiokmánnyal, illetve egyébként meg nem engedett módon lépte át, egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel volt büntetendő.

Ugyanakkor köztudomású tény – amit az 1990. január 1-jén hatályba lépett, a külföldre utazásról szóló 1989. évi XXVIII. törvény meg is erősített –, hogy az 1990-ig hatályban volt büntető törvények (1961. évi V. törvény, 1978. évi IV. törvény) a külföldre utazás szabadságát szükségtelenül és aránytalanul korlátozták azzal, hogy az azzal élőket a büntetőjog eszközével fenyegették, az Egyezségokmányban rögzítettekkel ellentétben állóan, holott azt az Egyezségokmányban elismert korlátozások (az állam biztonsága, a közrend, a közegészségügy, a közkerkölc, valamint mások jogainak és szabadságának a védelme) nem indokolták.

Az alapügyben megállapított tényállás alapján nem merült fel olyan körülmény, ami alapján arra lehetne következtetni, hogy H. nem az Egyezségokmányban biztosított alapjogával élt, amikor az országot elhagyva Olaszországba távozott. Önmagában az a körülmény, hogy a terhelt az útiokmányt a hatóság félrevezetésével szerezte meg, a tiltott határátlépés miatti elítélés semmissé nyilvánítását nem zárja ki.

II. Ugyanakkor a H. bűnösségét kémkedés büntetében megállapító ítéleti rendelkezés az 1992. évi semmisségi törvény alapján nem volt semmisségnek nyilvánítható. E bűncselekményt a törvény 1. §-a nem sorolta a semmisség alá eső elítélések közé, és a 2. § (1) bekezdése sem ad lehetőséget az e cselekmény miatti elítélés semmissé nyilvánítására. Erre csak akkor kerülhetne sor, ha a kémkedés büntetése a tiltott határátlépés büntetésénél nem lett volna súlyosabb; azonban a tiltott határátlépés büntette öt évig, míg a kémkedés büntette öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel volt büntetendő. Azonban a tiltott határátlépés büntette kapcsán nem volt akadálya a semmisségi törvény 2. § (2) bekezdésére figyelemmel a rész-semmisség megállapításának.

A Be. 436-437. §-ainak rendelkezései szerint akkor, ha a Kúria a törvényesség érdekében bejelentett jogorvoslatot alaposnak találva megállapítja, hogy a határozat törvényt sértő, a terheltet felmentheti, a kényszergyógykezelést mellőzheti, az eljárást megszüntetheti, enyhébb büntetést szabhat ki vagy enyhébb intézkedést alkalmazhat, illetőleg ilyen határozat meghozatala érdekében a megtámadott határozatot hatályon kívül helyezheti és az eljáró bíróságot új eljárásra utasíthatja. Egyéb esetben csak a törvényt sértés tényét állapíthatja meg.

Miután a törvény tételesen meghatározza, hogy a törvényesség érdekében bejelentett jogorvoslati eljárás alapján a Kúria milyen határozatokat hozhat, ezek között pedig a semmisség (rész-semmisség) megállapítása nem szerepel, így a Kúriának reformatórius jogköre ebben az eljárásban a terhelt javára meghozható további határozatokra nem terjed ki. Pusztán a törvényt sértés megállapítása a terhelt részére azonban tényleges jogorvoslatot nem jelentene.

Az 1992. évi semmisségi törvény alapján meghozott semmissé nyilvánító végzés a Be. szerint ténylegesen nem ügydöntő határozat, eredményét illetően azonban érinti a bűnösség körét, amikor az egykori elítélés vagy annak egy része semmisségéről rendelkezik. A semmisségi törvény alapján hozott döntés ugyanúgy a bíróság mérlegelési tevékenységének eredménye, mint egyébként a bűnösséget megállapító vagy a vád alól felmentő bírósági ítélet. Ezért a Kúria a törvényt sértés megállapítása mellett a Be. 437. §-a alapján a törvényt sértő határozatot hatályon kívül helyezte és a semmisségi ügyben első fokon eljáró Fővárosi Törvényszéket új semmisségi eljárás lefolytatására

utasította.

A megismételt eljárásban a Törvényszék Katonai Tanácsának a Kúria határozatában kifejtetteknek megfelelően azt kell vizsgálnia, hogy az 1992. évi semmisségi törvény 2. § (2) bekezdésére figyelemmel helye van-e a rész-semmisség megállapításának a tiltott határátlépés büntette kapcsán, és amennyiben igen, határozatát a törvény egyéb rendelkezéseire is figyelemmel kell meghoznia.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Mfv.II.10.119/2014/5.szám

Amikor a felperes jogilag nem rendezetten, de tényleges helyzetét tekintve családtagként élt az alperes plébánosának gondozásában, helyzetéből adódóan a rá háruló háztartási feladatokat ellátta, ez a köznap felfogás alapján nem keletkeztetett munkaviszonyt, erre vonatkozó megállapodás a felek között még ráutaló magatartással sem jött létre.

A perbeli tényállás alapján, munkaviszony megállapítása hiányában az EJEE 4. Cikk 1. bekezdésére hivatkozás nem alkalmas a felperesi igényt megalapozni.

Polgári ügyszak

Pfv.IV.21.319/2013/18.

Az alperes nyilatkozata, amelyben elismeri a számára előírt eljárási határidők túllépését, nem jelenti egyben azt is, hogy ezzel a felperes személyhez fűződő jogainak megsértését is elismeri.

A Kúria osztotta az eljáró bíróságok álláspontját a felperes gyülekezési joga gyakorlásának sérelmére alapított igénye tekintetében is. A perbeli adatok megfelelő értékelésével, és kellően megindokolt jogi álláspontjuk kifejtésével a Kúria is teljes körűen egyetértett. A véleménynyilvánítás szabadságának, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó 8 kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény (Római Egyezmény) X. Cikkének illetve a Ptk. rendelkezéseinek megsértése nem volt megállapítható.

Tévesen állította a felperes felülvizsgálati kérelmében, hogy a II. r. alperes nyilatkozatával elismerte a felperes személyhez fűződő jogának megsértését. Valójában a II. r. alperes csupán azt ismerte el, hogy túllépte a számára előírt eljárási határidőket. Ez azonban még nem jelenti egyben a felperes személyhez fűződő jogai megsértését is. A II. r. alperes ilyen, jogsértést elismerő nyilatkozatot nem tett. Ezért a Pp. 163. § (2) bekezdésének megsértése nem állapítható meg.

Elismerés hiányában az eljáró bíróságoknak vizsgálniuk kellett, hogy az I.-II. r. alperes eljárása személyiségi jogsértést megvalósított-e. Helytállóan jutottak arra a következtetésre, hogy önmagában az eljárási határidők be nem tartása nem eredményezi a személyhez fűződő jogok megsértését. Ennek megállapításához többlétevényállás bizonyítása szükséges. Azt kell a perben igazolni, hogy az eljárási szabálysértésre a felperes személyére tekintettel került sor (EBH2007.1598.). Ezt pedig a jelen ügyben a felperes nem tudta bizonyítani. Semmilyen adat nem merült fel a perben arra nézve, hogy az I.-II. r. alperesek eljárásuk során a felperes személyiségének lényegét alkotó tulajdonság, felperes szerint igazságérzete miatt nem tartották be az eljárási szabályokat. Mindezekre tekintettel alaptalanul kérte a felperes a jogsértés megállapítását és nem vagyoni kártérítés megfizetését.

Pfv.II.21.342/2013/16.

I. Az egyik házastárs nevén nyilvántartott, de a házastársi közös vagyonhoz tartozó kft. üzletrész értékének meghatározása egymásnak ellentmondó, jelentős eltéréseket tartalmazó szakértői

vélemények esetén nem lehetséges anélkül, hogy a fél indokolt kérdéseivel, észrevételeivel kapcsolatban a bíróság a szakértőt nem nyilatkoztatja meg.

II. A házastársi vagyonmegosztás egységességének elve nem akadályozza, hogy a bíróság részítélettel a közös ingatlanokon fennálló tulajdoni hányadokat az ingatlan-nyilvántartástól eltérően megállapítsa.

A másodfokú bíróságnak ez az eljárása – a felperes e vonatkozásban téves felülvizsgálati érvelésével szemben – nem sértette ugyan a szóbeliség, közvetlenség elvét és a tárgyalási elvet sem, hiszen a másodfokú bíróság által megtartott tárgyaláson az okirati bizonyítékok és a szakértői vélemény ismertetése az eljárásjogi szabályoknak megfelelően megtörtént.

Indokolatlanul korlátozta viszont a felperesnek azt a jogát, hogy az I. rendű alperes indítványa alapján és az általa feltett kérdések megválaszolása végett kirendelt szakértő véleményére maga is észrevételeket tehessen és a szakértőhöz kérdéseket is intézhessen, ezen eljárásjogi szabálysértésnek pedig az ügy érdemi elbírálására is lényeges kihatása volt vagy lehetett.

A felperes ugyanis a szakértői véleményre vonatkozó és a felülvizsgálati kérelmében megismételt észrevételeiben számos olyan kérdést vetett fel, amelyek megválaszolása nélkül N. szakértői véleményét nem lehet „aggálytalannak” tekinteni. Ennek a következménye pedig az, hogy további bizonyítás lefolytatása nélkül a felperesi üzletrész N. szakértő által becslés alapján megállapított – az X. által más módszer alapján meghatározott 10.120.000 forintot nagyságrendekkel meghaladó – 52.897.000 forintos értéke sem fogadható el, a felperes által a szakértőnek feltenni szándékolt kérdések megválaszolása viszont olyan különleges szakértelmet igényel, amellyel a bíróság nem rendelkezik, ezért azok megítélése a Pp. 177. § (1) bekezdése szerint a szakértő kompetenciájába tartozik.

Nyilvánvalóan ez volt az oka annak is, hogy a másodfokú bíróság az ítéletének indokolásában – a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettsége ellenére – nem tért ki arra, hogy a felperes által a szakértőnek feltenni szándékolt kérdéseket és észrevételeket miért hagyta figyelmen kívül, illetőleg azoknak a szakértő általi megválaszolását milyen okból ítélte szükségtelennek.

Pfv.II.21.063/2014/3.

Nem minősül a pszichiátriai beteg saját vagy mások életére, testi épségére, egészségére jelentős veszélyt jelentő magatartásnak, ha a megállapított betegség általában járhat ilyen következményekkel, de a szakértői vélemény a kérelmezett közvetlen vizsgálatára, megfigyelésére vonatkozóan nem tartalmaz ezzel összefüggő, konkrét adatot, és azt egyéb bizonyítékok sem támasztják alá. Ilyen esetben a kérelmezettel szemben a kötelező pszichiátriai intézeti gyógykezelés elrendelése sérti az egészségügyi önrendelkezéshez fűződő szabadságjogot.

Az Eütv. 200. §-ának (1) bekezdése értelmében a bíróság annak a pszichiátriai betegnek a kötelező intézeti gyógykezelését rendeli el, aki veszélyeztető magatartást tanúsít, de sürgősségi gyógykezelése nem indokolt.

Az Eütv. 188. §-ának b) pontja szerint veszélyeztető magatartás: a beteg – pszichés állapotának zavara következtében – saját vagy mások életére, testi épségére, egészségére jelentős veszélyt jelenthet és a megbetegedés jellegére tekintettel a sürgős intézeti gyógykezelésbe vétel nem indokolt.

Az Eütv., illetve más jogszabály a veszélyeztető magatartás ismérveit részletesebben nem taglalja. Támpontnak csak az az elhatárolás tekinthető, mely szerint a pszichiátriai beteg olyan jellegű viselkedéséről van szó, ami még nem igényli a sürgősségi gyógykezelés elrendelését, amikor a pszichiátriai beteg közvetlen veszélyeztető magatartást tanúsít.

A kellő pontossággal nem definiált „veszélyeztető magatartás” megítélése – figyelemmel arra is, hogy a bíróságnak az Eütv. 200. §-ának (3) bekezdése értelmében eljárás kezdeményezésétől számított 15 napon belül határoznia kell a kötelező gyógykezelésről – az esetek többségében jelentős gondot okoz, különös tekintettel arra, hogy a kötelező gyógykezelés elrendelése minden esetben az érintett személyi szabadságának korlátozását jelenti. Ennek ellenére a bíróság számos esetben a veszélyeztető

magatartás körében értékeli már az egészségromlás távolabbi kockázatát is és a kötelező gyógykezelés elrendelésére sor kerül eleve a közvetlen veszélyt előidéző állapot bekövetkezésének elkerülése céljából is.

Az ezzel kapcsolatos aggályokat fejt ki az Emberi Jogok Európai Bíróságnak a Plesó contra Magyarország ügyben 2012. október 2-án hozott ítélete, mely kimondta, hogy a magyar hatóságok megsértették a kérelmezőnek az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett az Emberi Jogok és az Alapvető Szabadságok Védelméről szóló Egyezmény 5. cikkében biztosított személyes szabadsághoz fűződő jogát, amikor az Eütv. rendelkezései alapján elrendelték az eljárással érintett személy kötelező pszichiátriai gyógykezelését, tekintettel arra, hogy hiányzik a magyar jogból és jogalkalmazásból a „jelentős veszély” fogalmának pontos értelmezése (kérelem száma: 41.242/08.).

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának döntésére is figyelemmel az Eütv-nek a pszichiátriai betegek gyógykezelésére és gondozására vonatkozó X. Fejezetének átfogó felülvizsgálata, az ezzel összefüggő előkészítő munkálatok – a Kúria hivatalos tudomása szerint – már megkezdődtek. Az új jogszabályi környezet kialakításáig azonban a hatályos törvényi rendelkezések körültekintő alkalmazásával, a strasbourgi ítélet megállapításait szem előtt tartva lehet és kell döntenie a bíróságnak a pszichiátriai betegek kötelező intézeti gyógykezelésére irányuló kérelmekről.

Jelen esetben téves a felülvizsgálati kérelemnek az az okfejtése, mely szerint – ad absurdum – minden esetben sor kerülhetne az Eütv. rendelkezései alapján a kötelező gyógykezelésre, ha egy beteg nem gyógyíthatná magát, hiszen ez az állapot veszélyezteti az egészségét. Az Eütv. azonban – nem véletlenül – kizárólag a pszichiátriai betegek esetében teszi lehetővé veszélyeztető magatartás tanúsítása esetén a kötelező gyógykezelést. Amennyiben ugyanis pl. egy rákos megbetegedésben szenvedő, belátási képességének birtokában lévő személy a kezelést visszautasítja, ez „csak” a saját állapot rosszabbodását idézheti elő. A pszichiátriai betegek jelentős részének ugyanakkor – ahogy a konkrét esetben is – nincsen betegségtudata, gyakran ezért nem vetik alá magukat a szükséges gyógykezelésnek, és ezzel nem csupán saját, hanem más személyek egészségét, testi épségét, életét is veszélyeztethetik, jelentős vagy közvetlen veszélyt okozó módon.

Okkal hivatkozik ugyanakkor a felülvizsgálati kérelem arra, hogy a szakértői vélemény és az ennek nyomán született határozat alapvetően általában a skizofrénia betegség lefolyásának, a szükséges kezelés elmaradásának a beteg tüneteit felerősítő lehetséges következményeit taglalja, ezt vetíti ki a kérelmezettre, a jogerős végzés szerinti kötelező gyógykezelés elrendelésekor.

Az eljárás során kirendelt elmeorvos szakértő rövid szakvéleménye alapvetően a rendelkezésre álló orvosi dokumentációra, illetve a bírósági meghallgatáson elhangzottakra támaszkodik, a kérelmezett közvetlen vizsgálatára, megfigyelésén alapuló megállapításokra vonatkozóan nem tartalmaz közvetlen adatot. Ezért a jelen, konkrét esetet tekintve kevésbé meggyőző a szakértői véleménynek az a megállapítása, mely szerint a betegség jellegéből adódóan a közvetlen veszélyeztető állapot bekövetkezhet, különös tekintettel arra, hogy ezen állapot a szakértői vélemény szerint sem volt a vizsgálattal igazolható.

Jelen esetben a kérelmezett nem áll cselekvőképességet érintő gondnokság hatálya alatt, még az egészségügyi kezelésével kapcsolatos jognyilatkozatok megtételét illetően sem. Az ügy irataiból kitűnően önálló háztartást vezet, magát ellátja. Bár pszichiátriai betegségének fennállása a rendelkezésre álló adatok alapján, – különös tekintettel az elmeorvos szakértői véleményre – nem kérdőjelezhető meg, azonban jelenleg a kérelmezett magatartása még abban az esetben sem minősül olyannak, ami saját vagy mások életére, testi épségére, egészségére jelentős veszélyt jelent, ha a kérelmezett fia által előadottak a valóságnak megfelelően ismertetik a kérelmezettnek a betegsége tüneteit alátámasztó megnyilvánulásait. Ezért esetében a kötelező gyógykezelés aránytalanul súlyos beavatkozást jelent az egészségügyi önrendelkezési jogába. Amennyiben a jövőben a kérelmezett állapotában rosszabbodás következne be, ténylegesen veszélyeztető vagy közvetlenül veszélyeztető magatartást tanúsítana, az Eütv. rendelkezései biztosítják a szükséges beavatkozás lehetőségét a kérelmezett, illetve mások érdekében.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy az eljárás során ugyan megállapítást nyert, hogy a kérelmezett pszichiátriai beteg, azonban az eljárás adatai szerint nem tanúsít olyan magatartást, ami a saját vagy mások életére, testi épségére, egészségére olyan jelentős veszélyt jelentene, ami csak

a személyes szabadságának kötelező pszichiátriai intézeti gyógykezeléssel történő korlátozásával hárítható el.

Közigazgatási ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kiadja: A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztovits András, Dr. Simonné Dr. Gombos Katalin

Munkatárs: Dr. Kiss Nikolett Zsuzsanna, Dr. Tancsik Annamária

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Kúria hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.